BESTSELLER

VA REZISTA CĂSĂTORIA ȘI IUBIREA LOR ÎN FAȚA ÎNDOIELILOR ȘI A RĂZBUNĂRII?

LISA KLEYPAS

CĂSĂTORITĂ CU UN STRĂIN

Ca să nu fie obligată să se mărite cu un bătrîn bogat şi plin de cruzime, Lysette fuge de acasă. Se pierde în mlaştini şi obosită şi înfometată, este găsită de doi fraţi, care o duc în faţa tatălui lor. Carismaticul Maximillien Vallerand este stăpînul unui domeniu întins, un om puternic şi întunecat, de care ea se îndrăgosteşte cu pasiune.

Dar toată lumea din ţinut ştie că el şi-a omorît prima soţie...

Va rezista căsătoria şi iubirea lor în faţa îndoielilor şi a răzbunării ?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

MARY MARY

SOȚUL MEU, STRĂINUL

Prolog
NATCHEZ, 1805

Încăperea răsuna de zgomotul pumnilor care loveau cu sălbăticie. Lysette se ghemuise la pământ, ferindu-și capul cu brațele și scoțînd gemete înfundate. Era o rebelă, iar tatăl ei vitreg înțelegea să o pedepsească aspru pentru asta.

Gaspar Medart era un bărbat scund și îndesat, avînd puterea unui bivol. Cu ea încerca adesea să compenseze lipsa de inteligență. Cînd a fost în sfîrșit mulțumit de pedeapsa aplicată Lysettei, s-a îndreptat de spate mîrîind și și-a șters pe vestă pumnii însîngerați.

A trecut mai bine de un minut pînă ce Lysette a înțeles că Gaspard terminase cu ea. Și-a coborît cu grijă mîinile de deasupra capului și a întors capul într-o parte. El continua să stea aproape, cu pumnii încleștați. A înghițit cu greu, simțind gust de sînge, și s-a chinuit să se îndrepte de spate.

– Sper că ți-ai învățat lecția, a mîrîit Gaspard. Și că vei ști de-acum încolo că orice altă privire impertinentă va fi răsplătită *așa*. Și-a fluturat pumnul prin fața ochilor ei. Ai înțeles?

– *Da,* a răspuns Lysette cu ochii închiși. *Doamne, să se termine odată,* s-a rugat cu ardoare. *Să se termine...* Ar fi spus orice, ar fi făcut orice, doar să-l vadă plecat.

Abia dacă a auzit sunetul dispreţuitor scos de Gaspard în timp ce ieşea pe uşă. S-a tîrît cu greu spre pat, cu capul vîjîind. Şi-a atins uşor obrazul rănit. Un gust sărat i-a umplut gura şi a scuipat. A auzit uşa scîrţîind şi s-a întors îngrozită, temîndu-se că tatăl ei vitreg se întorsese. Era însă mătuşa Delphine, care aşteptase cu laşitate în camera învecinată ca Gaspard să-şi verse toată furia.

Lui Delphine toată lumea i se adresa cu *tante*. Făcea parte din acea categorie de fete bătrîne lipsite de noroc care nu reuşiseră să-şi facă rost de un soţ la tinereţe iar acum era nevoită să trăiască din mila rudelor. Pe faţa rotundă i s-a citit îngrijorarea, disperarea, atunci cînd a privit chipul tumefiat al Lysettei.

– Crezi că am meritat să fiu pedepsită, nu? i-a spus Lysette cu voce joasă. Ştiu că asta crezi. La urma urmei, Gaspard este stîlpul casei... este singurul bărbat de aici. Iar deciziile lui trebuie acceptate fără crîcnire, nu-i aşa?

– Ai avut noroc că n-ai păţit-o şi mai rău, i-a răspuns Daphne, pe un ton compătimitor şi dojenitor totodată. N-am crezut că vei merge atît de departe. S-a apropiat de Lysette şi a luat-o de mînă. Lasă-mă să te ajut...

– Lasă-mă în pace, i-a răspuns Lysette, îndepărtîndu-i mîna plinuţă. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu acum. Am avut cu zece minute în urmă, cînd mă bătea Gaspard.

– Trebuie să-ţi accepţi soarta, i-a răspuns Delphine. Poate că nu este chiar atît de groaznic precum îţi închipui să fii soţia lui Etienne Sagesse.

Lysette a respirat zgomotos în timp ce se chinuia să ajungă în pat.

– Nici măcar tu nu crezi asta, Delphine. Sagesse este un porc, este rău și leneș, și toată lumea știe asta.

– *Le bon Dieu* a decis pentru tine, iar dacă El a spus că trebuie să fii soția unui astfel de om... Delphine a tăcut, ridicînd din umeri.

– Dar nu Dumnezeu este cel care a decis. Lysette a privit spre ușă. Ci Gaspard. În ultimii doi ani, el cheltuise pînă la ultimul bănuț din averea pe care i-o lăsase moștenire tatăl ei. Pentru a face din nou rost de bani, Gaspard aranjase căsătoria dintre sora ei mai mare, Jacqueline, și un bărbat bogat care avea de trei ori vîrsta ei. Iar acum venise rîndul lui Lysette să fie vîndută celui care oferea mai mult. Crezuse că Gaspard nu va fi în stare să-i găsească un soț mai rău decît cel al surorii ei, dar se înșelase. De data aceasta, Gaspard se întrecuse pe el însuși.

Viitorul soț al Lysettei era un stăpîn de plantații din New Orleans pe nume Etienne Sagesse. Cele mai sumbre temeri i se adeveriseră în timpul primei lor întîlniri. Fusese îngîmfat și nepoliticos și mersese într-atît de departe încît o prinsese de decolteul rochiei, să-i pipăie sînii. Gaspard păruse amuzat și proclamase acea creatură dezgustătoare ca fiind plină de bărbăție.

– Lysette? Delphine îi tot dădea tîrcolae, enervînd-o. Poate dacă te-ai spăla cu apă rece...

– Nu mă atinge. Lysette și-a ferit fața. Dacă vrei într-adevăr să-mi fii de folos, trimite după sora mea. Numai gîndul la Jacqueline o mai alina cît de cît.

– Dar e foarte posibil ca soțul ei să nu-i permită să...

– Spune-i... a insistat Lysette, cufundîndu-și fruntea în tăblia capitonată a patului. Spune-i lui Jacqueline că am nevoie de ea.

Plecarea lui Delphine a fost urmată de o liniște nefirească. Lysette și-a umezit buzele crăpate, a închis ochii și a încercat să-și facă un plan. Abuzul din partea lui Gaspard nu făcuse altceva decît să-i sporească dorința de a scăpa de coșmarul în care se afla.

În ciuda durerilor, Lysette a moțăit toată după-amiaza, pînă la căderea serii. Cînd s-a trezit și-a văzut sora la căpătîiul ei.

– Jacqueline, a șoptit, încercînd să schițeze un zîmbet. Cu ceva timp în urmă, Jacqueline ar fi plîns împreună cu ea și ar fi ținut-o strîns în brațe, să o aline. Dar Jacqueline cea din trecut fusese înlocuită de o femeie aspră, extrem de rezervată. Jacqueline fusese dintotdeauna cea mai drăguță dintre ele, cu părul întunecat și tenul perfect, de alabastru, în timp ce părul lui Lysette era mereu vîlvoi iar obrajii plini de pistrui. Cu toate astea însă, Lysette nu fusese niciodată geloasă pe sora ei mai mare, iar Jacqueline fusese mereu iubitoare, maternă. Chiar mai mult decît propria lor mamă, Jeanne.

Jacqueline s-a sprijinit de tăblia patului. Părul îi era perfect aranjat și se pudrase cu multă grijă, dar nici un artificiu nu ar fi putut ascunde faptul că îmbătrînise mult de cînd se căsătorise.

– Jacqueline... vocea Lysettei s-a frînt.

Chipul surorii ei a rămas împietrit.

– Aici s-a ajuns? M-am temut dintotdeauna că-l vei

aduce pe Gaspard în stare să facă asta. Ţi-am tot spus să nu-l mai provoci.

Lysette era dornică să se destăinuie.

– Vrea să mă mărit cu un stăpîn de plantaţii din New Orleans... un bărbat pe care *îl disprețuiesc*.

– Cu Etienne Sagesse, a venit răspunsul. Am ştiut chiar dinainte ca el să sosească la Natchez.

– Ai ştiut? Lysette s-a încruntat, uimită. De ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus care sînt planurile lui Gaspard?

– Din cîte am auzit, nu este o partidă rea. Iar dacă Gaspard îşi doreşte asta, ar fi bine să-l asculţi. Măcar aşa vei scăpa de el.

– Dar nu înţelegi cum este omul acesta, Jacqueline...

– Sînt sigură că este exact la fel cu ceilalţi bărbaţi, i-a răspuns sec Jacqueline. Căsătoria nu este chiar atît de grea, Lysette – nici nu se compară cu ce păţeşti acum. Te vei ocupa de propria casă şi nu va mai trebui să fii mereu la cheremul lui Maman. Iar după ce vei avea un copil sau doi soţul tău nu-ţi va mai vizita patul la fel de des.

– Iar eu ar trebui să mă mulţumesc cu asta? Pentru tot restul vieţii? I se pusese un nod în gît.

Jacqueline a oftat.

– Îmi pare rău că nu-ţi pot alina suferinţa. Dar cred că trebuie să afli adevărul, nu să ţi se spună doar platitudini. A atins-o pe umăr, dar Lysette s-a tras, din cauza durerii. De aici încolo sper că vei fi sufficient de înţeleaptă încît să-ţi ţii gura în faţa lui Gaspard. Nu poţi nici măcar să te prefaci că-l asculţi?

– Ba da, a mormăit Lysette.

– Mă duc s-o văd pe Maman. Cum s-a mai simţit zilele acestea?

– Mai rău decît de obicei. Doctorul a spus... Lysette a ezitat şi şi-a fixat privirea într-un punct de deasupra tăbliei patului. Tot mobilierul din casă era vechi, decolorat. De-acum Maman nu se mai poate da jos din pat nici dacă ar dori asta. Toţi anii în care s-a prefăcut invalidă şi în care nu a ieşit din camera ei au slăbit-o îngrozitor. Dacă nu ar fi fost Gaspard, ar fi fost perfect sănătoasă. Dar ori de cîte ori el începe să ţipe, ea mai ia o doză de tonic, trage draperiile şi doarme două zile la rînd. De ce s-a măritat cu el?

Jacqueline a clătinat din cap, gînditoare.

– O femeie trebuie să aleagă din ceea ce i se oferă. Cînd Papa a murit, Maman nu mai era tînără şi pretendenţii nu s-au înghesuit. Probabil Gaspard i s-a părut cea mai potrivită alegere.

– Ar fi putut să rămînă singură.

– Chiar şi un soţ rău e mai bun decît singurătatea. Jacqueline s-a ridicat şi şi-a netezit fustele. Mă duc la Maman. Ştie ce s-a întîmplat?

Lysette a zîmbit cu amărăciune, gîndindu-se la tot scandalul făcut mai devreme.

– Nu văd cum ar fi putut să nu afle.

– Înseamnă că este supărată, cu siguranţă. Poate că după plecarea ta va fi în sfîrşit linişte aici. Sper să fie aşa, de dragul lui Maman.

După plecarea lui Jacqueline, Lysette a rămas privind în gol

– Nu știu de ce, a murmurat, dar mă așteptam la ceva mai multă înțelegere.

A închis ochii și a început să urzească un plan. În nici un caz nu va fi mireasa lui Sagesse... indiferent ce ar fi trebuit să facă.

Capitolul 1
NEW ORLEANS

Philippe şi Justin Vallerand se aventuraseră prin pădure, strecurîndu-se printre bălţi pline cu noroi, printre pini şi platani. Băieţii erau înalţi pentru vîrsta lor, subţiri şi deşiraţi, nu dobîndiseră încă statura puternică a tatălui lor.

Chipurile lor purtau emblema aroganţei înnăscute a celor din neamul Vallerand. Şuviţe groase de păr negru le cădeau în ochii albaştri cu gene lungi. Străinii nu reuşeau să-i deosebească, dar erau extreme de diferiţi. Philippe era blînd, plin de compasiune, urma regulile chiar şi atunci cînd nu le înţelegea. Pe de altă parte însă, Justin era crud, lipsit de scrupule, nu recunoştea autoritatea nimănui şi se mîndrea cu asta.

– Ce vrei să facem? a întrebat Philippe. Luăm piroga şi pornim în căutarea piraţilor, în aval?

Justin a rîs ironic.

– Tu n-ai decît să faci ce vrei. Eu unul am de gînd să o vizitez pe Madeleine.

Madeleine Scipion era fata frumuşică a unui negustor din oraş. În ultima vreme se arătase foarte interesată de Justin, deşi ştia prea bine că Philippe era cel îndrăgostit de ea. Fetei părea să-i facă plăcere să-i aţîţe pe cei doi fraţi unul împotriva celuilalt.

Pe chipul lui Philippe se citea invidia.

– O iubeşti?

Justin a rîs ironic şi a scuipat.

– Iubire? Cui îi pasă de aşa ceva? Ţi-am povestit ce m-a lăsat Madeleine să-i fac ultima oară cînd ne-am văzut?

– Ce? a întrebat imediat Philippe, din ce în ce mai gelos.

Privirile li s-au întîlnit. Brusc, Justin a luat-o la fugă, urmărit de Philippe.

– Te fac eu să-mi spui! a strigat Philippe, aruncînd cu un pumn de noroi spre Justin. Te fac eu...

S-au oprit amîndoi văzînd o siluetă lîngă pirogă. Un băieţandru în haine ponosite şi cu o pălărie zdrenţuită meşterea ceva. Cînd şi-a dat seama că fusese văzut, a luat de jos o boccea cu haine şi a rupt-o la fugă.

– Încerca să o fure! a spus Justin şi cei doi fraţi au rupt-o la fugă după hoţ, scoţînd strigăte fioroase şi uitînd de motivul de ceartă de dinainte. Hai să-l prindem! Philippe a luat-o spre stînga şi a dispărut după un pîlc de chiparoşi care se întindea pînă pe malul apei. Cîteva minute mai tîrziu a reuşit să-i taie calea băiatului. L-a prins bine, simţindu-l cum tremura de spaimă şi a zîmbit triumfător în timp ce-şi ştergea cu mîneca sudoarea de pe frunte. O să-ţi pară rău că te-ai atins de piroga noastră! i-a spus, împoldindu-l înainte.

Respirînd greu, hoţul s-a întors pe călcîie şi a dat de Justin, care l-a prins cu o mînă. Băiatul a scăpat jos bocceaua şi a scos un ţipăt ascuţit, făcîndu-i pe cei doi fraţi să izbucnească în rîs.

– Philippe! a strigat Justin, ignorînd zbaterile slabe ale băiatului. Uite pe cine-am prins! Un hoţoman fără pic de

respect pentru proprietatea altuia! Ce să facem cu el?

Philippe l-a măsurat cu privirea:

– Tu! a tunat el. Cum te numești?

– Dați-mi drumul! N-am făcut nimic!

– Asta doar pentru că te-am întrerupt noi, a spus Justin.

Phillipe a scos un fluierat atunci cînd a văzut sutele de pete roșii care acopereau brațele și gîtul băiatului.

– Te-au mușcat țînțarii, nu-i așa? De cît timp ești aici, prin mlaștini?

Copilul a reușit, nu se știe cum, să-i tragă un șut în genunchi lui Justin.

– Ah! A durut! Justin și-a îndepărtat părul din ochi și l-a privit pe băiat. Să știi că-mi pierd răbdarea!

– Dă-mi drumul, căpcăunule!

Justin l-a luat de ureche.

– Te învăț eu să te comporți, băiete!

– Stai, Justin, l-a intrerupt Philippe. Să nu-l sperii de tot. E doar un copil.

– Te-ai și înmuiat? l-a ironizat Justin, dar și-a retras brațul. Cum crezi că am putea să-l facem să vorbească? Dacă i-am cufunda capul în apă?

– Nu cred că ar fi... a început Philippe, dar fratele lui se îndrepta deja spre malul apei, tîrîndu-l după el pe copilul care răcnea din toate puterile.

– Știi că sînt și șerpi pe-aici? a spus Justin, pregătindu-se să-l arunce pe băiat în apă. Și sînt otrăvitori.

– Nu! Te rog!

– Sînt și aligatori... și sînt flămînzi... Nu a mai continuat, pentru că pălăria băiatului a zburat spre apă și un păr roșu,

lung și rebel, a scăpat liber, căzînd pe umerii copilului ale cărui trăsături delicate ieșiseră acum la iveală.

Hoțul era de fapt o fată, o fată de vîrsta lor, poate ceva mai mare. S-a aruncat de gîtul lui Justin, agățîndu-se de el cu toată puterea.

– Nu mă arunca acolo. *Je vous en prie*. Nu știu să înot.

Justin se uita la chipul mic și murdar aflat atît de aproape de chipul lui. Arăta ca o fată obișnuită, destul de drăguță, probabil, sub tot noroiul și mușcăturile de țînțari.

– Ei bine, se pare că ne-am înșelat, Philippe. A scuturat-o pe fată de umeri, încercînd să o facă să tacă. Șșt. Nu te arunc în apă. Găsesc eu ce să fac cu tine.

– Dă-mi-o mie, Justin, i-a spus Philippe.

Justin a zîmbit ironic și i-a întors spatele fratelui său.

– Du-te și distrează-te în altă parte. E a mea.

– E și a mea și a ta!

– Eu am prins-o, a spus Justin.

– Cu ajutorul meu! a strigat nemulțumit Philippe. Și apoi, tu o ai pe Madeleine!

– Ia-o tu pe Madeleine. Eu o vreau pe ea.

– Las-o *pe ea* să aleagă! a strigat Philippe.

S-au privit amenințător. Cîteva clipe mai tîrziu, Justin a cedat.

– Fie. A scuturat-o pe fata pe care continua să o țină strîns. Ei bine, pe care din noi doi îl vrei?

Lysette a clătinat din cap, prea epuizată să înțeleagă întrebarea. Cutreierase prin mlaștini timp de două zile îngrozitoare, udă pînă la piele și murdară, convinsă că la un

moment dat va cădea pradă unui aligator sau unui şarpe veninos. Aburul care se ridica din pămînt era îngrozitor, dar cele care o înnebuniseră erau insectele. O muşcaseră prin haine, fiecare centimetru de piele o mînca, o ardea. Lysette ajunsese să creadă că nu va supravieţui călătoriei, dar nu mai conta. Să i se întîmple orice, să moară într-un braţ mort de rîu, orice era de preferat unei vieţi alături de Etienne Sagesse.

– Haide, n-avem toată ziua la dispoziţie, i-a spus nerăbdător Justin. Lysette s-a zbătut, dar braţele lui subţiri erau nebănuit de puternice. Şi-a sporit într-atît de mult strînsoarea încît ea a scos un geamăt.

– *Mon Dieu,* nu e nevoie să-i faci rău, a spus Philippe.

– Nu i-am făcut nimic, i-a răspuns indignat Justin. Doar ce-am strîns-o puţin. A privit-o ameninţător pe Lysette. Şi o voi face din nou dacă nu se hotărăşte repede.

Ameţită, Lysette îşi muta privirea de la chipul hotărît al băiatului care o ţinea prizonieră la cel al celuilalt băiat, aflat în apropiere. Erau gemeni, şi-a dat într-un final seama. Cel pe care îl chema Philippe părea ceva mai blînd, un licăr de compasiune se citea în ochii lui albaştri, ceea ce nu se putea spune despre celălat frate. Poate că pe el avea să reuşească să-l convingă să o lase să plece.

– Tu, a spus disperată, privind spre Philippe.

– El? s-a strîmbat Justin, lăsînd-o să atingă pămîntul cu picioarele. A împins-o spre fratele său, pufnind dispreţuitor. Fă ce vrei cu ea, Philippe. Oricum eu n-o voiam. Şi a început să i se otocească prin boccea pînă ce a dat de o mînă de monede legate într o batistă şi de un pieptene de culoarea ambrei.

Incapabilă să-şi menţină echilibrul, Lysette s-a sprijinit de celălalt băiat. El a prins-o de umerii firavi.

– Cum te numeşti? a întrebat-o.

Glasul îi era neaşteptat de blînd. Lysette avea ochii în lacrimi. S-a dispreţuit imediat pentru momentul de slăbiciune, dar era epuizată şi flămîndă, la capătul puterilor.

– De ce ai vrut să ne iei piroga? a mai întrebat-o Philippe.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Dă-mi drumul, te rog.

Philippe o privea atent, din cap pînă în picioare. Lysette a aşteptat resemnată ca el să termine inspecţia. Chiar şi în zilele ei bune nu era ceea ce se numea o mare frumuseţe. Darămite acum, cînd traversase mlaştini, era plină de noroi şi mirosea urît.

Băiatul părea însă să fi luat o hotărîre:

– Vino cu mine, i-a spus prinzînd-o de încheietură. S-ar putea să fim în stare să te ajutăm, dacă spui că ai necazuri.

Lysette era speriată de-a dreptul. Probabil că băiatul avea de gînd să o ducă înapoi la părinţii ei. În cîteva ore, cel mult, avea să se reîntoarcă în casa lui Sagesse.

– *Nu, te rog*, l-a implorat ea, încercînd să se desprindă din încleştare.

– Nu ai de ales.

L-a împins cît-colo cu toată puterea de care a fost în stare, dînd din coate şi din picioare. El a înfrînt-o însă cu uşurinţă.

– Nu vreau să-ţi fac rău, i-a spus Philippe, răsucindu-i mîinile la spate. Ea a scos un ţipăt de umilinţă şi de disperare, continuînd să se zbată în gol.

Justin își urmărea fratele zîmbind superior.

– Unde o duci?

– La tata.

– *La tata?* De ce să faci asta? O să te oblige să-i dai drumul.

– Așa și trebuie, i-a răspuns convins Philippe.

– Idiotule, a mormăit Justin în barbă, dar l-a urmat totuși pe fratele lui, fără prea mare tragere de inimă.

Philippe a aruncat-o peste umărul lui, iar Lysette s-a lăsat dusă cu forța, hotărîtă să-și cruțe bruma de energie care îi mai rămăsese pentru mai tîrziu. Nu avea nici cea mai vagă idee ce-i rezerva soarta. Nu avea cum să scape din ghearele băieților acelora aroganți. A închis ochii. I se făcea rău.

– Nu mă mai purta cu capul în jos, a spus. Mi-e greață.

Din spatele lor s-a auzit vocea lui Justin.

– E cam verde la față, să știi.

– Adevărat? Philippe s-a oprit și a lăsat-o pe Lysette să alunece pe pămînt. Vrei să mergi singură?

– Da, i-a răspuns Lysette, dar s-a împiedicat imediat ce a făcut cîțiva pași. Frații au luat-o fiecare de cîte un braț și au mers înainte. Amețită, se uita în stîng și-n dreapta, înțelegînd abia atunci că ei făceau parte dintr-o familie cu o avere considerabilă. Asemeni altor case aflate pe plantații, și aceasta dădea spre Bayou St. John, un braț de rîu care se întindea de la lacul Pontchartrain pînă la Mississippi. Soarele după-amiezei se reflecta în zidurile albgri, în coloanele albe, masive. De jur-împrejur fuseseră plantați chiparoși, stejari și magnolii, iar mai în spate se

zăreau o afumătoare, o capelă și cîteva case în care cel mai probabil locuiau sclavii.

Stomacul i s-a strîns cînd, îmboldită de băieți, a început să urce treptele de la intrarea principală. Au străbătut împreună holul răcoros, întunecat, mărginit cu banchete din mahon.

– Tată? a strgat Philippe și o femeie speriată, cu pielea închisă la culoare, le-a făcut semn spre unul dintre saloanele din capătul holului. Băieții au intrat victorioși în bibliotecă, împreună cu prada lor. Acolo era tatăl lor, așezat la un birou masiv din mahon. Încăperea era splendid mobilată, scaunele erau tapițate cu mătase scumpă, galbenă, care se asorta perfect cu tapetul.Draperii grele din lînă roșie încadrau ferestrele.

Atenția Lysettei a fost însă atrasă de bărbatul din spatele biroului, care continua să lucreze, cu capul plecat. Nu purta vestă iar cămașa albă îi scotea în evidență spatele puternic.

– Ce s-a întîmplat? s-a auzit o voce profundă care i-a dat fiori.

– Tată, a spus Philippe, am prins pe cineva care încerca să ne fure piroga.

Bărbatul și-a aranjat hîrtiile într-un teanc perfect aliniat.

– Așa, deci? Sper că a aflat ce pățește dacă își însușește o proprietate a familiei Vallerand.

– Adevărul este... Philippe a tușit, încurcat. De fapt, tată...

– E o fată! a izbucnit Justin.

Au fost cuvintele care i-au atras în sfîrșit atenția lui Vallerand. S-a întors în scaun și a privit-o curios pe Lysette.

Dacă diavolul s-ar fi hotărît să-și ia față umană, exact așa ar fi arătat, și-a spus Lysette. Era brunet, frumos, cu un nas puternic, gură fermă și ochi negri, cruzi. O ființă izbitor de masculină, cu alura cuiva care își petrecea mult timp în aer liber. Deși Lysette era mai înaltă decît media, prezența dominatoare a lui Vallerand o făcea să pară chiar minionă. S-a ridicat în picioare, s-a sprijinit de birou și a studiat-o pe îndelete, fără să pară prea încîntat de prezența unei fete pline de noroi în biblioteca lui.

– Cine ești? a întrebat-o.

Lysette i-a susținut privirea fără să clipească, încercînd să-și dea sema cum să se poarte cu el. Nu părea genul de bărbat pe care să-l impresioneze pledoariile înlăcrimate. Nici amenințările, nici disprețul. Exista posibilitatea ca el să fi auzit de Sagesse, să fi fost chiar prieteni. Putea doar spera să-l convingă că nu merita să-și bată capul cu ea.

Justin i-a răspuns imediat, înainte ca ea să apuce să zică ceva:

– Nu vrea să spună, tată!

Vallerand s-a depărtat de birou și s-a apropiat de Lysette. Ea și-a dat seama că se dădea înapoi doar atunci cînd s-a lovit de Philippe, aflat în spatele ei. Vallerand a ajuns lîngă ea și i-a ridicat bărbia cu degetele. I-a întors ușurel capul, de la stînga la dreapta, studiind semnele lăsate de aventura ei de pe brațul de rîu. Sub atingerea lui, Lysette a înghițit în sec. Avea în fața ochilor pieptul lui, iar sub țesătura subțire a cămășii se zărea o umbră de păr negru.

Acum, că stătea atît de aproape, ea şi-a dat seama cît de întunecaţi erau ochii lui. Crezuse întotdeauna că ochii căprui erau calzi, dar aceştia de acum îi dovedeau că se înşelase.

– De ce ai vrut să iei piroga?

– Îmi pare rău că am făcut-o, a spus ea cu glas răguşit. Nu am mai furat niciodată nimic. Numai că eu aveam mai multă nevoie de pirogă decît aveaţi voi.

– Cum te numeşti? Văzînd că nu-i răspundea, i-a ridicat ceva mai mult bărbia. Cine sînt rudele tale?

– Vă sînt recunoscătoare, monsieur, a contracarat ea, dar nu am nevoie de ajutor. Şi nu vreau să vă creez probleme. Dacă îmi permiteţi, îmi voi vedea de drum...

– Te-ai rătăcit?

– Nu, a răspuns ea scurt.

– Înseamnă că fugi de cineva.

Lysette a ezitat o clipă mai mult decît ar fi trebuit.

– Nu, monsieur...

– De cine fugi?

Ea i-a îndepărtat degetele care îi susţineau încă bărbia, simţindu-se dintr-o dată neajutorată.

– Nu e cazul să afli. Lasă-mă să plec.

A zîmbit. Fermitatea ei păruse să-i facă plăcere.

– Eşti din New Orleans, mademoiselle?

– Nu.

– Ai auzit de familia Vallerand?

Auzise. În timp ce-l privea pe străinul oacheş încerca să-şi amintească ce auzise despre familia Vallerand. Numele fusese pomenit la o cină, cînd Gaspard şi prietenii lui

discutaseră despre politică și afaceri. Cîțiva stăpîni de plantații reușiseră să devină cei mai bogați oameni din țară. Printre ei și Vallerand. Iar dacă își amintea bine, familia deținea pămînturi întinse, de o parte și de alta a orașului New Orleans, pînă dincolo de lacul Pontchartrain. Prietenii lui Gaspard spuseseră atunci, cu o oarecare invidie, că Maximilien Vallerand era prietenul și sfătuitorul noului guvernator.

– Am auzit de tine, a recunoscut franc Lysette. Ești un om important în New Orleans, *n'est-ce pas*? Cred că ai multe probleme pe cap. Îmi cer scuze pentru neplăcerea creată, dar acum aș vrea să plec, dacă nu te superi.

Ținîndu-și răsuflarea, s-a întors pe călcîie, dar a simțit mîna lui mare prinzînd-o de braț.

– Ba mă supăr, i-a spus încet.

Atingerea fusese ușoară, dar nimerise pe una din vînătăile provocate de Gaspard. Lysette a pălit. Durerea era agonizantă.

Vallerand și-a retras imediat mîna și a privit-o atent. Lysette și-a îndreptat spatele, străduindu-se să-și ascundă cît mai bine durerea. Cînd Vallerand i-a vorbit din nou, tonul lui era mult mai blînd:

– Ce voiai să faci cu piroga?

– Am o rudă care locuiește în Beauvallet.

– În Beauvallet? a repetat Justin, privind-o disprețuitor. Dar e la douăzeci și cinci de kilometri de aici! Nu ai auzit de aligatori? Sau de piratii rîului? Nu știi ce ai fi putut păți în mlaștini? Chiar nu știi pe ce lume te afli?

– De ajuns, Justin, i-a spus Vallerand.

Fiul său a tăcut imediat.

– Să călătorești o distanță atît de mare presupune mult curaj, a continuat Vallerand. Dar poate că nu aveai de gînd să mergi singură. Urma să te întîlnești cu cineva? Cu vreun iubit?

– Da, a mințit Lysette. Se simțea brusc prea obosită, însetată și amețită. Stele argintii îi jucau prin fața ochilor. Trebuia să scape de acolo. Exact asta urma să fac. Așa că nu voi mai zăbovi nici un minut. S-a întors orbește pe călcîie și a încercat să ajungă la ușă, cuprinsă de dorința arzătoare de a evada.

Vallerand a prins-o imediat. Lysette a strîns din dinți și a gemut, recunoscîndu-și într-un final înfrîngerea.

– Naiba să te ia, a șoptit. De ce nu mă lași să plec?

Vocea lui profundă i-a gîdilat urechea.

– Nu-ți fac nici un rău. Rămîi pe loc.

S-a uitat spre gemeni, care îi priveau fascinați.

– Plecați, amîndoi.

– Dar de ce? a protestat Justin. Noi sîntem cei care am găsit-o și în plus...

– Acum. Și spuneți-i lui *grand-mère* că o aștept în bibliotecă.

– Pleacă cu lucrurile mele! a strigat Lysette, privind acuzator spre Justin. Să mi le dea înapoi!

– Justin, a spus Vallerand.

Băiatul a zîmbit ironic și a scos din buzunar batista în care erau monedele. A aruncat-o pe cel mai apropiat scaun și a ieșit, înainte ca tatăl lui să apuce să-l dojenească.

Rămasă singură cu Vallerand, Lysette se zbătea neajutorată, încercînd să scape din strînsoarea lui. El o ținea cu ușurință lipită de el.

– Ţi-am spus să stai liniştită.

A împietrit atunci cînd a simţit că-i ridica bluza la spate, dezvelindu-l.

– Ce faci? Dacă îţi imaginezi că mă poţi abuza, brută ce eşti...!

– Linişteşte-te. I-a ridicat poalele bluzei şi i le-a îndesat sub guler, la ceafă. Nu mă interesează deloc... a făcut o pauză şi a adăugat, ironic: farmecele tale. În plus, prefer ca victimele mele să fie ceva mai curate atunci cînd le molestez.

Lysette a oftat şi s-a agăţat cu unghiile de braţul lui atunci cînd i-a simţit atingerea de-a lungul spatelui. Îi găsise deja capătul legăturii cu care era încinsă, aflată pe undeva pe la subraţul drept.

Dîndu-şi seama că nu avea cum să i se împotrivească, Lysette şi-a cruţat eforturile.

– Nu eşti un gentleman, a murmurat.

Comentariul ei nu l-a tulburat deloc.

– Adevărat. Nu sînt. Şi a desfăcut legătura care îi aplatiza sînii, pe sub bluză.

În ciuda faptului că era aproape goală în faţa unui străin, Lysette nu şi-a putut înfrîna un oftat de uşurare atunci cînd materialul aspru nu i-a mai atins spatele. Aerul răcoros i-a atins pielea, făcînd-o să se înfioare.

– Exact aşa cum credeam, l-a auzit şoptind.

Lysette ştia prea bine ce văzuse – rănile de acum o săptămînă, de la bătaia lui Gaspard, sutele de muşcături de insecte, zgîrieturile şi urmele de scărpinat. Nu mai fusese niciodată atît de umilită, dar, cumva, încetase să-i mai pese

de ce anume gîndea el. Era mult prea epuizată ca să se mai poată ţine pe picioare. Şi-a lipit obrazul de umărul lui şi i-a simţit aroma trupului, un amestec de miros de piele curată de bărbat cu cel de tutun şi de cai. Mirosul pur masculin i s-a părut neaşteptat de atrăgător. Şi-a deschis nările şi a inspirat şi mai adînc, începînd să se relaxeze.

Cînd degetele lui i-au coborît pe şira spinării, Lysette a simţit un fior ciudat. Nu se aşteptase ca un bărbat atît de masiv să aibă o atingere atît de uşoară. Îi era tot mai greu să gîndească, întreaga scenă părea învăluită într-o ceaţă groasă, promiţînd uitare. S-a luptat să rămînă conştientă, dar probabil că şi-a pierdut cunoştinţa preţ de cîteva secunde, pentru că nu şi-a mai amintit cînd el i-a acoperit la loc spatele şi a întors-o cu faţa spre el.

– Cine ţi-a făcut asta? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap şi a rostit printre buzele crăpate, uscate:

– Nu contează.

– Mademoiselle, nu eşti în postura de a mă înfrunta. Nu-mi irosi timpul. Şi nici pe al tău. Spune-mi ce vreau să ştiu şi te las să te odihneşti.

Odihnă. Cît de mult şi-o dorea! Era clar că el nu avea de gînd să o lase să plece şi nici nu avea rost să i se mai împotrivească. *Mai tîrziu*, şi-a promis. Mai tîrziu se va gîndi la un alt plan. Dar pînă atunci trebuia să-şi recapete puterile pierdute.

– Tatăl meu vitreg.

– Numele lui?

A dat capul pe spate şi l-a privit în ochii negri.

– Promite-mi mai întîi că nu-i vei trimite vorbă.

– Nu am de gînd să mă tocmesc cu tine, *petite*.

– Atunci du-te naibii.

A zîmbit. Era evident că sfidarea ei îl amuza, nu-l îngrijora în nici un fel.

– Bine, îți promit că nu-l voi anunța. Acum spune-mi numele lui.

– Monsieur Gaspard Medart.

– De ce te-a bătut?

– Am venit la Natchez, pentru căsătoria mea. Îmi disprețuiesc logodnicul și am refuzat să onorez înțelegerea făcută de tatăl meu vitreg.

Vallerand a ridicat din sprîncene. Pînă la căsătorie, tatăl bun sau vitreg era considerat stăpînul oricărei fete creole, la fel ca și soțul ei, mai apoi. Era de neconceput să sfidezi dorința părintelui, mai ales atunci cînd era vorba de căsătorie.

– Majoritatea oamenilor i-ar da dreptate. O fiică rebelă trebuie disciplinată.

– Și tu ești de aceeași părere? l-a întrebat Lysette, deși știa deja răspunsul.

– Eu nu aș lovi niciodată o femeie, i-a răspuns el pe loc, luînd-o prin surprindere. Indiferent cum m-ar provoca.

– Ce noroc... Cuvintele păreau să-i fi rămas în gît. Ce noroc pe soția ta, monsieur.

El a întins mîna și i-a îndepărtat din ochi o șuviță rebelă.

– Sînt văduv, *petite*.

– Oh. Lysette a clipit, surprinsă, întrebîndu-se de ce informația aceea îi provocase o senzație de căldură în stomac.

– Unde locuiește tatăl tău vitreg?

– Acasă la monsieur Sagesse.

O strălucire ciudată din ochii lui i-a atras atenția. El a rămas tăcut cîteva clipe, după care i-a vorbit cu glas aproape catifelat:

– I-ai fost promisă lui Etienne Sagesse?

– *Oui.*

– Cum te numești? a insistat el.

– Lysette Kersaint, a șoptit ea, înfrîntă. Înțeleg că vă cunoașteți cu familia Sagesse?

– Oh, da.

– Sunteți prieteni?

– Nu. Sîntem dușmani, chiar.

Lysette a cîntărit informația. Dacă Vallerand îi dispreţuia pe cei din neamul Sagesse, poate că accepta să-i vină în ajutor.

– Max? *Qu'est-ce qu' il y a*? O femeie în vîrstă, cu părul grizonat, îmbrăcată într-o rochie frumoasă din muselină își făcuse apariția în bibliotecă. S-a încruntat cînd a văzut-o pe Lysette, înfășurată în zdrențe.

– Ea este domnișoara Lysette Kersaint, Maman. Vine din Natchez. Se pare că a pierdut legătura cu familia ei. Băieții au găsit-o și au adus-o aici. Te rog să pui să i se pregătească o cameră. Va rămîne la noi în noaptea asta. I-a aruncat lui Lysette o privire hotărîtă: ea este mama mea, Irénée Vallerand. Du-te cu ea, *petite*.

Deși Irénée era evident curioasă, nu a comentat deloc și i-a întins mîna lui Lysette, în semn de bun-venit. Cei din New Orleans erau recunoscuți pentru ospitalitatea lor, iar ea nu făcea excepție.

– *Pauvre petite.* Vino. O să-ţi pregătim baia, după care vei mînca ceva şi imediat la culcare!

– Madame, a început Lysette cu glas slab. Eu trebuie să...

– Discutăm mai tîrziu, a spus Irénée şi a luat-o de mînă. *Allons,* copilă.

– Merci, madame, a murmurat Lysette şi s-a lăsat condusă, dornică să scape de prezenţa lui Maximilien Vallerand. Trebuia să-şi recapete puterile cît mai curînd şi să părăsească plantaţia, cu prima ocazie.

Două ore mai tîrziu, Irénée i s-a alăturat fiului ei. Max stătea în faţa ferestrei din bibliotecă, cu un pahar în mînă.

– Ce face? a întrebat fără să se întoarcă.

– A făcut baie, a mîncat puţin iar acum se odihneşte. Noelie i-a pus nişte pomadă pe zgîrieturi şi pe muşcăturile de insecte. Irénée i s-a alăturat şi a contemplat în tăcere luciul apei. Am cunoscut-o pe mama ei, pe Jeanne, cu mulţi ani în urmă. Face parte din familia Magniers, o familie bună din New Orleans care, din păcate, nu a produs nici un fiu care să ducă numele mai departe. Îmi amintesc că Jeanne era o femeie de o mare frumuseţe. Ce păcat că fiica ei nu i-a moştenit-o!

Max a zîmbit absent, amintindu-şi chipul pistruiat, ochii albaştri sfidători şi părul roşcat, neîmblînzit. Era clar că Lysette Kersaint nu era o frumuseţe clasică, dar ceva îl făcea să o dorească. Nu era ceva de moment, superficial, ci o foame care îi mistuia întreaga fiinţă. Ea era ca o promisiune a ceva neobişnuit, ca o împlinire a unei nevoi care îl consuma de prea mult timp.

Dincolo de dorință, Max era ros de curiozitate. Voia să o cunoască, să descopere fațetele unei fete hotărîte și disperate. O va face a lui. Dumnezeu îi era martor că s-ar fi irosit alături de Etienne Sagesse.

– Știi cu cine este logodită, Maman? a întrebat-o.

Irénée s-a încruntat.

– *Oui,* mi-a povestit despre aranjamentul cu Etienne Sagesse.

– Cu bărbatul care mi-a dezonorat soția și numele. Consider că este potrivit ca eu să-i iau logodnica.

Mama îl privea ca pe un străin.

– Cum adică „să i-o iei"?

– După care, a continuat el, ne vom duela. Este inevitabil.

– Nu voi permite asta!

A privit-o ironic.

– Și cum ai de gînd să mă oprești?

– Vrei să distrugi inocența unei fete doar ca să te răzbuni pe Etienne Sagesse? Lysette Kersaint nu ți-a făcut nici un rău. Vrei să o ai pe conștiință pentru tot restul vieții?

– Eu nu am conștiință, i-a răspuns sec.

Irénée a oftat.

– Să nu faci asta, Max.

– Preferi să o vezi măritată cu unul ca Sagesse?

– Da, dacă singura alternativă este să fie dezonorată și aruncată în stradă!

I-a citit groaza din privire și și-a dat seama că îl credea în stare de orice.

– Nu va fi aruncată în stradă, a spus cu răceală. Mă voi îngriji să aibă tot ce-i trebuie. Mi se pare un preţ prea mic pentru şansa pe care mi-o oferă ea.

– Tatăl ei vitreg te va provoca la duel, cu siguranţă.

– Nu va fi primul meu duel.

– *Alors,* să înţeleg că vrei să profiţi de inocenţa lui Lysette, după care să-i faci cadou o casă, ştiind prea bine că nu va fi primită în societate. Şi te vei duela cu un tată vîrstnic, care va încerca să răzbune onoarea pierdută a fiicei sale...

– Tată vitreg. Care o bate, dacă îmi permiţi să adaug.

– Asta nu justifică purtarea ta! Cum am putut creşte un fiu atît de crud, de imoral?

Max s-a foit stînjenit la auzul acelor cuvinte, dar nu putea rezista perspectivei de a se răzbuna în sfîrşit pe bărbatul care îi distrusese viaţa. Trebuia să profite de această ocazie, neapărat.

– Nu te băga, Maman. Te avertizez. Am aşteptat ani întregi această şansă. Chiar nu ai de ce să-i plîngi de milă fetei. Îţi garantez că va fi recompensată generos la final.

Capitolul 2

Rochia cu care fusese îmbrăcată Lysette se distrusese iremediabil în mlaştină. A doua zi dimineaţă, Irénée i-a adus o rochie de un albastru pal care i s-a potrivit ca măsură, numai că stilul era cam elaborat şi avea guler înalt, nepotrivite pentru o fată de vîrsta ei. Chiar şi aşa, Lysette i-a fost recunoscătoare pentru blîndeţe şi generozitate. Era o uşurare să poarte haine curate şi să scape de mirosul neplăcut.

– Arăţi mult mai bine, *ma chère*, i-a spus Irénée cu blîndeţe.

Lysette a murmurat cîteva cuvinte de mulţumire, întrebîndu-se cum de o femeie atît de blîndă putuse să crească un fiu precum Maximilien Vallerand. Probabil că era o excepţie. Ceilalţi membrii ai familiei nu aveau cum să fie ca el.

– Mai aveţi şi alţi copii, madame Vallerand?

– *Oui*, mai am doi fii mai mici, Alexandre şi Bernard, care se vor întoarce curînd dintr-o călătorie în Franţa. Irénée s-a apropiat şi i-a şoptit conspirativ: am acolo o verişoară cu cinci fete drăguţe, toate nemăritate. I-am încurajat să le facă o vizită mai lungă, în speranţa că fie Alexandre fie Bernard se vor arăta interesaţi de vreuna dintre ele şi se vor întoarce acasă cu soţie. S-a încruntat. Se pare însă că fetele

nu erau chiar atît de frumușele așa cum le vede verișoara mea. Sau poate că fiii mei sînt hotărîți să nu se însoare niciodată. Ar trebui să se întoarcă în vreo două luni.

Părînd să-i citească gîndurile lui Lysette, Irénée a adăugat:

– Te asigur că sînt foarte diferiți de fratele lor. Dar Maximilien nu a fost mereu așa. S-a schimbat mult în ultimii ani, din cauza tragediei suferite.

Lysette abia s-a abținut să nu pufnească a dispreț. Suferise? Bărbatul acela plesnind de sănătate, foarte sigur pe sine pe care îl cunoscuse cu o zi înainte nu părea să fi suferit vreodată. Iar acum, după o noapte de odihnă, se simțea în stare să dea din nou ochii cu el. Vallerand nu va mai putea profita de ea. Un lucru era sigur: nu se va mai întoarce sub tutela lui Gaspard Medart și nu va fi soția lui Etienne Sagesse, indiferent ce ar fi trebuit să facă.

Mama îi repetase adesea că femeia trebuie să sufere, să îndure. Iar *tante* Delphine îi spusese că orice soț e mai bun decît singurătatea. Poate că asta le era de ajuns fetelor în general, dar nu și ei.

Inima îi bătea cu putere cînd au intrat amîndouă în salon, o încăpere mică dar aerisită, decorată în nuanțe de roz și maro, cu brocart crem înflorat. Mobila cu motive flamande era din stejar alb lăcuit, iar ferestrele mari, de la podea pînă în tavan, lăsau să pătrundă soarele leneș al după-amiezei din Louisiana. Scaunele erau tapițate în verde intens, iar cateva sofale mici, în stil baroc, erau grupate într-un colț, invitînd la conversații intime. Văzînd că în cameră nu mai era nimeni, Lysette s-a relaxat.

Atunci a auzit vocea lui Vallerand, venind din spate.

– Mademoiselle, avem cîteva lucruri de discutat.... a început el, dar s-a oprit de îndată ce ea s-a întors cu fața.

Se uita la ea fascinat. Lysette i-a aruncat o privire de gheață, întrebîndu-se ce văzuse oare. Era clar, arăta ceva mai bine acum, după ce făcuse baie și se odihnise, dar nu își făcea iluzii că ar putea-o găsi frumoasă. Nici cel mai viguros periat nu i-ar fi putut îmblînzi explozia de bucle roșii, iar după cele două zile petrecute în aer liber pistruii ei se înmulțiseră alarmant. Era subțire, dar silueta nu era spectaculoasă, cu sînii ei mici și șolduri aproape inexistente. Trăsăturile îi erau plăcute, dar avea nasul prea mare și buzele prea pline.

Cum tăcerea se prelungea, Lysette l-a studiat la rîndul ei, cu priviri pe care o lady nu le-ar fi adresat niciodată unui gentleman. Vallerand era mai frumos și mai viril decît și-l amintea ea... înalt, bronzat, plin de mușchi, cu părul negru ca tăciunele și ochi iscoditori, întunecați. Înfățișarea lui făcea ca tinerii pe care îi cunoscuse în Natchez să i se pară acum imaturi și cruzi. S-a întrebat dacă Vallerand era urmașul tipic al creolilor din New Orleans. Dumezeu să o ajute dacă mai erau mulți ca el pe acolo, prin oraș!

– Da, avem multe de discutat, i-a răspuns hotărîtă. Cum Irénée se așezase pe un fotoliu, s-a așezat pe scaunul din apropiere, încercînd să pară mai relaxată decît se simțea de fapt. Și-a ațintit asupra lui Vallerand o privire provocatoare. Mai întîi de toate, monsieur, vreau să știu dacă ai de gînd să mă trimiți înapoi, la plantația lui Sagesse.

Felul ei direct de a vorbi nu a părut să-l deranjeze pe Vallerand. Și-a sprijinit un umăr de tocul ușii, nonșalant, continuînd să o studieze.

– Dacă nu vrei asta, atunci nu, mademoiselle.

– Nu vreau.

– De ce te opui căsătoriei? a întrebat-o. Multe fete de vîrsta ta ar dori să se mărite cu un Sagesse.

– Nu-mi place nimic la el. Nici caracterul, nici manierele, nici înfățișarea. Nici măcar vîrsta.

– Vîrsta? s-a încruntat el.

– Are vreo treizeci și cinci de ani, l-a provocat ea. E cam bătrîn.

Vallerand a privit-o ironic. Era evident că avea cam aceeași vîrstă cu Sagesse.

– Nu se poate spune despre un bărbat de treizeci și cinci de ani că ar fi cu un picior în groapă, i-a răspuns sec. Cred că mai are ani buni de trăit.

– Dacă te măriți cu Sagesse nu vei mai avea griji materiale, Lysette, a intervenit Irénée. Comentariul i-a atras o privire amenințătoare din partea fiului său.

– Nu contează, i-a răspuns Lysette. Prefer să fiu săracă decît să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl disprețuiesc. Și i-am spus-o foarte clar și lui monsieur Sagesse. Nu înțeleg însă de ce s-a oferit să mă ia tocmai pe mine de soție. Dota mea este aproape inexistentă și deși provin dintr-o familie bună nu se poate spune că am fi niște aristocrați. Și este evident că nu sînt vreo mare frumusețe. A ridicat din umeri. Sînt zeci de alte femei care ar fi putut să fie în locul meu.

– Cum rămîne cu ruda ta din Beauvallet? a întrebat-o Max. Ce sperai să reușești, odată ajunsă acolo?

– Încercam să ajung la verișoara mea, Marie Dufour, și la soțul ei Claude. Cei doi erau fermieri și se bucurau de o oarecare prosperitate. Marie era o femeie blîndă și

înțelegătoare care fugise cu Claude, ca să se căsătorească din dragoste. Marie și cu mine am fost foarte apropiate în copilărie. M-am gîndit că ar putea să mă ajute, să mă lase să locuiesc la ei.

Pe chipul lui Vallerand nu se putea citi nimic.

– Aș putea să te ajut să cîștigi ceva timp. Două-trei zile, cel puțin. Ai putea să-i scrii verișoarei tale, să-i explici situația în care te afli și să rămîi aici pînă ce primești răspuns. Dacă soții Dufour sînt de acord să te ajute, te voi încredința lor, fără ca monsieur Medart să se poată atinge de tine.

Lysette s-a încruntat, gînditoare.

– Nu va trece prea mult timp pînă ce tatăl meu vitreg și Sagesse vor afla că sînt aici. Iar cînd vor veni după mine nu-i vei putea împiedica să mă ia cu ei.

– Putem pretinde că te-ai îmbolnăvit după ce ai traversat mlaștina. Doctorul familiei le va spune că nu te poți deplasa, că ești în convalescență.

– Dar doctorul va ști că nu sînt bolnavă.

– Va spune ce trebuie să spună.

Lysette a cîntărit propunerea, în timp ce Vallerand continua să-și țină privirea fixată pe ea.

– Prezența mamei mele este o garanție că reputația ta nu va avea de suferit.

– De ce vrei să mă ajuți? a întrebat ea, precaută.

I-a zîmbit aproape imperceptibil.

– Pentru că am inimă bună, de aceea.

Lysette a rîs, neîncrezătoare.

– Să mă ierți, dar nu te cred. Care este adevăratul motiv? Să-l lipsești pe monsieur Sagesse de ceva ce-și dorește foarte mult?

– Da, a recunoscut el. Exact acesta este motivul.

I-a susținut privirea, conștientă că îi ascundea ceva.

– Care este cauza urii dintre voi doi?

– Nu are nici un rost să-ți explic. Pentru că Lysette deschisese gura să-l chestioneze în continuare, a adăugat cu bruschețe: scrii sau nu scrisoarea aceea, domnișoară Kersaint?

– O voi scrie, i-a răspuns ea, în ciuda suspiciunii care nu îi dădea pace. Nu ar fi vrut să se încreadă în Vallerand, dar nu avea de ales. Mulțumesc, monsieur.

Ochii îi străluceau, era mulțumit.

– Cu multă plăcere.

Max a însoțit-o pe Lysette în bibliotecă și a invitat-o să se așeze la biroul lui, aducîndu-i la îndemînă toc, tuș și hîrtie. A rămas în picioare, în spatele scaunului ei, privindu-i în creștet, locul de unde pornea o coadă împletită din frumosul ei păr. Avea o culoare care îți sărea imediat în ochi, cu nuanțe aproape purpurii presărate prin roșul adînc. Era fascinat de culoare, de bogăția lui, care îl făcea să pară greu de susținut de un gît atît de fragil.

Gîndurile care nu-i dăduseră pace cu o zi înainte se transformaseră în hotărîre în clipa în care o revăzuse, de dimineață. Trecuseră ani de cînd nu mai dorise pe cineva într-atît. Era frumoasă într-un fel neconvențional,

irezistibilă chiar, fără să aibă proporţiile clasice. Trăsăturile îi erau puternice, liniile pometilor şi bărbiei se conturau ferm, dar cu gingăşie. Şi nu mai văzuse la nimeni nişte pistrui atît de tentanţi... ar fi vrut să le urmeze linia pe tot trupul ei, să-l atingă pe fiecare cu limba.

Faptul că Lysette era mult prea tînără pentru el nu mai conta, deşi ar fi trebuit. Era remarcabil de sigură pe ea, la o vîrstă atît de fragedă. Era evident că nu-i era frică de el – îl trata ca pe un egal, fără să ţină cont de anii care îi despărţeau.

Mintea îi rătăcea printre imagini încărcate de sex, aşa că s-a străduit să revină la ce aveau de făcut.

– Ai nevoie de ajutor la scris, mademoiselle Kersaint?

I-a zîmbit, amuzată.

– Ştiu să scriu, mulţumesc.

Max cunoscuse multe femei de familii mult mai bune, cu sînge albastru, care erau practic analfabete. O mare parte din societatea bună considera că prea multă educaţie îi dăunează unei femei. S-a aplecat de o parte a biroului. cu faţa aproape de ea.

– Ai primit educaţie, înţeleg.

– Da, mulţumită tatălui meu. El ne-a angajat o guvernantă, mie şi surorii mele Jacqueline. Am învăţat să scriem şi să citim, să vorbim corect în franceză şi în engleză deopotrivă. Am studiat istoria, geografia, matematica... chiar şi vreo cîteva manuale de ştiinţe. Dar după moartea tatălui meu guvernanta a fost concediată. A luat un toc din argint gravat şi a început să se joace cu el, învîrtindu-l cu degetele subţiri. Oricum nu mai avea prea multe lucruri pe

care să ni le predea. Cam aici se termină educația unei femei, cu tot regretul meu.

– La ce ți-ar fi folosit mai multă?

A zîmbit și i-a întors privirea provocatoare, fără să clipească.

– Poate că am și alte ambiții în afară de a servi drept iapă de prăsilă unui aristocrat pompos care se teme să se căsătorească cu o femeie mai isteață decît el, monsieur.

– Ai o părere foarte bună despre inteligența ta, mademoiselle Kersaint.

– Te deranjează? Vocea îi era catifelată.

Max era complet fascinat, sîngele îi clocotea, se simțea provocat. Dumnezeule, cît ar fi vrut să se culce cu ea!

– Nu, deloc.

I-a zîmbit și a netezit hîrtia aflată în fața ei.

– Dacă nu-ți este cu supărare, monsieur, aș avea nevoie de cîteva minute de intimitate, cît să-mi pun la contribuție creierul meu de femeie și să încropesc cîteva rînduri cît de cît coerente. Poate că ai vrea să-mi verifici ortografia, la sfîrșit?

Ar fi vrut să-i examineze ceva, dar nu ortografia. Max a reușit să zîmbească rece, deși era cît pe să-i sfîșie fustele, să o așeze în poala lui și să o necinstească, ore la rînd.

– Plec. Am încredere deplină în tine, i-a răspuns și a ieșit, cît încă mai era în stare.

Abia dacă a reușit să-și recapete stăpînirea de sine atunci cînd s-a întors în salon. Văzîndu-l, Irénée a răsuflat ușurată.

– Am știut că pînă la urmă nu vei profita de ea, i-a spus cu căldură. Slavă Domnului că te-ai răzgîndit!

El a privit-o inexpresiv.

– Dr nu m-am răzgîndit deloc.

Irénée era nedumerită.

– Dar scrisoarea pentru verişoara ei...

– Acea scrisoare nu va fi expediată niciodată. Dacă tot mi-am pus în minte să o compromit, nu am nevoie de amestecul niciunei verişoare blestemate.

Irénée nu-şi revenea din uimire.

– Cum poţi face asta, Max? Nu te-aş fi crezut în stare să profiţi într-un asemenea fel de o femeie!

– Mă ştii capabil de lucruri mult mai rele, Maman, i-a răspuns el cu amărăciune. Nu-i aşa?

Ea şi-a ferit privirea, pentru că nu s-a simţit în stare să-i răspundă. Pe chip i se citea un regret plin de neputinţă care l-a înfuriat la culme.

Familia Medart a sosit la plantaţie mult mai devreme decît anticipase Max. Se părea că ei şi Sagesse trecuseră pe la toate casele din zonă, sperînd să capete orice informaţie despre tînăra care se părea că se rătăcise. Cînd Max şi Irénée i-au confirmat prezenţa acolo, rudele ei au răsuflat uşurate.

În clipa în care l-a văzut pentru prima oară, Max era deja sigur că-l dispreţuia pe Gaspard Medart. Acesta era scund, musculos, cu chip aspru şi ochi negri, făcuţi parcă din obsidian. Iar gîndul că această brută o bătuse pe Lysette îl umplea pe Max de o ostilitatea pe care o ascundea cu greu.

Medart era însoțit de o femeie corpolentă, cu părul vopsit stîngaci, cel mai probabil cu cafea. Avea o privire speriată și chipul congestionat. Era mătușa, a presupus Max, care nu o bănuia deloc că s-ar fi împotrivit în vreun fel abuzurilor la care își supunea Medart fiica vitregă.

– Unde este? a întrebat Medart, transpirînd abundent. Se uita de jur-împrejur, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să răsară din spatele vreunui scaun. Unde este Lysette? Aduceți-o imediat în fața mea!

Max i-a prezentat-o pe mama lui și au luat cu toții loc, după care Noeline, menajera, le-a adus răcoritoare. Așa era tradiția acolo: nimic nu era făcut în grabă. Vizitele erau lungi și fiecare conversație începea cu un ritual legat de istoria familiei și de liniile lungi de înaintași. Cei din New Orleans nu se încredeau niciodată într-o persoană cu care nu-și descopereau cel puțin o rudă comună. Își cunoșteau într-atît de bine arborele geanealogic, pe cel puțin zece generații de rude mai mult sau mai puțin îndepărtate, că era aproape imposibil să nu găsească o legătură, pînă la urmă.

Dar Gaspard Medart nu se arăta deloc dornic să respecte această tradiție.

– Vreau să-mi văd imediat fiica vitregă, le-a cerut el. Nu am timp de pălăvrăgeală. Aduceți-o acum.

Uimită de grosolănia bărbatului, Irénée i-a aruncat o privire fiului ei. Max i s-a adresat lui Medart, netulburat:

– Din nefericire, monsieur, am să vă dau o veste neplăcută.

– A fugit din nou! a explodat Medart. Știam eu!

– Nu este vorba de asta. Nu e cazul să vă alarmați, dar este la pat. Cu friguri.

– Friguri! a exclamat *tante,* gîndindu-se imediat la boala mortală care decima cînd și cînd orașul.

– Pare să nu fie foarte grav, i-a asigurat Max. Am chemat imediat doctorul familiei, să o examineze. Pînă la sosirea lui, cred că e mult prea periculos să fie deranjată. Se odihnește într-una din camerele de oaspeți de la etaj.

– Insist să o văd chiar acum!

– Bineînțeles. Max a dat să se ridice, după care l-a întrebat: presupun că ați avut febră tifoidă, nu-i așa?

– *Non.*

– Atunci ar fi mai bine să nu o vizitați. Este o boală care poate fi fatală, mai ales cuiva de vîrsta dumneavoastră.

– Poate, a intervenit grăbită mătușa, ar trebui să revenim mîine, după ce o vede doctorul, Gaspard.

Irénée le-a spus, convingătoare:

– Vă asigur, monsieur Medart, că va fi foarte bine îngrijită.

– Dar atîta deranj... a spus Delphine, gesticulînd a neputință.

– Nu este nici un deranj, i-a răspuns ferm Irénée. Nici unul. Acum contează doar sănătatea Lysettei.

– Nu am nici cea mai mică dovadă că este aici cu adevărat! a strigat Medart.

– Este aici, l-a asigurat Max.

– Îți cunosc reputația, domnule. Și știu că ești dușmanul viitorului ei soț. Dacă urzești ceva, fii sigur că te voi face să plătești!

Irénée s-a aplecat spre el și i-a spus cu convingere:

– Îți promit, monsieur Medart, că fiica ta vitregă este în siguranță la noi. Nu i se va întîmpla nici un rău. S-a uitat la Max și a adăugat, ferm: voi vegehea eu însămi la asta.

După alte insistențe, cei doi au plecat, părînd că au înțeles că nu au de ales. Max a răsuflat ușurat la auzul trăsurii care se îndepărta.

– Ce oameni îngrozitori! a murmurat.

Irénée a strîns din buze, nemulțumită:

– Știau prea bine că minți, Max.

El a ridicat din umeri.

– Dar nu au ce face.

– Aș fi lăsat-o imediat pe Lysette să plece cu ei dacă nu i-aș fi văzut rănile de pe spate. Dar nu vreau să o abandonez în mîinile lui monsieur Medart.

– Iar acum vor începe bîrfele, a murmurat satisfăcut Max. Aș da o avere să-i văd fața lui Sagesse cînd Medart îi va spune că e la mine.

– Lysette ar fi mai în siguranță cu Etienne decît cu tine, i-a spus Irénée pe un ton acuzator. Măcar el se gîndește la căsătorie!

– Va vedea că o relație cu mine este mai plăcută decît măritișul cu cineva ca el .

– Ce bărbat crud și plin de amărăciune ai devenit! a spus îngîndurată Irénée. Și ce dezamăgit ar fi fost tatăl tău dacă ar fi văzut asta!

Rănit, Max i-a aruncat o privire aspră.

– Și el ar fi reacționat la fel dacă ar fi trecut prin ce am trecut eu.

– Asta arată cît de puțin îl cunoșteai, a ripostat Irénée și a părăsit încăperea, foarte dreaptă.

Deși Irénée era dezamăgită de fiul ei cel mare, nu renunțase să spere că se va îndrepta. În timp ce lua micul dejun în camera ei, a discutat despre întreaga situație cu Noeline, menajera. Aceasta era o femeie subțire, atrăgătoare, care își spunea deschis părerile. Noeline era menajera lor de cincisprezece ani. Așa cum se așteptase Irénée, privirilor ei atente nu le scăpase nimic, nici de data aceasta.

– Nu pot să cred că vrea cu adevărat să o distrugă, a spus Irénée în timp ce ducea la gură ceașca din porțelan. Este o fată cuminte și nu merită să fie prinsă la mijloc în disputa dintre fiul meu și Etienne Sagesse.

Pe chipul ciocolatiu al lui Noeline nu se citea nimic, dar ochii îi străluceau, triști.

– Monsieur Vallerand își dorește prea mult să se răzbune pe Sagesse și nu se mai poate gîndi la nimic altcineva.

– Bănuiesc că așa este, i-a răspuns Irénée fără prea mare convingere. Dar nu pot concepe că Max poate fi într-atît de crud încît să seducă în mod deliberat o tînără.

– Nu este crud, i-a spus Noeline pe cînd aranja sticluțele de parfum și periile de pe măsuța de toaletă. E bărbat, madamme. Și nu poți ține un bărbat departe de o fată drăguță cum este ea, așa cum nu poți ține un cîine flămînd departe de șirul de cîrnați.

– Ți se pare că Lysette este drăguță? s-a încruntat Irénée, gînditoare. Trebuie să recunosc că nu mi s-a părut, la început, dar pe măsură ce o cunosc devine tot mai atrăgătoare.

– Are *ceva* care-i este pe plac lui Monsieur, a remarcat sec Noeline. Se schimbă la față ori de cîte ori intră ea în încăpere.

– Noeline... a mustrat-o Irénée, ascunzîndu-și rîsul în ceașcă.

Menajera a zîmbit la rîndul ei.

– Este adevărat, madame, a insistat ea. Cînd se uită la ea nu se gîndește doar la răbunare, ci la mai mult de atît. Numai că nu vrea să recunoască.

Cînd Lysette a fost în sfîrșit sigură că tatăl ei vitreg plecase a pornit în căutarea lui Vallerand. El tocmai ce-și terminase trabucul și paharul, pe verandă și-l urmărea cu privirea pe unul dintre băieții de la grajduri care trăgea de hățurile unui pur-sînge. Părea că Vallerand se pregătea să plece în oraș.

Auzind pașii Lysettei, s-a întors cu fața spre ea. A privit-o pe sub gene, zîmbindu-i leneș, iar asta a tulburat-o într-un mod ciudat. Se simțea tentată să-l șocheze, să-l ia prin surprindere... s-a întrebat cum ar fi reacționat el dacă s-ar fi apropiat pur și simplu și l-ar fi sărutat apăsat, dacă i-ar fi lărgit nodul cravatei... Nici un alt bărbat nu mai avusese acest efect asupra ei. Voia să-i atingă obrajii proaspăt bărbieriți, să-l sărute, să-i simtă răsuflarea

fierbinte pe piele. El părea să se ia puțin cam prea în serios, de parcă ar fi avut o nevoie disperată de ceva – sau de cineva – care să-l tachineze, să-l dezarmeze. Dacă ar fi fost soția lui ar fi făcut neapărat ceva în privința asta.

S-a întrebat de cît timp era văduv și cum murise soția lui. Era evident că acesta era un subiect interzis în casa Vallerand. Chiar și Irénée cea vorbăreață refuzase să-i răspundă la aceste întrebări, deși o chestionase.

Lysette i-a zîmbit timid lui Vallerand.

– Bănuiesc că tatăl meu vitreg a fost furios cînd i-ai spus că nu-l lași să mă vadă.

– Foarte.

– Mă bucur. S-a apropiat de el, dar din cauza înălțimii lui a fost nevoită să-și dea capul pe spate. Dumnezeule, omul acesta era de-a dreptul imens! Te-a crezut cînd i-ai spus că sînt bolnavă?

– Nu m-a crezut.

– Și totuși a plecat? Și-a mușcat buza, îngîndurată. Mă așteptam să te provoace la duel.

– Tatăl tău vitreg încearcă să evite un scandal, i-a răspuns Vallerand. Nu mă va provoca la duel. Și atîta vreme cît te afli în casa mea nimeni nu te va putea lua cu forța.

– Nici măcar autoritățile?

El a clătinat din cap.

– Sînt prieten bun cu guvernatorul Claiborne.

Lysette a rîs.

– Ce noroc pe mine să mă împrietenesc cu un asemenea bărbat influent! A scos din mînecă scrisoarea adresată lui Marie și i-a întins-o. Aceasta este scrisoarea.

Te rog să ai grijă să ajungă cît de curînd posibil. Este foarte important.

– Sînt conștient de importanța scrisorii, mademoiselle.

Lysette l-a privit întrebător, fără să-și dea seama de ce părea atît de stînjenit în prezența ei. Poate că nu-i plăcea felul ei direct de a fi. Era obișnuit, mai mult ca sigur, cu doamnele rafinate din New Orleans, care nu rătăceau prin mlaștini și nu-și sfidau rudele.

– Monsieur Vallerand, i-a spus cu blîndețe, îmi cer scuze pentru toate neplăcerile pe care ți le-am creat. Drept mulțumire pentru ospitalitate îți promit că voi pleca de aici cît mai curînd posibil. Dacă verișoara Marie nu mă primește, voi merge la mănăstirea călugărițelor ursuline. Nu va trebui să mă suporți prea mult.

El a zîmbit, părînd amuzat de acea imagine.

– O călugăriță cu părul roșu, ca de vrăjitoare. Vocea îi era blîndă, aproape mîngîietoare..

Lysette a zîmbit, ridicînd mîna spre părul ei cel mereu răvășit.

– Probabil voi fi obligată să-l tund foarte scurt.

– Să nu faci asta, i-a spus el. Este foarte frumos.

Lysette era cît pe ce să se simtă jignită, crezînd că-și bătea joc de ea. Numai că el continua să o privească în ochi și și-a dat seama că era sincer. Și și-a mai dat seama de ceva: că Maximilien Vallerand era atras de ea, așa cum și ea era atrasă de el.

Nu avea să iasă nimic bun din asta, era sigură. Și totuși i se părea interesant. Un val de căldură i-a urcat în obraji, așa că și-a ferit imediat fața.

– Bună seara, monsieur, a murmurat şi s-a îndepărtat atît de repede că fustele aproape că i s-au înfăşurat în jurul gleznelor.

– Ai venit din nou? i-a susurat la ureche Mariame, deschizînd larg uşa şi lăsîndu-l pe Max să intre în casa ei albă cu un singur etaj aflată în Vieux Carré, lîngă Rampart. Şi-a plecat genele lungi, concentrată să lărgească nodul cravatei lui apretate. Credeam că azi-noapte am reuşit să te satisfac pe deplin.

Cu opt ani în urmă, primul protector al lui Mariame o părăsise fără să mai ţină cont de înţelegerea dintre ei, lăsînd-o pe ea şi pe copilul ei ilegitim fără bani şi fără vreun acoperiş. Disperată, îşi făcuse bagajele să se mute înapoi cu mama ei. Cînd Max auzise cele întîmplate nu ezitase nici o clipă. Era una dintre cele mai frumoase femei din New Orleans, iar el o admira de mult timp.

Mariame nu-şi ascunsese uimirea atunci cînd el îi propusese să-i devină protector.

– Majoritatea bărbaţilor îşi doresc virgine, îi spusese. În New Orleans erau multe fete frumoase care fuseseră educate pentru a fi amantele proprietarilor de plantaţii şi oamenilor de afaceri bogaţi care îşi permiteau să le întreţină. *Placées*, aşa erau numite acele fete care trăiau, în marea lor majoritate, într-un lux orbitor.

Max rîsese auzindu-i cuvintele.

– Nu dau doi bani pe virginitate, îi spusese. Vreau compania unei femei frumoase şi inteligente. Spune-mi

care sînt condițiile tale, Mariame – te vreau prea mult ca să mă împiedic de detalii.

Admirația lui fățișă îi alinase durerea și mîndria rănită. Auzise zvonuri destul de neplăcute despre Vallerand și se întrebase adesea dacă erau adevărate. Și totuși, văzînd singurătatea din ochii lui, se hotărîse să accepte.

În cei opt ani care trecuseră de atunci, Mariame nu își regretase nici măcar o dată decizia. Max era un amant tandru, banii nu erau o problemă și se dovedise un bun prieten. Deși avusese grijă să nu aibă vreun copil cu ea îi plătise studiile fiului ei, la Paris. Bijuteriile și rochiile pe care i le dăruise de-a lungul timpului i-ar fi fost suficiente să trăiască în lux pentru tot restul vieții. Și nu se îndoia că, la sfîrșitul relației lor, avea să o recompenseze de-a dreptul extravagant.

Pentru că Max fusese atît de drăguț cu ea, Mariame se hotărîse să nu-i refuze nimic, niciodată. Iar cînd se va decide să o rupă cu ea, avea să-l lase să plece fără vreun protest. Nu avea de ce să încerce să-l lege cu lanțuri de ea. Pentru asta, fusese suficient de înțeleaptă să nu se îndrăgostească de el.

Chipul lui Mariame s-a luminat cînd l-a cuprins pe după umeri. Înaltă și subțire, nu i-a fost deloc greu să se ridice pe vîrfuri și să-l sărute. Numai că de data aceasta Max nu i-a răspuns așa cum o făcea de obicei. Era preocupat, ceva nu-i dădea pace.

– Nu am venit pentru asta, i-a spus desprinzîndu-se din îmbrățișare.

Mariame s-a dus să-i toarne ceva de băut.

– Atunci de ce ai venit, Max?

– Nu știu. Se învîrtea de colo-colo prin încăpere, neliniștit.

– Așează-te, dragul meu. Îmi dai o stare de nervozitate cînd te văd așa, ca un tigru flămînd.

Max a ascultat-o și s-a așezat, privind în gol.

Mariame s-a așezat confortabil pe sofaua de lîngă scaunul lui și și-a pus un picior pe el. I-a întins paharul de coniac.

– Poate că acesta te va ajuta să te relaxezi.

A luat paharul din mîna ei și l-a dat peste cap, fără să țină cont de faptul că era de o calitate extraordinară.

Mariame a început să-l mîngîie, ajungînd pînă pe coapsă. Era un drum pe care mîinile ei îl făcuseră adesea.

– Ești sigur că nu vrei să...?

– Nu, i-a spus el și i-a îndepărtat mîna.

Mariame a ridicat din umeri.

– *D'accord*. Zîmbind, a continuat, vădit interesată: spune-mi cîte ceva despre femeia care se află acum în casa ta.

Max i-a aruncat o privire sarcastică, înțelegînd că zvonurile se răspîndiseră chiar mai repede decît se așteptase el.

– Gemenii au găsit-o pe mademoiselle Kersaint pe cînd încerca să scape de o căsătorie nedorită.

– Ah. Mariame și-a arcuit sprîncenele. Nu sînt multe femei care să îndrăznească asta. Cine era viitorul soț, *bien-aimé*?

– Etienne Sagesse.

Degetele ei jucăușe au poposit pe umărul lui.

– Sagesse... *bon Dieu.* Ce ciudat! Să vină tocmai la tine, să-ți ceară tocmai ție ajutorul. Și ce ai de gînd să faci?

– Să profit de situație, evident.

Pe frunte i-au apărut cute de îngrijorare.

– Ai grijă, Max. Știu că nimic nu te poate opri din dorința de a-l face pe Sagesse să plătească pentru ce ți-a făcut cu niște ani în urmă, dar vei ajunge să regreți, în cazul în care vei abuza de o făptură inocentă aflată în grija ta. I-a zîmbit cu tandrețe. Ai conștiință, *cher*, indiferent cît de mult încerci să dovedești contrariul.

Max i-a zîmbit la rîndul lui.

– Mă bucur că gîndești așa. Și-a lăsat capul pe spate și a fixat cu privirea tavanul îmbrăcat în lambriuri din chiparos. Mariame – a schimbat el brusc subiectul – știi prea bine că nu aș încheia relația noastră fără să-ți asigur tot ce îți este necesar.

– Nu m-am temut nici o clipă că mă vei lăsa să mor de foame, i-a răspuns liniștită Mariame. Să fi fost oare un avertisment? Primul semn că interesul lui începea să scadă? Într-o bună zi, a continuat ea, aș vrea să-mi deschid un internat. Cred că m-aș pricepe la asta.

– Și eu cred la fel.

– Să încep să fac planuri?

– Într-o bună zi. Dacă asta îți dorești cu adevărat. A mîngîiat-o ușor pe obraz. Dar nu încă.

Joia era ziua în care Vallerand rămînea de obicei acasă, cînd prietenii și rudele veneau în vizită, să pălăvrăgească la o ceașcă de cafea tare, aromată cu cicoare. Din nefericire, Irénée fusese obligată de data aceasta să nu primească musafiri, dată fiind prezența Lysettei în casa lor.

– Îmi pare rău că vă stric obiceiurile, i-a spus Lysette.

Irénée i-a făcut semn să nu mai continue, fără să pară prea supărată.

– *Non, non,* ne vom bea cafeaua doar noi două. În clipa de față găsesc compania ta mai interesantă decît cea a prietenelor mele, cu care bîrfim aceleași și aceleași lucruri, săptămînă după săptămînă. Trebuie să-mi povestești totul despre mama ta, despre prietenii tăi din Natchez, despre curtezanii tăi.

– Adevărul este, madame, că duceam o viață foarte retrasă. Nici sorei mele și nici mie nu ni s-a permis să fim curtate. Intram foarte rar în contact cu orice persoană de sex masculin, fie că ne erau veri sau rude îndepărtate.

Irénée a dat din cap, înțelegătoare.

– După standardele din ziua de azi, ați fost educate pe stil vechi. Așa am crescut și eu. Nu am citit un ziar pînă după căsătorie. Nu știam nimic despre lumea înconjurătoare. Cînd a venit vremea să-mi părăsesc familia și să-mi asum rolul de soție a lui Victor Vallerand am fost speriată de moarte. Irénée a zîmbit amuzată, amintindu-și cum fusese odată. *Tante* Marie și cu mama m-au însoțit pînă la patul meu de femeie măritată, după care m-au lăsat acolo, singură, să-mi aștept bărbatul. Cît m-am rugat de ele să mă ia înapoi acasă! Nu voiam deloc să fiu soție, cu atît mai puțin

soția unui Vallerand. Victor avea statura unui urs și mă intimida la culme. Eram înfricoșată doar cînd mă gîndeam la el.

Lysette a lăsat ceașca pe măsuță.

– Dar se pare că totul a fost bine, pînă la urmă, a remarcat ea.

Irénée a chicotit.

– Da. Victor s-a dovedit un soț atent. Curînd, am simțit că mă îndrăgostesc de el. Bărbații Vallerand sînt foarte înșelători, să știi. Pot părea dominatori și aroganți, dar cînd găsesc femeia potrivită fac orice pentru ea. A luat o linguriță de argint și și-a mai pus zahăr în ceașcă. Așa, a spus mulțumită. Îmi place cafeaua neagră ca diavolul și dulce ca păcatul.

– Madame, a spus Lysette într-o doară, sorbind din propria cafea, cum era soția fiului dumitale? A fost femeia potrivită?

Întrebarea a agitat-o puțin pe Irénée. A ezitat destul de mult înainte de a-i răspunde:

– Corinne a fost cea mai frumoasă și mai răsfățată fată din cîte am cunoscut... mult prea preocupată de ea însăși ca să mai poată iubi pe altcineva. Nu a fost femeia potrivită pentru Max. Iar lui i-ar fi trebuit atît de puțin să fie fericit!

– Nu a fost o căsătorie reușită, să înțeleg.

– Nu, i-a răspuns încet Irénée. Cred că același lucru l-ar spune oricine.

Spre marea dezamăgire a Lysettei, nu a vrut să-i mai spună nimic despre misterioasa soție a lui Vallerand.

Întreaga casă a fost dată peste cap după miezul nopții, cînd Justin a încercat să intre pe furiș, plin de sînge și de vînătăi, pentru că se bătuse. Max l-a tîrît imediat în bucătărie, să-l certe. Lysette îi auzea din camera ei aflată la etajul doi. Foarte curioasă, s-a furișat în capul scărilor ca să audă mai bine.

– Nu mă poți trata ca pe un copil! Sînt bărbat de-acum!

– Așa pretinzi, i-a răspuns tăios Vallerand. Numai că un bărbat nu sare la bătaie așa, pentru propria distracție.

– Nu a fost asta, i-a răspuns cu ardoare Justin.

– Atunci care a fost motivul?

– Am vrut să demonstrez ceva!

– Și te-ai repezit cu pumnii înainte? Așa nu vei ajunge prea departe, Justin. Curînd vei înlocui pumnii cu sabia și vei avea pe mîini sîngele unui om.

– Voi fi ca tine, deci?

Uimită de cuvintele lui, Lysette s-a așezat pe prima treaptă și și-a ascuțit auzul.

– Indiferent cît aș fi de rău, nu te voi putea întrece, l-a acuzat băiatul. Știu totul despre tine, Papa. Și despre planurile tale cu Sagesse și cu domnișoara Kersaint.

A urmau o tăcere apăsătoare. Într-un final, Vallerand a mîrîit:

– Am motive pe care nici nu le bănuiești.

– Nu? l-a aținat Justin.

– Înțeleg că ai auzit ce se zvonește.

– Am auzit adevărul!

– Nimeni nu știe adevărul, i-a răspuns sec Vallerand.

Justin i-a mai aruncat cîteva cuvinte și a ieșit în fugă. Lysette a sărit de pe scări și nu s-a mai oprit decît în pat, temîndu-se să nu fie prinsă că trăgea cu urechea. Cînd s-a simțit în siguranță, printre cearceafurile moi, a început să se întrebe dacă auzise bine. Ce-i reproșase în final băiatul tatălui său? I se păruse că aude cuvîntul *criminal.*

Nu putea fi adevărat, și-a spus tulburată, strîngînd în pumni așternutul.

Capitolul 3

Max a lipsit toată ziua care a urmat, ocupîndu-se de afaceri în oraș. Drept răspuns la avalanșa de întrebări puse de Lysette, Irénée i-a dezvăluit că avea întîlnire cu guvernatorul Claiborne.

– Cum l-a cunoscut pe guvernator? a întrebat Lysette, fascinată.

Irénée a ridicat din umeri.

– Nu știu foarte bine. Max nu prea discută politică cu mine. Știu însă că atunci cînd a fost numit i-a cerut ajutorul fiului meu la negocierile cu creolii. Și că tot el a fost cel care i-a sărit în apărare atunci cînd Claiborne a făcut un pas greșit.

Ceva mai tîrziu în aceeași dimineață, Lysette a explorat pe îndelete plantația, apărîndu-se de soare cu umbrela, pentru că nu-și dorea o nouă explozie de pistrui. Numai că energia ei obișnuită a avut de suferit din cauza căldurii și curînd a început să o sîcîie o durere de cap, în zona tîmplelor. S-a retras în casă și a încercat să coasă la goblenul pe care i-l oferise Irénée. Curînd, căldura a invadat și cele mai răcoroase încăperi din casă. Transpirația făcuse ca hainele să i se lipească de trup. Tot încerca, iritată, să și le depărteze de corp.

Cînd Irénée s-a retras să-și facă somnul de după-amiază, declarîndu-se obosită din pricina căldurii, Lysette a

făcut și ea același lucru. S-a dus în camera ei, și-a dat jos rochia și s-a întins pe cearșafurile albe, răcoroase. O cameristă i-a desfăcut *baire*, plasa care ținea țînțarii departe de pat. Fixînd cu privirea baldachinul, a așteptat să-i vină somnul. Trecuseră deja trei zile de la aventura ei prin mlaștini dar nu se refăcuse complet. Se simțea extenuată și încă mai avea dureri în tot corpul.

Justin s-a furișat în bibliotecă, privind dintr-o parte într-alta. Înăuntru era o căldură înăbușitoare. Cărțile așezate în rînduri nesfîrșite păreau să-l privească de sus, ca niște sentinele.

Biroul impozant, din mahon, plin de sertare misterioase, era așezat între cele două ferestre ale căror draperii fuseseră trase încă de dimineață. La vederea lui, un fior i-a trecut pe șira spinării. De cîte ori nu-l văzuse pe tatăl lui așezat acolo, cu capul plecat deasupra hîrtiilor sau cărților lui. Sertarele erau pline pînă la refuz cu chei, chitanțe, acte și casete de valori – tot acolo trebuia să fie și ceea ce căuta Justin. S-a așezat la birou și a început să scotocească pe rînd, sertar după sertar.

Folosindu-se de un ac de păr luat din camera lui Irénée, a deschis o casetă de valori minusculă. Capacul acesteia s-a desfăcut cu un clic. A privit peste umăr înainte să se uite înăuntru. Alte chitanțe. Și o scriosare. Nedesfăcută. Ochii i-a strălucit, triumfători. A ascuns-o cu grijă sub cămașă, a închis la loc caseta și a pus-o acolo unde o găsise. *Cu asta vom fi chit, mon père*, a murmurat el.

Lysette a dormit mult după ora cinei iar Irénée a dat dispoziție să nu fie deranjată. Cînd s-a trezit, camera era cufundată în întuneric și răcoarea serii se instalase. S-a îmbrăcat cu o rochie galben pal și a coborît.

– Te-ai trezit, în sfîrșit! s-a auzit vocea lui Irénée. M-am gîndit să te las să dormi cît vrei. Probabil că acum ți-e foame, nu-i așa? Femeia în vîrstă a luat-o de braț cu afecțiune. Și eu și gemenii am mîncat deja. Max tocmai ce s-a întors și ia cina. Poți să i te alături în *salle à manger*.

Gîndul la mîncare i-a provocat greață.

– *Non, merci,* a reușit să spună. Nu mi-e deloc foame.

– Dar trebuie să mănînci ceva. Irénée a împins-o ușurel spre sufragerie. Avem mîncare de bame, stavrizi umpluți cu crabi și garnitură de orez...

– Dar chiar nu pot... a spus Lysette, înfiorîndu-se doar la gîndindul mîncării.

– Trebuie să încerci, măcar. Ești mult prea slabă, draga mea.

Pe cînd intrau împreună în sufragerie, Lysette l-a zărit pe Max în oglinda cu ramă aurită de deasupra șemineului. Era așezat la masă iar lumina se juca în părul lui negru.

– Bună seara mademoiselle. S-a ridicat, politicos ca un gentleman înnăscut și i-a tras scaunul să se așeze. Maman mi-a spus că dormi de ceva vreme. A privit-o cu atenție. Te simți bine?

– Da, mulțumesc. Numai că nu mi-e deloc foame.

Irénée a scos un sunet dezaprobator.

– Ai grijă să mănînce ceva, Maximilien. Eu voi fi în cealaltă cameră, cu broderia mea.

Lysette a zîmbit cînd Irénée a ieşit din încăpere.

– Mama ta este o femeie cu o voinţă de fier, monsieur.

– Nu te contrazic, i-a răspuns el.

O servitoare a intrat şi i-a aşezat în faţă o farfurie. Simţind aburul care se ridica din peştele aranjat cu grijă pe un pat de orez, Lysette a simţit că i se pune un nod în gît. A întins mîna după un pahar cu apă şi a luat o înghiţitură, în speranţa că stomacul i se va linişti.

– Am auzit că te-ai întîlnit azi cu prietenul tău Claiborne, i-a spus.

– Da. Max a muşcat din pîinea cu crustă aurie.

– Ce aţi discutat? Sau ar fi prea greu de înţeles pentru o biată femeie?

Max a rîs ironic auzindu-i remarca.

– Administraţia lui Claiborne este sub asediu. Încearcă să facă rost de informaţii, înainte ca inamicii să-l distrugă.

– Cine sînt duşmanii lui? Creolii?

Max a clătinat din cap.

– Nu, nu creolii. refugiaţi din Franţa şi din Santo Domingo şi o mînă de americani foarte gălăgioşi. Inclusiv Aaron Burr, care este acum în Natchez.

– Fostul vice-preşedinte al Statelor Unite?

– Da. Circulă zvonuri că Burr ar fi într-o misiune de recrutare de adepţi care să-l ajute să preia posesia unor teritorii din Orleans.

– Probabil că guvernatorul este foarte agitat.

Max s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a privit-o, zîmbind leneş.

– Pe bună dreptate. Claiborne este tînăr şi lipsit de

experiență. Adversarii lui politici încearcă acum să-l discrediteze și să-i separe teritoriile de cele ale Uniunii.

– Te numeri și tu printre cei care vor ca Louisiana să devină stat?

– Asta sper, i-a răspuns el. Cînd americanii au pus stăpînire pe aceste teritorii, acum doi ani, i-am jurat loialitate lui Claiborne. Din păcate, americanii nu și-au ținut promisiunea și nu au primit Louisiana în Uniune.

– Dar de ce?

– Pretind că populația de aici nu este pregătită pentru a primi cetățenie.

– Nu înțeleg de ce... a început Lysette, dar s-a întrerupt pentru că a fost cuprinsă de amețeală. A închis ochii, iar cînd i-a deschis, Max era lîngă ea și o privea atent.

– Ești foarte palidă, a murmurat. Ți-e rău?

Ea a clătinat din cap.

– Eu... sînt obosită, monsieur. Stîngace, a dat să se ridice de la masă. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă retrag în camera mea.

– Bineînțeles. A ajutat-o, cu mare grijă, prinzînd-o de cot cu mîna lui mare. Îmi pare rău că voi fi lipsit de o asemenea companie încîntătoare. Pentru o biată femeie, te descurci să susții o conversație.

Ea a rîs.

– Continuăm mîine, cînd mă voi simți mai bine.

I-a susținut privirea cîteva clipe și și-a desprins cu părere de rău mîna.

– Odihnă plăcută, i-a șoptit și a așteptat în picioare pînă cînd ea a ieșit din cameră.

Lysette își simțea picioarele ca de plumb în timp ce urca scările. Cînd a ajuns în cameră, și-a dus mîna la obraz, știind că ceva nu era în regulă. Pielea îi era acoperită de sudoare rece. Alte broboane de transpirație îi picurau printre sîni, pe sub corset. Trebuia să scape cît mai repede de hainele acelea strîmte.

Pe pat era o hîrtie. Fusese așezată cu grijă, printre perne. Curioasă, Lysette a ridicat-o. Inima i-a stat în loc atunci cînd a recunoscut-o.

– Scrisoarea mea, a șoptit, respirînd și mai greu. Plicul îi tremura în mînă. Era scrisoarea ei către Marie, nedeschisă, netrimisă. Vallerand o asigurase că fusese expediată. De ce o mințise? Și ce urmărea păstrînd-o? Dumnezeule mare, știuse încă de la început că nu putea să aibă încredere în el!

S-a hotărît să-l confrunte pe loc. Capul îi zvîcnea de durere, spatele o durea de la ceafă și pînă la mijloc. Albă de furie, s-a sprijinit de balustradă și a început lunga coborîre. Ajunsă la mijlocul scării l-a văzut pe Vallerand ieșind din sufragerie.

– Monsieur, i-a spus cu greu. Ai să-mi dai o explicație.

El s-a apropiat de scară.

– În legătură cu ce anume, mademoiselle?

Ea a ridicat scrisoarea.

– De ce m-ai mințit? Scrisoarea mea către Marie... ai păstrat-o la tine. Nu ai avut nici cea mai mică intenție să o trimiți. A clătinat din cap, încercînd să alunge țiuitul din urechi. Nu înțeleg. A încercat să se dea înapoi văzîndu-l că începea să urce treptele. Nu mai putea gîndi din cauza sunetelor din cap, care o înnebuneau. Nu... nu te apropia de mine!

Vallerand era inuman de calm.

– De unde ai scrisoarea?

– Nu contează. Spune-mi de ce. Acum, la naiba! Spune-mi... Scrisoarea i-a scăpat din mînă şi a plutit pe deasupra scării. Eu plec. Prefer să stau cu Sagesse decît să mai petrec un singur minut cu tine.

– Vei rămîne, i-a spus el sec. Pentru că am planuri pentru tine.

– Naiba să te ia, a şoptit Lysette iar ochii i s-au umplut de lacrimi de umilinţă. Ce vrei de la mine? Şi-a dus mîinile la cap încercînd să oprească zvîcniturile de dinăuntru. Nu-şi dorea decît să se liniştească, să poată gîndi limpede.

Brusc, expresia lui Vallerand s-a schimbat.

– Lysette... A întins mîna să prindă silueta fragilă care se clătina şi a prins-o de talie.

Ea l-a împins cu putere.

– Nu mă atinge!

Mîna lui a alunecat de-a lungul spatelui ei.

– Lasă-mă să te ajut să ajungi sus.

– Nu...

Deşi încerca să se elibereze, a simţit că puterile o părăsesc. Şi-a sprijinit capul de umărul lui în timp ce mîinile îi atîrnau inerte pe lîngă corp.

– Max? a spus întrebător Irénée, care ieşise din salon pentru că auzise zarvă. Noeline era chiar în spatele ei. S-a întîmplat ceva? *Mon Dieu,* ce este?

Vallerand nici măcar nu s-a uitat la ea.

– Trimite după doctor, a spus ferm şi a luat-o pe Lysette pe sus. A cărat-o în braţe de parcă nu cîntărea mai nimic, ignorîndu-i gemetele de protest.

– Pot să merg și singură, a suspinat ea, încercînd să se elibereze din mîinile lui. Lasă-mă jos...

– Șșt, i-a spus el încet. Nu te mai zbate.

Drumul pînă în camera ei a durat doar cîteva secunde, dar lui Lysette i s-a părut o veșnicie. Cu obrazul lipit de umărul lui, a început să plîngă. Lacrimile ei îi udau bumbacul apretat al cămășii. Avea temperatură și era amețită. Singurul lucru ferm din acea lume era pieptul lui puternic. A reușit cumva să uite cît de mult îl disprețuia și să-i fie recunoscătoare pentru sprijinul oferit de brațele ferme.

Cîteva clipe a crezut că se simte mai bine, dar atunci cînd Vallerand a așezat-o pe pat camera a început să se învîrtă cu ea. Simțea că se prăbușește într-un întuneric sufocant. O mînă blîndă i-a dat părul de pe fruntea fierbinte.

– Ajută-mă, i-a șoptit.

– Totul va fi bine, *ma petite.* Tonul lui era calm, mîngîietor. O să am gijă de tine. Haide, nu plînge. Ține-te de mine.

Lysette încerca din răsputeri să scape din norul care o învăluise. A încercat să-i explice ceva iar el a părut să-i înțeleagă cuvintele chinuite.

– Știu, i-a murmurat el. Liniștește-te, *ma petite.*

Noeline, care îi urmase în dormitor, a privit peste umărul lui Max și a clătinat din cap, preocupată

– Friguri galbene, a spus. E de rău. Am văzut oameni care azi erau sănătoși, pe picioare și a doua zi au murit. A privit-o plină de milă pe fata de pe pat, ca și cum moartea era deja o certitidine.

Max i-a aruncat o privire amenințătoare, dar și-a controlat tonul.

– Adu-mi apă rece și niște pudră din aceea – cum se numea? Din care le-am dat gemenilor cînd au fost bolnavi.

– Calomel cu volbură, monsieur.

– Repede! i-a spus el printre dinți iar Noeline a ieșit grăbită.

Max și-a întors privirea spre Lysette care murmura ceva, incoerentă. I-a descleștat degetele de pe cămașa lui și i-a cuprins degetele fierbinți într-ale lui.

– La naiba! a șoptit el, înspăimîntat așa cum nu mai fusese de multă vreme, de cînd gemenii se îmbolnăviseră de friguri galbene. A mîngîiat-o din nou pe păr și cînd și-a dat seama cît era de transpirată a scos o înjurătură printre dinți.

Irénée era în spatele lui.

– Moartea ei ți-ar dejuca cu planurile, *mon fils*, i-a spus ea încet.

El nu și-a desprins privirea de la Lysette.

– Nu va muri.

– Boala s-a instalat prea repede și cu prea mare forță, a murmurat ea. Febra i-a ajuns deja la creier.

– Nu mai vorbi așa în preajma ei, i-a retezat-o el. Se va face bine. Nu voi permite altceva.

– Dar, Max, ea oricum nu înțelege...

– Aude ce vorbim, S-a ridicat și a fixat-o cu privirea. Scoteți-i hainele și răcoriți-o cu o cîrpă udă. Iar cînd va sosi doctorul să-i spui că nu poate face nimic fără permisiunea mea. Nu vreau să-i scoată sînge.

Irénée a dat din cap, amintindu-şi cît de aproape fuseseră să-l piardă pe Justin atunci cînd acesta se luptase cu boala iar doctorul îi scosese prea mult sînge.

Irénée şi Noeline au păzit-o pe rînd pe Lysette în primele patruzeci şi opt de ore. Irénée uitase cît de greu era să îngrijeşti un bolnav de friguri. Spatele o durea după orele petrecute aplecată deasupra patului, răcorind-o pe Lysette. Accesele violente de vomă, delirul, coşmarurile, mirosul înţepător al băilor de oţet – toate acestea erau istovotoare.

Max se interesa frecvent de starea fetei, dar decenţa îl împiedica să intre în camera ei. Deşi nu discutaseră despre asta, Max îl suspecta pe Justin în legătură cu scrisoarea, cunoscînd înclinaţia acestuia spre conflict. Băiatul trecea prin casă ca o fantomă, ferindu-se de tatăl şi de fratele lui.

Altădată, cînd adulţii erau ocupaţi, gemenii alergau liberi, chiuleau de la lecţiile cu perceptorul şi se furişau de acasă ca să se întîlnească cu prietenii sau să facă scandal prin oraş. Dar acum erau neobişnuit de liniştiţi. Casa părea cufundată în posomorîre iar tăcerea era tulburată doar de strigătele incoerente al Lysettei, în timpul celor mai rele crize de delir.

Atunci cînd rudele Lysettei s-au întors nu au mai avut nici o urmă de îndoială: ea era foarte bolnavă. Lui Delphine i s-a permis să meargă în camera ei, dar fata nu a recunoscut-o. Gaspard a plecat foarte abătut, pentru că era clar că şansele Lysettei de supravieţuire erau foarte mici.

Într-un acces de melancolie, Justin a început să se plîngă. Ce rău era cînd aveai un oaspete bolnav!

– Aş vrea să se termine, într-un fel sau altul, a spus el posac în timp ce stătea pe trepte, alături de Philippe. Nu mai suport să văd cum toată lumea umblă pe vîrfuri, să aud zgomotele pe care le face, să simt cum toată casa miroase a oţet.

– Nu mai durează mult, i-a răspuns Philippe. Am auzit-o pe *grand-mère* spunînd că nu va apuca ziua de mîine.

Au înheţat la auzul strigătului slab care venea de la etaj. Tatăl lor a ieşit ca o furtună din bibliotecă, trecînd pe lîngă ei fără să scoată un cuvînt. A urcat cîte două trepte odată. Gemenii s-au privit, surprinşi.

– Crezi că ţine la ea? a întrebat Philippe.

Chipul lui Justin s-a înăsprit, dispreţuitor.

– E doar îngrijorat să nu moară înainte să-i fie de folos.

– Ce vrei să spui? Bănuind că fratele lui îi ascundea ceva, Philippe l-a prins de mînecă. Justin, ce ştii tu şi eu nu?

Justin şi-a eliberat mîna.

– Nu-ţi spun. Eşti în stare să-i iei apărarea.

Irénée încerca în zadar să o liniştească pe fata care se zvîrcolea, chinuită de un delir violent.

– *Pauvre petite,* a spus Irénée abia şoptit. Nimic nu o putea linişti. Fata nu putea să înghită nimic, nu se odihnea şi nici un medicament nu părea să-şi facă efectul. Epuizată, Irénée s-a prăbuşit pe scaunul de lîngă pat.

– Nu... nu-l lăsaţi să... oh, vă rog, vă rog... se auzea vocea subţire, monotonă.

Irénée a întins mîna după burete, sperînd să-i mai scadă febra cu ceva apă rece. A tresărit surprinsă cînd fiul ei a intrat în cameră.

– Max? a exclamat ea. Ce cauți aici? Nu se cuvine să intri. Nu e îmbrăcată.

– Nu-mi pasă cîtuși de puțin.

A dat deoparte plasa de țînțari și s-a așezat pe marginea patului. S-a aplecat spre fata care abia se vedea printre cearceafuri.

– Dai dovadă de indecență, Max, a protestat din nou Irénée. Trebuie să pleci imediat!

Max a ignorat-o. A dat deoparte cearceafurile ude de transpirație în care era înfășurată Lysette. Cămașa ei devenise transparentă și i se lipise de corp. Concentrat, Max i-a dat deoparte părul lipit pe obraji și a ridicat-o în brațe. Toată forța, toată voința i se concentraseră pe silueta tremurîndă de la pieptul său.

– Șșt, i-a șoptit cu buzele lipite de tîmpla ei, susținîndu-i capul în palmă. Sprijină-te de mine. Așa, *petite*. Ești epuizată.

Fata s-a agățat de el, murmurînd incoerent.

Continuînd să o țină strîns la piept, Max a întins mîne spre buretele ud. I l-a trecut pe obraji și pe decolteu și l-a strîns ușor, pînă ce apa s-a prelins în rîuri mici și i-a udat și hainele lui.

– Stai liniștită, Lysette. Lasă-mă să am grijă de tine. Dormi. Ești în siguranță, *ma chère.*

Ceva mai tîrziu, gesturile și cuvintele lui liniștitoare au părut să o aline. A luat ceașca de pe noptieră și i-a lipit-o de

buze. Ea s-a înecat și a încercat să i se împotrivească, dar el nu s-a lăsat pînă nu a convins-o să înghită ceva din medicament.

Cu blîndețe, Max a lăsat-o pe pat și a acoperit-o cu un cearceaf. S-a uitat spre mama lui, care părea uimită.

– Spune-i lui Noeline să aducă așternuturi curate. O să mă ajute să schimbăm patul.

Irénée a reușit într-un final să-și recapete glasul.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Max. Am eu grijă de ea în continuare.

Max a luat un pieptene de pe noptieră și a încercat să-i descurce părul Lysettei.

– Ești epuizată, Maman. Du-te să te odihnești. Mă ocup eu de ea.

Irénée a rămas fără replică în fața unor cuvinte atît de scandaloase.

– Poftim? Ce sugestie ridicolă! Depășești orice limită a decenței. Și apoi bărbații nu știu să îngrijească un bolnav. Este treabă de femeie. Trebuie să te ocupi de anumite lucruri care...

– Trupul de femeie nu este tocmai un mister pentru mine. Iar cît privește îngrijirea bolnavilor de friguri... ai uitat că eu m-am ocupat de gemeni?

Cuvintele lui au redus-o la tăcere pe Irénée. Dar numai pentru cîteva secunde.

– Ai dreptate, uitasem, a recunoscut ea. Ai dat dovadă de pricepere atunci cînd gemenii au fost bolnavi. Dar erau fiii tăi, în timp ce ea este o fată inocentă...

– Și crezi că am să o abuzez? a zîmbit ironic Max. Nici măcar eu nu sînt într-atît de degenerat, Maman.

– *Mon fils*, a întrebat ea suspicioasă, de ce vrei să te ocupi personal de ea?

– Și de ce n-aș face-o? Sînt extrem de interesat ca ea să-și revină. Haide, du-te să te odihnești. Sînt în stare să am grijă de ea singur, cîteva ore.

Ea s-a ridicat fără prea mare tragere de inimă.

– Îi voi spune lui Noeline să fie pregătită să-ți ia locul, mai tîrziu.

Pînă la urmă Max nu le-a permis nici lui Noeline și nimănui altcuiva să-l înlocuiască. Din clipa aceea și-a petrecut fiecare minut la căpătîiul Lysettei, cu mînecile suflecate pînă la cot. Era neobosit și extrem de răbdător.

Irénée nu auzise de nici un bărbat care să facă atîtea, nici măcar pentru soția lui. Totul era de-a dreptul șocant. Era uluită, dar nu se simțea capabilă să intervină. Nu avea nici un control asupra lui Max. Poate dacă frații lui ar fi fost acasă l-ar fi convins să părăsească încăperea bolnavei, dar zilele treceau una cîte una fără ca ei să sosească – iar Max rămînea în camera fetei, ca și cum ar fi avut acest drept.

Un lup îi bîntuia visele Lysettei, o hăituia, o alerga, iar într-un final a făcut-o să se împiedice. S-a plecat deasupra ei, cu colții strălucind, după care a început să o sfîșie în bucăți. A țipat din toate puterile și, brusc, lupul a dispărut, alungat de o voce liniștitoare:

– Sînt aici... ești în siguranță. Șșt... sînt aici, sînt aici.

O fierbințeală imensă îi cuprinsese pielea, rănindu-i plămînii. Țipa în agonie, se lupta să scape. O mînă rece a

atins-o pe frunte. Răcoarea era plăcută, așa că a căutat mai mult.

– Te rog, a gemut ea și a răsuflat ușurată cînd atingerea dătătoare de viață s-a întors, alinînd focul de nesuportat.

Ochii de lup o fixau din nou, amenințători și diabolici, strălucind în întuneric. S-a zvîrcolit, panicată, și a dat de brațele puternice și de pieptul unui bărbat.

– Te rog, ajută-mă...

– Mi-ai fost promisă mie, a auzit glasul lui Etienne Sagesse și i-a descoperit oripilată chipul. În ochii lui strălucea dorința iar buzele îi luceau, umede. S-a smuls de lîngă el și a dat nas în nas cu tatăl ei vitreg.

Pe chipul lui Gaspard se citea furia.

– Te vei mărita cu el! A lovit-o, după care a ridicat din nou mîna, pregătit să o lovească din nou.

– Maman! a strigat, văzînd-o în apropiere pe mama ei. Numai că aceasta s-a dat cîțiva pași înapoi, clătinînd din cap.

– Trebuie să faci ce spune *ton beau-père*. Trebuie să-l asculți.

– Dar nu pot....

A simțit cum o ceașcă îi era lipită de buze și s-a strîmbat la gustul amar. Numai că brațele acelea de oțel nu-i dădeau voie să se retragă.

– Nu, s-a înecat ea. Capul i-a căzut inert pe umărul lui.

– Nu te împotrivi, *petite*. Bea-l pe tot. Așa... ce fată bună... încă puțin. Ea a deschis mai mult gura, ascultătoare.

Ca prin ceață, a reușit să distingă silueta unui bărbat. Sigur o putea ajuta... trebuia să o ajute. A alergat disperată după el, și a alergat, și a alergat, pînă ce a dat de o poartă

masivă din fier forjat. S-a prins de bare și a început să o scuture violent.

– Lăsați-mă să intru! Lăsați-mă să intru!

Lupul era chiar în spatele ei. Îl simțea apropiindu-se. S-a agățat cu disperare de poartă, dar aceasta nu se deschidea. Iar fălcile puternice i s-au încleștat în jurul gîtului.

– Șșt... Haide, liniștește-te. Trebuie să te odihnești.

– Nu-l lăsa să-mi facă rău...

– Ești în siguranță în brațele mele, *ma chère*. Nimeni nu-ți va face vreun rău.

O țesătură rece i-a umezit spatele, apoi picioarele, gîtul, brațele. După care, din nou, ceașca i-a fost lipită de buze.

– Încă o dată, a auzit o poruncă șoptită. Încă o dată.

S-a supus, deși lupul încă îi mai dădea tîrcoale, flămînd. Într-un final, a apucat-o de gît și a început să o tragă după el în întuneric, în strigătele ei după ajutor... dar lupul nu-i dădea drumul... nu avea să-i mai dea drumul niciodată...

Lysette s-a smuls din valurile de întuneric, luptîndu-se să ajungă la suprafață, dincolo de somnul fără vise. Era întinsă pe burtă, într-o încăpere abia luminată. Singura lumină venea de la o lampă așezată într-un colț. A încercat să întoarcă privirea spre lumină, clipind des, și și-a sprijinit obrazul de saltea. Își simțea capul, trupul și brațele grele ca și cum de ele ar fi fost atîrnați saci cu nisip. O mînă răcoroasă i-a trecut de-a lungul spatelui iar ea a scos un murmur de mulțumire.

Mîna ușoară îi cobora acum pe obraz, încercînd parcă să-i ia temperatura.

– Ești mai bine, a auzit o voce cunoscută. Febra a cedat, slavă lui Dumnezeu.

Lysette a deschis ochii uimită pentru că recunoscuse vocea.

– Monsieur Vallerand? a întrebat amețită. Oh, nu. Chiar tu ești.

În glasul lui s-a citit amuzamentul:

– Mă tem că da, *petite*.

– Dar... dar... A tăcut, nedumerită. Cină îl lăsase în camera ei? Nu avea cum să o fi îngrijit chiar el cît timp fusese bolnavă. Fragmente de amintiri îi luaseră cu asalt creierul obosit... vocea convingătoare, mîinile blînde... Nu putea că creadă una ca asta.

Și-a dat seama că era complet goală, că doar un cearceaf ușor îi acoperea mijlocul, lăsîndu-i spatele complet expus. Era prea greu de înțeles... nu știa ce să creadă, cum să reacționeze.

– Nu sînt îmbrăcată, a spus pe un ton plîngăcios.

Vallerand s-a aplecat deasupra ei. Avea cămașa cu mîneci suflecate pînă la cot iar la baza gîtului i se zărea părul negru, coborînd pe piept. Era nebărbierit iar părul îi era răvășit. Iar sub ochii întunecați se vedeau cearcăne adînci.

I-a trecut o șuviță rebelă după ureche.

– Îmi pare rău, i-a spus, deși în tonul lui nu se simțea deloc regretul. Mi-a fost mai ușor să am grijă de tine așa.

Ea s-a încordat cînd degetele lui i-au atins lobul urechii.

– Relaxează-te, i-a murmurat el. Nu îmi stă în fire să profit de o femeie aflată în convalescență. A făcut o pauză,

după care a adăugat foarte serios: o să aștept pînă te faci bine.

Deși era consternată, lui Lysette i-a scăpat un chicotit.

– Cît timp am fost bolnavă?

– Aproape trei săptămîni.

– Oh, *mon Dieu*, a exclamat. S-a întors pe o parte, răvășind febrilă cearceafurile și a roșit puternic cînd și-a dat seama că sînii îi erau expuși.

Vallerand a părut să nici nu bage de seamă. A ajutat-o să se întoarcă și a învelit-o pînă la gît. Lysette l-a privit uimită cum îi aranja pernele de sub cap, cu îndemînarea unei asistente experimentate.

Părînd să-i înțeleagă nevoile fără să i se spună, el i-a dus o ceașcă la gură. Lysette a băut din ea cu nesaț, lăsînd apa rece să-i aline uscăciunea gurii și a gîtului. După ce a terminat de băut s-a lăsat din nou pe perne.

– Nu înțeleg cum de mama ta ți-a permis să mă îngrijești, a spus cu glas răgușit.

– Maman nu a fost de acord, a recunoscut el, netezind cearceaful în jurul ei. Dar era epuizată după zilele în care s-a ocupat de tine. Iar eu pot fi foarte încăpățînat. I-a zîmbit cu subînțeles.Probabil că mai tîrziu și-a spus că nu mai contează cine are grijă de tine, pentru că oricum vei muri.

Lysette îi sorbea cuvintele, convinsă că ar fi murit într-adevăr dacă nu ar fi fost el, răbdător, neobosit, atent.

– Mi-ai salvat viața, i-a spus slab. De ce?

Și-a trecut vîrful degetelor peste obrazul ei pistruiat.

– Pentru că lumea ar fi mult mai anostă fără tine, *ma chère.*

Lysette l-a privit detașată cum îi făcea ordine prin lucrurile de pe noptieră. Și-a amintit de ziua în care se îmbolnăvise, cea în care găsise scrisoarea care nu-i fusese trimisă lui Marie, și-a amintit toate motivele pentru care era îndreptățită să fie supărată pe el. Dar toate astea mai puteau aștepta. Indiferent ce făcuse Vallerand, pentru faptul că o îngrijise merita toată gratitudinea ei.

– Trimit să ni se aducă niște supă. Vrei să încerci să guști? a întrebat-o el.

Numai gîndul la mîncare a făcut-o să se strîmbe.

– Nu pot. Îmi pare rău, dar nu.

– Doar puțin.

Era clar că avea să insiste pînă cînd ceda. S-a încruntat și a oftat:

– Foarte puțin.

Vallerand a chemat-o pe Noeline și i-a cerut supa, după care s-a reîntors la căpătîiul ei. Lysette se juca cu tivul cearceafului. I-a privit pieptul acoperit de păr, apoi obrazul întunecat.

– Ești cea mai păroasă asistentă din cîte am văzut vreodată, i-a spus.

El a zîmbit larg.

– Nu-ți permiți să ridici mari pretenții, i-a spus. Va trebui să mă tolerezi pînă ce te vei înzdrăveni, *petite.*

Cînd Lysette şi-a revenit suficient de mult ca să-şi dorească o schimbare de decor, Max a dus-o în braţe în salonul de la parter. Cu cît se înzdrăvenea mai mult, cu atît ea devenea tot mai tulburată din cauza intimităţii dintre ei.

În ultimele zile încercase să pună o oarecare distanţă între ei. Nu-i mai permitea să-i facă baie sau să îi perie părul sau să i-l împletească şi doar Noeline sau Irénée aveau voie să o ajute să se îmbrace.

Şi totuşi, cînd Max o purta în braţe, sentimentul acela trădător de apropiere era încă prezent. Nu-i era deloc de ajutor faptul că el era atît de blînd şi de atent. Era cît pe ce să uite că o înşelase şi că avea de gînd să o manipuleze şi pe viitor, mai mult ca sigur.

Repetîndu-şi în gînd că nu putea fi într-atît de proastă încît să aibă din nou încredere în el, Lysette s-a încruntat, suspicioasă.

– Ce este? a întrebat-o el purtînd-o ca pe un fulg. Nu stai bine?

– Nu este vorba de asta, i-a răspuns ea, continuînd să îţi ţină braţele în jurul gîtului său. Mă întrebam doar care îţi este jocul, monsieur.

– Jocul? A privit-o inocent.

Lysette a dat ochii peste cap văzînd cît de nevinovat încerca să pară.

– Jocul al cărui pion sînt eu. Cel pe care îl joci cu Etienne Sagesse. Îmi este foarte clar că nu aveai intenţia să mă laşi să iau legătura cu verişoara mea, să mă refugiez la ea. Voiai să mă ţii aici. Şi ai reuşit. Acum spune-mi care îţi este planul.

– Discutăm cînd te vei simți mai bine, a murmurat el.

– Ai putea să recunoști, a insistat ea. Știi deja ce vrei și cum vei ajunge la rezultatul dorit.

– Oh? Un fulger i-a străbătut privirea. Ia spune-mi ce crezi că vreau eu.

Înainte ca Lysette să apuce să-i răspundă, a așezat-o cu grijă într-un fotoliu. Noeline era și ea acolo, să-i acopere genunchii cu o pătură.

Cînd Vallerand a dat să se îndepărteze, Lysette a simțit o durere surdă în vîrful capului. Cîteva fire de păr se prinseseră într-unul dintre nasturii hainei lui. Dîndu-și seama ce se întîmplase, și el și Lysette au dus mîna la nasture în același timp. Degetele li s-au înlănțuit. Lysette și-a retras repede mîna, confuză.

Răsuflarea lui fierbinte lipită de obrazul ei îi declanșase un val de senzații care au uimit-o. Încet, foarte încet și-a lăsat mîinile în jos, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. Vallerand i-a desprins cu grijă șuvița, dezlegînd astfel legătura fragilă dintre ei. Parfumul lui îi umplea nările, amestecat cu un iz sărat, bărbătesc, care o făcea să-și dorească să-și lipească buzele de pielea lui. Răspunsul ei era carnal, adînc, așa că s-a tras brusc, șocată de ea însăși.

Vallerand continua să stea aplecat deasupra ei.

– Să nu-ți fie teamă de mine, i-a spus, interpretînd greșit alarma din privirea ei.

– Să-mi fie teamă de tine? a șoptit ea, ametită încă. Ești ultimul bărbat de pe pămînt de care mi-ar putea fi frică.

Cuvintele ei au părut să-l șocheze. Respirația i s-a accelerat și a privit-o atent, de parcă nu îndrăznea să o creadă.

Irénée a intrat în încăpere, tulburînd liniștea adîncă ce se lăsase.

– Cum te simți în dimineața aceasta, Lysette?

Expresia ciudată de pe chipul lui dispăruse.

– Se simte bine, a spus sec, îndreptîndu-se spre ușă. Sînt în bibliotecă, dacă aveți nevoie de mine.

După plecarea lui, Irénée a clătinat din cap.

– Se poartă foarte ciudat în ultima vreme.

Lysette a oftat, convinsă că boala ei fusese doar o amînare a planurilor urzite de Maximilien.

– Madame, a spus aproape șoptit, sînt convinsă că știi că monsieur Vallerand nu a trimis scrisoarea verișoarei mele Marie.

Irénée s-a încruntat.

– Ar trebui să mai așteptăm. Să-ți recapeți din puteri și discutăm...

– A avut de gînd încă de la început să mă dezonoreze, nu-i așa? Ei bine, sînt aici de suficient de multă vreme pentru ca reputația mea să fie terfelită, în ciuda prezenței tale în casă. Probabil că nimeni nu va crede că aș fi putut sta sub acoperișul lui Maximilien Vallerand atîta timp iar onoarea să-mi fi rămas intactă. Sagesse îl va provoca oare la duel? Așa ar reacționa orice gentleman, *n'est-ce pas?* Se pare că lucrurile au luat oricum întorsătura dorită de fiul tău.

Irénée a rămas tăcută pentru un timp.

– Lysette, a spus într-un final, încă nu este prea tîrziu să-i fii încredințată lui Sagesse. Dacă asta îți dorești, eu voi face tot posibilul.

Lysette a clătinat din cap.

– Dumnezeule, nu! Prefer să ajung să cerşesc pe străzi.

Irénée a fost uimită de cuvintele ei atît de directe. Nu i-a dat însă nici un răspuns pentru că Noeline se ivise în prag.

– Madame, a spus menajera, a sosit monsieur Medart. Vrea să o ia cu dînsul pe mademoiselle Lysette.

Capitolul 4

Lysette și-a blestemat slăbiciunea fizică în clipa în care tatăl ei vitreg și *tante* Delphine au intrat în încăpere. Impulsul de a sări de pe fotoliu și de a o lua la fugă era aproape incontrolabil, dar știa că nu va apuca să facă mai mult de cîțiva pași și se va prăbuși.

– Lysette, a spus Gaspard calm, cu zîmbetul pe buze. În ochi, însă, i se citea ura. Căsătoria ei cu Etienne Sagesse era singurul lucru care îl mai putea salva de la ruină iar ea aproape că reușise să-i pericliteze planurile. Ai fost norocoasă, fată nesăbuită. Sagesse încă te mai vrea, indiferent de cele întîmplate. Căsătoria va avea loc, așa cum am plănuit. Acum, că te simți mai bine, va trebui să vii cu mine.

– Această căsătorie nu va avea loc niciodată, i-a răspuns Lysette. Credeam că ai înțeles deja.

– Lysette, a exclamat *tante* Delphine, alergînd spre ea cu efuziune maternă. Haide, haide, *enfant*. De aici încolo ne ocupăm noi de tine. Sînt sigură că nu dorești să devii o povară pentru acești străini. Mă așteptam să fii mai atentă la aceste detalii. I-a mîngîiat obrazul cu mîna ei grăsuță și a învelit-o mai bine cu pătura.

Lysette s-a simțit vinovată. Mătușa ei avea dreptate. Fusese într-adevăr o povară pentru familia Vallerand. Mai mult decît atît, nu dorea ca din cauza ei Max să fie în pericol.

Dacă se ajungea la un duel și Sagesse îl rănea sau chiar îl omora? Gîndul acesta era mult prea îngrozitor.

– Lysette, a intervenit Irénée, uimindu-i pe toți. Poate că ar trebui să mergi cu ei. Ar fi cel mai înțelept.

– Da, ar fi, a adăugat Gaspard, încetînd să mai arunce fulgere din priviri. Aveți o atitudine foarte înțeleaptă, Madame Vallerand. Îmi place.

– Trebuie să ne gîndim cu toții la binele lui Lysette, a răspuns Irénée.

– Este evident că Madame Vallerand a înțeles cît de nepotrivită este prezența ta aici, a întrerupt-o Gaspard, întinzînd mîna spre Lysette. *Allons*, Lysette. Afară ne așteaptă o trăsură, cea mai frumoasă din cîte ai văzut vreodată. Sagesse s-a gîndit la tot ce ți-ar putea trebui. Și-a încleștat brațele în jurul ei, fără să țină seama de împotriviri. Lysette nu mai putea respira, nu se putea mișca. O să plătești pentru toate necazurile pe care mi le-ai făcut, i-a șoptit la ureche, stropind-o cu saliva lui fierbinte.

L-a împins, disperată.

– Max! a strigat, întrebîndu-se îngrozită de ce nu era el acolo. Chiar nu-i spusese nimeni că sosiseră mătușa și tatăl ei vitreg? Max!

Lumea a părut să se răsucească și a auzit un mîrîit straniu care sigur nu venea din direcția lui Gaspard. O forță nevăzută a tras-o deoparte și s-a trezit lipită, din cauza inerției, de pieptul puternic al lui Vallerand. S-a agățat imediat de el, și-a trecut brațele pe după gîtul lui, în gestul care era acum atît de familiar și și-a îngropat fața în scobitura gîtului său.

– Vrea să mă ducă la Sagesse, a gemut. Nu-l lăsa, nu...

– Nu pleci nicăieri, a intervenit Vallerand. Liniștește-te, Lysette. Agitația nu-ți face bine. Îi vorbea extrem de posesiv, dar asta i-a făcut plăcere. În ceea ce o privea, se considera a lui și nimeni nu o putea lua de lîngă el.

Vallerand a așezat-o cu blîndețe pe un scaun, fără ca privirea lui să-l părăsească pe Gaspard.

– Să nu o mai atingi niciodată!, i-a spus printre dinți. Deși tonul îi era măsurat, avea o notă rece care a făcut ca lui Lysette să-i înghețe sîngele în vene. Dacă îi deranjezi un singur fir de păr de pe cap o să te sfîșii în bucăți.

– Este a mea! a explodat Gaspard, uitîndu-se furios cînd la el, cînd la ea.

Lysette i-a întors privirea cu o rece satisfacție. Max avea de gînd să-i ia partea în acea dispută pentru că îi era de folos să o aibă acolo, cu el. Avea de gînd să-l lase să procedeze așa cum dorea. Nu dădea doi bani pe reputația ei terfelită sau pe faptul că Max se folosea de ea. Să nu se mărite cu Etienne Sagesse, acesta era unicul lucru care conta.

Gaspard i s-a adresat ei direct. Părea în pragul apoplexiei.

– Sagesse mi-a spus că dacă nu te întorci pînă după-amiază nu te mai primește. O să considere că ai fost pîngărită. Înțelegi, proasto? Nimeni n-o să te mai vrea! Iar mie o să-mi devii inutilă, pentru că nici un bărbat decent nu te va mai cere. Nu numai că îți vei păta numele, dar și onoarea lui Sagesse. Iar asta este exact ce-și dorește Monsieur Vallerand. Nu ești altceva decît un pretext care să-l ajute să încheie o rivalitate începută cu ani în urmă.

Cînd va termina cu tine să nu speri că vei duce o viaţă care să se apropie cît de cît de cea pe care ţi-ar oferi-o Sagesse, ca soţie a lui. Salvează-te, Lysette. Vino acum cu mine şi hai să punem capăt acestei nebunii!

Lysette se simţea epuizată. A zîmbit amar cînd i s-a adresat lui Max:

– Monsieur Vallerand, tot ce spune este adevărat, *n'est-ce pas?*

El a continuat să-şi ferească faţa cînd i-a răspuns sec:

– Da.

A primit afirmaţia lui fără urmă de surprindere.

– Şi ce ai fi avut de gînd să faci cu mine după ce jocul se va fi sfîrşit?

– Să te răsplătesc pentru şansa pe care mi-ai oferit-o, i-a răspuns el fără să se ruşineze cîtuşi de puţim. Să-ţi dau oricît mi-ai cere. Vei vedea că recunoştinţa mea poate fi neţărmurită, odată ce îmi dai şansa să mă duelez cu Sagesse.

Aroganţa lui era atît de mare că Lysette nu s-a putut abţine să nu zîmbească ironic.

– Dar ce a făcut să merite atîta ură, monsieur?

Lysette şi-a cîntărit bine opţiunile.

– M-am săturat să fiu exploatată, a spus, fără să se adreseze cuiva în mod special. A întors privirea spre tatăl ei vitreg. *Beaupère*, mă tem că va trebui să te întorci la Sagesse fără mine. Acum, că nu vei mai primi nimic de la Sagesse în schimbul meu, va trebui să găseşti alte căi pentru a face bani. În ceea ce te priveşte pe tine, Monsieur Vallerand... n-ai decît să te duelezi cu Monsieur Sagesse. Felicitări – ai obţinut ce ţi-ai dorit.

– Dar tu ce vei face, Lysette? a întrebat Irénée, preocupată.

– În clipa în care mă voi simți în stare să călătoresc, aș vrea să mă duceți la mănăstire. Nu intenționez să mă călugăresc, dar sînt sigură că voi găsi adăpost acolo, pînă mă voi hotărî ce voi face. Probabil că aș putea fi guvernantă sau aș putea preda la un internat. A întins mîna spre Noeline, care urmărise din prag întreaga scenă. Te rog ajută-mă să ajung sus, i-a spus cu demnitate.

Lysette avea părul încă ud după baie. Cu grijă, Noeline a început să i-l descurce cu pieptenul, în timp ce Irénée, așezată pe un scaun în apropiere, privea pe fereastră. Soarele după-amiezii se strecura printre stejarii aliniați de o parte și de alta a aleii, ajungînd cu greu pe pămîntul umed. L-a urmărit cu privirea pe Max îndepărtîndu-se, călare pe un pur-sînge negru. Cînd a fost complet sigură că nu se întoarce din drum, a început să-i vorbească lui Lysette:

– Ai dreptul să știi ce s-a întîmplat între Max și Etienne Sagesse, Lysette. Te va ajuta să-l înțelegi mai bine pe fiul meu – și poate că-l vei ierta, puțin. Nu este atît de crud și de egoist cum pare. Cînd era foarte tînăr, ne-a depășit cu mult așteptările, mie și tatălui său. Era un băiat sălbatic, este adevărat, avea răutățile lui, dar era și cald și bun și plin de farmec. Aproape toate femeile din New Orleans erau îndrăgostite de el: tinere sau bătrîne, căsătorite sau nu. Iar căderea i-a adus-o, bineînțeles, o femeie. Corinne Quérand

făcea parte dintr-o familie respectabilă din New Orleans. Max era de vîrsta ta atunci cînd s-a căsătorit cu ea. Era prea tînăr ca să-şi dea seama cum era adevărata femeie ascunsă sub o faţadă frumoasă. În primul an de căsătorie Corinne i-a dăruit lui Max gemenii iar el a fost în al nouălea cer. Păreau că vor fi mereu fericiţi, dar mai apoi... Irénée a făcut o pauză şi a clătinat din cap cu regret.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Lysette.

– Corinne s-a schimbat. Sau a lăsat să i se vadă adevărata faţă, nu ştiu. Masca frumoasă a căzut şi a renunţat la morală şi respect, încetul cu încetul. Pe Corinne n-o interesau copiii. A vrut să-l rănească pe Max şi *alors* şi-a făcut un amant. Cred că ghiceşti uşor cine era.

Lysette a înghiţit în sec.

– Etienne Sagesse.

– *Oui, c'était lui.* Corinne i-a rîs în faţă lui Max, nu şi-a ascuns escapadele. Ştia că Max încă o mai iubea şi de aceea a fost atît de crudă... *Mon Dieu*, cît a suferit fiul meu! Nici o mamă din lume nu ar trebui să-şi vadă fiul pătimind atît. Ar fi vrut să-l confrunte pe Etienne dar mîndria nu l-a lăsat. Ar fi însemnat să recunoască în faţa întregii lumi că soţia lui îi fusese necredincioasă.

Noelie i-a strîns părul la ceafă şi s-a dus să-i aducă lui Irénée o batistă.

– *Merci*, Noeline, i-a spus Irénée şi şi-a şters ochii plini de lacrimi. Toată lumea bănuia unde se va ajunge. Corinne l-a torturat pe Max pînă cînd acesta nu a mai rezistat. A fost pe deplin justificat, nu-i aşa Noeline?

– *Oui, madame.*

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Lysette, deşi ştia deja răspunsul.

I-a răspuns Noeline:

– Madame Corinne a fost găsită într-o casă părăsită, în adîncul pădurii. A fost strangulată.

– Max a susţinut că aşa a găsit-o, a continuat Irénée . A insistat că nu a omorît-o el, dar nu avea alibi. Autorităţile au luat act de împrejurări şi s-au arătat îngăduitoare. Pot fi uneori convinse să mai închidă ochii, mai ales atunci cînd este vorba de o soţie infidelă. Duelul cu Etienne nu a mai avut loc niciodată. Max a continuat să-şi susţină nevinovăţia dar nu l-a crezut nimeni. Prietenii l-au părăsit iar el a rămas singur cu durerea lui. Am fost convinsă că după ce va trece un timp îşi va reveni, va fi cel dinainte. Dar amărăciunea l-a devorat şi a devenit incapabil de afecţiune, de a se încrede în oameni. Nu şi-a mai îngăduit să ţină la nimeni altcineva, cu excepţia fiilor lui.

– Crezi în nevinovăţia lui, madame? a întrebat Lysette.

Irénée a făcut o pauză nesfîrşită.

– Sînt mama lui, a răspuns într-un tîrziu.

Lysette s-a încruntat. Nu semăna deloc cu un „da".

– Poate că a existat altcineva care să fi avut motve să o omoare?

– Nu mai era nimeni.

Lysette a încercat să şi-l imagineze pe Maximilien Vallerand încleştîndu-şi mîinile în jurul unui gît de femeie şi sufocînd-o. Imaginea era imposibil de asociat cu cea a bărbatului care o îngrijise cînd fusese bolnavă. Putea accepta ideea că Vallerand era lipsit de scruple, că manipula

pe toată lumea. Dar să fie un ucigaș? Nu-i venea să creadă așa ceva.

– Max este demn de milă, a spus Irénée . Acum cred că înțelegi de ce te-a văzut ca pe un mijloc de a-l provoca pe Etiennne la duel. Este ocazia lui de a se răzbuna pentru trecut. Sînt convinsă că dorește să-l omoare. Poate că după aceea Max va reuși să dea uitării întreaga tragedie.

– Ori, a murmurat Lysette, va avea și mai mult sînge pe mîini.

Irénée nu a avut încotro și a trebuit să facă față unui număr mare de vizitatoare, joi după-amiază. Toate prietenele ei și toate rudele au venit de peste tot ca să afle noutăți despre cea mai mare bîrfă din ultimii ani. Vestea se răspîndise în toate colțurile New Orleans-ului. Se anunța un duel, mai mult ca sigur. Toată lumea știa că Maximilien Vallerand îi furase pur și simplu logodnica lui Etienne Sagesse, după care o necinstise.

– Zvonurile sînt neadevărate, a spus Irénée placid, tronînd ca o regină în salon și întinzîndu-le tuturor platouri cu prăjituri și cu *langues de chat*, mici produse de patiserie care se topeau în gură. Cum poate cineva să creadă că fiul meu ar putea atenta la virtutea unei fete aici, sub acoperișul meu? Nu numai că am fost mereu prezentă, dar fata a suferit de friguri! Am îngrijit-o personal în toată această perioadă!

Patru capete grizonate,acoperite cu dantelă, s-au mișcat aprobator. Claire și Nicole Laloux, Marie-Therese

Robert și Fleurette Grenet erau cele mai apropiate prietene ale lui Irénée, care o susținuseră în cele mai grele împrejurări. Chiar și în zilele care au urmat uciderii lui Corinne, nu au încetat să o viziteze și nu s-au gîndit nici o clipă să uite de prietenia lor. Irénée era o femeie blîndă și generoasă, o lady de cel mai înalt rafinament. Fiul ei, pe de altă parte...

Societatea în ansamblu l-a tolerat pe Maximilien. Vallerand era o familie importantă în New Orleans. În ciuda trecutului său rușinos, a continuat să fie invitat la cele mai importante evenimente ale anului... dar nu și la petrecerile mai mici, intime, acolo unde adevăratele relații se formau și se adînceau.

– Știm că tu nu ai fi de acord cu vreo indecență, Irénée , a spus Catherine Gauthier, o tînără soție, bună prietenă cu cei mai mici dintre verii Vallerand. Dar reputația bietei fete a fost distrusă oricum. Adevărul este că a petrecut mai bine de două săptămîni sub același acoperiș cu Maximilien, care este cel mai recunoscut.... gentleman din oraș. Nimeni nu-l poate condamna acum pe Sagesse că n-o mai vrea.

S-a auzit un cor de murmure aprobatoare. Musafirele au întins cești le, să le fie umplute din nou, au terminat tot ce era pe un rînd de platouri și au început altele, abia aduse.

– Bineînțeles că acum va fi un duel, a spus Marie-Therese. Lui Sagesse nu i-a mai rămas altceva de făcut. Altfel, onoarea lui va rămîne pe veci pătată.

– Toată lumea știe asta, a spus și Fleurette, ștergîndu-și delicat colțurile gurii cu un șervet. S-a întors curioasă spre amfitrioană: Irénée , ce a făcut Max de a convins-o pe fată să rămînă aici, să nu se întoarcă la Sagesse?

– Absolut nimic, a spus Irénée.

Claire și Fleurette s-au privit cu subînțeles. Era clar că o sedusese pe fată. Fie asta, fie fusese amenințată cu violența. Maximilien era un bărbat atît de crud!

Originar din Virginia, William Charles Coles Claiborne abia ce împlinise douăzeci și opt de ani cînd a fost numit primul guvernator american al teritoriilor Orleans de către președintele Jefferson. Deși urmașii creolilor i s-au opus inițial, cea mai mare amenințare la adresa administrației lui a venit din partea unei coaliții între americanii avizi după bani și refugiații francezi.

În ochii lui Claiborne, cei mai mari dușmani ai lui erau Edward Livingston, un new-yorkez care venise la New Orleans să facă avere și generalul Wilkinson, nou numit în funcția de guvernator al teritoriilor din Louisiana de nord. Cei doi se aliaseră mai mult sau mai puțin fățiș cu Aaron Burr care îi încuraja să se răscoale împotriva celor mai puternici rezidenți ai ținuturilor Orleans.

Max avea mari dubii că William Claiborne va fi în stare să gestioneze evenimentele care se prefigurau. Deși era inteligent și hotărît, Claiborne încă își mai plîngea soția și fiica unică pe care le pierduse cu un an în urmă, de friguri galbene. Presa îl atacase fără milă, îl acuzase că ar fi cartofor și desfrînat și că s-ar fi purtat îngrozitor cu soția lui înainte de moartea acesteia. În pus, atenția lui Claiborne era mereu distrasă de piratii din golful Barataria și din brațele moarte ale mlaștinilor de la sud de New Orleans.

– Problema este că bandiții cunosc mai bine mlaștinile decît polițiștii mei, i-a spus Claiborne lui Max în timp ce stăteau așezați pe scaune din mahon, discutînd ultimele evenimente din oraș. Și sînt mult mai bine organizați și înarmați. Președintele Jefferson mi-a promis că-mi trimite arme, să pot lupta cu piratii, dar mă tem că nu vor fi în cea mai bună stare. Și nici nu pot conta pe un număr prea mare de bărbați pe care să-i pot recruta.

Max a zîmbit amar:

– Trebuie să te avertizez că majoritatea creolilor nu vor privi cu ochi buni măsurile tale de forță. Negustorii din partea locului se vor răscula dacă le împiedici accesul la mărfurile fără taxe. Marile averi ale multor familii respectabile sînt făcute din contrabandă. Aici, aceasta nu este deloc privită ca o ocupație care dezonorează.

– Oh! Și la care familii respectabile te referi tu?

Întrebarea, pusă pe un ton plin de suspiciune, l-ar fi făcut pe altul să se simtă stînjenit. Dar Max a izbucnit în rîs:

– Nu aș fi deloc surprins dacă propriul meu tată nu ar fi contribuit și el la asta, a recunoscut.

Claiborne l-a privit încruntat, uimit de cuvintele îndrăznețe.

– Dar tu de partea cui ești acum, Vallerand?

– În cazul în care mă întrebi dacă am vreo legătură cu contrabanda, răspunsul meu este... Max a făcut o pauză, a tras din țigară și a expirat un nor de fum. Acum nu.

Claiborne era supărat și amuzat deopotrivă de insolența bărbatului aflat în fața lui. Amuzamentul a fost cel care a învins, în cele din urmă:

– Uneori mă întreb dacă să te consider prieten sau dușman, a rîs el.

– Dacă ți-aș fi dușman nu ai mai avea timp să-ți pui asemenea întrebări.

– Haide să discutăm despre dușmanii *tăi* acum. Oamenii mei mi-au pomenit ceva despre o rivalitate între tine și Etienne Sagesse, din cauza unei femei. Și despre un duel? Este ridicol. Sper să fie doar un zvon.

– Totul este adevărat.

Guvernatorul nu și-a ascuns surprinderea.

– Doar nu ești într-atît de nesăbuit încît să te duelezi pentru o femeie. Un bărbat la vîrsta ta?

Max și-a arcuit o sprînceană.

– Am treizeci și cinci de ani, monsieur. Nu sînt tocmai un boșorog neputincios.

– Nu, în nici un caz, dar... Claiborne a clătinat din cap. Deși nu te cunosc de prea multă vreme te consider un om cu judecată, Vallerand. Și nu unul căruia îi clocotește sîngele în vene, care ar sacrifica totul într-un acces de gelozie. Să te duelezi pentru o femeie? Te-aș fi crezut mai presus de aceste lucruri.

– Sînt un biet creol, i-a răspuns amuzat Max. Și, cu voia lui Dumnezeu, nu voi fi niciodată mai presus de ei.

– Nu mai sper deloc să ajung să vă înțeleg, i-a spus Claiborne, gîndindu-se la cumnatul lui care își pierduse de curînd viața într-un duel, apărînd memoria surorii lui. Voi, cu femeile voastre, cu duelurile, cu temperamentul arzător...

– Vei descoperi, domnule guvernator, că duelul este ceva inevitabil în New Orleans. Și s-ar putea ca într-o bună zi să fii nevoit să-ți aperi astfel onoarea.

– Niciodată!

Asemenea tuturor americanilor ajunși în New Orleans, Claiborne nu înțelegea predilecția creolilor pentru duel, pe motive care păreau ridicole. Arma preferată era floreta iar scrima era o artă care se preda într-un număr tot mai mare de academii. În grădina din spatele catedralei curseseră rîuri de sînge ale tinerilor galanți care își sacrificaseră viețile doar ca să răzbune ofense adesea imaginare. Uneori, un singur cuvînt nelalocul lui sau o mică încălcare a etichetei era de ajuns ca să se ajungă la o confruntare.

– Bunul meu domn, a continuat Claiborne, cum de te lași antrenat în așa ceva, cînd încă îmi poți fi de folos? Știi prea bine că încerc să evit pe cît posibil ca oamenii acestui oraș să de înfrunte iar dacă creolii vor ajunge să mă urască și mai mult...

– Creolii nu te urăsc, l-a întrerupt Max cu un aer cunoscător.

– Nu? Claiborne părea mai liniștit.

– Îi lași indiferenți. Conaționalii tăi sînt cei care te urăsc.

– Știu asta, la naiba! Guvernatorul l-a privit îngîndurat. Mi-ai fi de mare ajutor dacă Sagesse va cîștiga duelul, ce să zic!

Max a zîmbit slab.

– Este foarte puțin probabil. Și totuși, dacă voi pierde în fața lui Sagesse, absența mea nu va conta într-atît de mult pe cît crezi tu.

– Pe naiba nu va conta! Colonelul Burr este acum în Natchez, complotînd să ridice Louisiana şi să facă haos în cine ştie ce alte colţuri de lume. Va ajunge şi aici în cîteva săptămîni, în căutare de adepţi. În vremea aceea, tu vei fi deja îngropat sub un copac în loc să-mi fii de folos, verificînd rapoartele pe care le primesc. Iar dacă Burr va ieşi victorios, proprietăţile familie tale vor fi confiscate, averea voastră se va risipi iar visul tău ca Louisiana să devină stat nu se va realiza niciodată.

În ochii lui Max a apărut o luminiţă maliţioasă.

– Asta aşa este, vor da ocol teritoriilor ca un roi de albine. Nimeni nu poate jefui mai bine ca americanii.

Claiborne l-a ignorat.

– Nu cred că duelul este cu adevărat necesar, Vallerand.

– Este. Încă de acum zece ani.

– Zece ani? Cum aşa?

– Trebuie să plec. Sînt sigur că vei găsi pe altcineva dispus să te ajute, i-a spus Max. S-a ridicat şi i-a întins mîna, obicei american pe care îl prefera în locul obiceiului creol de a te săruta pe ambii obraji. Ce oameni ciudaţi, şi anglo-saxonii – atît de lingavi, solitari şi ipocriţi.

– Chiar trebuie să pleci? a întrebat Claiborne. Mai aveam multe de discutat cu tine.

– Probabil că veştile despre prezenţa mea aici circulă deja. Mă aştept să primesc o provocare la duel chiar la uşa ta. Max s-a înclinat, ironic. La dispoziţia dumitale, domnule guvernator. Ca întotdeauna.

– Şi dacă nu mai apuci ziua de mîine?

Max a rîs.

– M-aş bucura să-ţi fiu de folos, în cazul în care doreşti veşti de pe cealaltă lume.

– Mă ameninţi că mă vei bîntui?

– N-ai fi primul care dă nas în nas cu o fantomă din neamul Vallerand, l-a asigurat Max punîndu-şi pălăria neagră cu boruri largi şi îndepărtîndu-se nonşalant.

Cînd a ieşit pe uşă a fost înconjurat de un mic grup de oameni. Agitaţia plutea prin aer din cauza perspectivei unui duel cu un Vallerand.

– Domnilor? a spus indiferent Max. Vă pot fi de folos?

Unul dinte ei a făcut un pas înainte, respirînd precipitat şi căutîndu-i cu insistenţă privirea. Cu o mişcare bruscă l-a pleznit peste obraz cu o mănuşă.

– Te provoc la duel în numele lui Etienne Gerard Sagesse, i-a spus.

Zîmbetul lui Max le-a dat fiori pe şira spinării tuturor celor prezenţi.

– Accept.

– Numeşti un secund care să se ocupe de detalii?

– Jacques Clement va fi secundul meu. Puteţi face împreună aranjamentele.

Clement era un negociator abil care reuşise de două ori să reconcilieze părţile, care nu mai ajunseseră să încrucişeze floretele. De data aceasta, însă, Clement primise instrucţiuni clare: nici o negociere. Duelul urma să se ţină, pe viaţă şi pe moarte, cu florete, pe malul lacului Pontchartrain. Locul acela le oferea mai multă intimitate.

– Şi doctorul? a întrebat secundul. Cine va alege...?

– Alegeţi-l voi, i-a răspuns indiferent Max. Nu-i mai

păsa de nimic altceva. Avea în sfîrşit prilejul să se răzbune.

Sub imperiul zvonurilor care circulau prin oraş, Justin şi Philippe au luat casa cu asalt, prefăcîndu-se că se duelau cu bastoane şi cozi de mătură, lovindu-se de mese şi birouri. Niciunul dintre ei nu se îndoia că neînfricatul lor tată nu-l va înfrînge pe Etienne Sagesse. Aşa se lăudau şi în faţa prietenilor: Maximilien se dovedise fără egal la mînuirea armelor, fie că era vorba de pistoale sau de săbii.

Irénée se retrăsese în camera ei, unde se ruga cu înfrigurare pentru siguranţa fiului ei, cerîndu-şi iertare pentru nesăbuinţa lui şi pentru setea de răzbunare. Lysette rămăsese în salon şi încerca să se convingă că nu-i păsa ce se va întîmpla cu Maximilien Vallerand. Privea pierdută pe fereastră la norii de pe cerul lăptos. În New Orleans umiditatea din aer nu dispărea niciodată complet, indiferent de căldura de peste zi, făcînd ca apusurile de soare să fie cele mai frumoase din cîte văzuse ea.

Unde era acum Maximilien? Îşi făcuse apariţia ceva mai devreme dar plecase înainte ca măcar să ia cina. Noeline îi spusese, mai pe ocolite, că se dusese să-şi vadă amanta. Gîndul acesta îi dăduse o stare de nelinişte. *Nu-mi pasă, nici dacă ar avea o sută de femei,* îşi spusese în gînd, deşi ştia că nu era adevărat.

Nu putea să se abţină şi să nu şi-l imagineze pe Max cu amanta lui. Ce făceau oare, chiar în clipa aceea? Ce-i spunea un bărbat unei femei, ştiind că ar putea muri a doua zi? Cu ochii întredeschişi, Lysette şi-a imaginat o femeie cu chip

necunoscut care îl ducea pe Max spre patul ei, ținîndu-l de mînă. Și pe Max zîmbind mulțumit, furîndu-i o sărutare, dezbrăcînd-o febril. *Am vrut să-mi petrec ultima noapte cu tine,* probabil că-i spunea. *Ține-mă în brațe...* Iar femeia se arcuia spre el, îi cuprindea spatele lat și...

– Oh, *Mon Dieu,* ce e cu mine? și-a șoptit, prinzîndu-și capul între mîini și încercînd să alunge gîndurile păcătoase.

– Mademoiselle! a auzit vocea lui Philippe, care se apropia. Justin îl urma, cu pași mai măsurați, iar mersul lui i-a amintit de cel al tatălui său. De ce ești atît de posomorîtă? a întrebat-o Philippe, cu ochii jucîndu-i. Nu te bucuri că *mon père* se va duela mîine ca să-ți apere onoarea?

– Să mă bucur? a repetat ea. Cum să mă bucur? Este îngrozitor!

– Dar este cel mai mare compliment care i se poate face unei femei. Imaginează-ți cum va fi! Florete încleștate, sînge... și totul doar pentru tine!

– Duelul nu este pentru ea, a spus sec Justin, privind-o atent. Nu-i așa, Lysette?

– Așa este.

– Poftim? Philippe părea mirat. Bineînțeles că este pentru tine. Asta spune toată lumea.

– Ești un idiot, i-a spus Justin și s-a așezat lîngă Lysette pe sofa, părînd să-i înțeleagă spaimele. Nu va pierde, să știi. N-a a fost înfrînt niciodată.

– Ceea ce se va întîmpla cu tatăl vostru nu mă preocupă deloc, i-a răspuns ea calmă.

– Așa să fie? Atunci de ce te tot uiți pe geam, așteptîndu-l să se întoarcă?

– Nu e adevărat!

– Ba da. S-ar putea să fii nevoită să-l aștepți toată noaptea. De cele mai multe ori se întoarce abia în zori. Știi cu cine este, *oui*?

– Nu, și nici nu... Vocea i s-a stins și a roșit. Cu cine?

Philippe a intervenit, furios.

– Nu-i spune, Justin!

– Este cu Mariame, i-a spus Justin zîmbind superior. Îi este *placée* de ani buni. Dar nu o iubește.

Lysette și-a înghițit cu greu avalanșa de întrebări care îi stăteau pe buze.

– Nu vreau să mai aud nimic! a spus, iar Justin i-a rîs în nas, disprețuitor.

– Ai vrea să mai auzi, dar nu-ți mai spun.

În clipa aceea s-a auzit strigătul unei femei, venind de la etaj:

– Justin! Philippe! Veniți aici! Imediat!

Cum Justin nu s-a mișcat de pe sofa, Philippe l-a tras nerăbdător de mînecă:

– Haide, Justin! Ne cheamă *grand-mère*!

– Du-te să vezi ce vrea, i-a răspuns leneș Justin.

Philippe a făcut ochii mici, enervat.

– Fără tine nu mă duc! A mai așteptat, dar Irénée i-a strigat din nou, așa că a ieșit pînă la urmă din cameră, pufnind exasperat.

Lysette și-a încrucișat brațele la piept și l-a privit pe băiatul din fața ei:

– Mai ai și altceva să-mi spui? l-a întrebat.

– Mă întrebam dacă ai aflat întreaga poveste. Dacă știi ce i-a făcut tata mamei mele, i-a spus Justin prefăcîndu-se nepăsător.

Lysettei i s-a făcut milă de el. Ce groaznic trebuie să fie să-ți bănuiești propriul tată, să știi că mama ta a fost o adulteră.

– Nu este nevoie să-mi povestești, i-a răspuns ea. Nu are nici o legătură cu mine.

– Ba are, a ripostat Justin. Pentru că tata are de gînd să se căsătorească cu tine.

Nu mai avea aer. L-a privit de parcă înnebunise:

– În nici un caz!

– Nu fii naivă. Chiar crezi că i-ar fi permis *grand-mère* să te compromită, dacă nu ar fi fost sigură că va face ceea ce trebuie?

– Nu am de gînd să mă mărit cu nimeni.

Justin a izbucnit în rîs.

– Mai vedem. Tata obține întotdeauna ce-și dorește.

– Nu mă dorește pe mine, a insistat Lysette. Vrea doar să se răzbune. Să se dueleze cu monsieur Sagesse.

– Vei fi o Vallerand înainte ca săptămîna să se sfîrșească, a prorocit băiatul. Numai dacă nu va fi înfrînt – și nu va fi.

Zgomotul făcut de peniţa care scrijelea foaia subţire era tot ce se auzea în încăperea în care se afla Etienne Sagesse, aplecat deasupra biroului. Cuvintele curgeau pe hîrtie, unul după altul, iar faţa îi era roşie din cauza efortului.

A încheiat scrisoarea, a împăturit-o şi a sigilat-o, apoi a cîntărit-o în palmă de parcă ar fi fost o armă delicată. Preţ de numai o clipă, în ochii turcoaz i-a apărut o blîndeţe de mult uitată, după care amintiri vechi au început să-i joace prin minte.

-Etienne? În încăpere a intrat sora lui mai mare, Renée Sagesse Dubois. Era o femeie cu o prezenţă izbitoare, neobişnuit de înaltă, mult admirată în societate pentru că era o soţie îndatoritoare şi mamă a trei copii sănătoşi.

Ani la rînd îşi făcuse griji pentru Etienne, în aceeaşi măsură cu mama lor, deşi nu putea trece în totalitate cu vederea faptele lui mai puţin bune şi adevăratul lui caracter.

– Ce faci? l-a întrebat.

Drept răspuns, el a făcut semn spre scrisoare.

– În cazul în care evenimentele nu decurg mîine aşa cum mi-aş dori, vreau ca această scrisoare să ajungă la Maximilien Vallerand.

– Dar de ce? l-a întrebat Renée. Ce scrie acolo?

– Doar Max poate afla.

Renée s-a apropiat de scaunul lui şi i-a pus mîna pe umăr.

– Chiar trebuie să te duelezi cu el? Trebuie?

– Sînt multe motive. Printre care și faptul că Lysette Kersaint este singura femeie cu care am vrut să mă căsătoresc.

– Dar de ce? Nu este nici măcar frumoasă!

– Este cea mai dezirabilă femeie din cîte am cunoscut. Nu... nu glumesc deloc. Este plină de viață, inteligentă, unică. O să-mi facă plăcere să-l omor pe Vallerand doar ca să i-o pot lua.

– Și vei mai putea trăi cu gîndul că l-ai ucis?

Etienne a zîmbit ciudat.

– Asta rămîne de văzut. De un lucru sînt însă sigur: că Max nu va putea trăi cu acest gînd, în cazul în care va ieși *el* victorios. A pus scrisoare pe masă. Iar dacă se va întîmpla asta, nu uita de biletul meu. O să-l privesc din mormînt cînd îl va citi.

În ochii lui Renée se citea o furie imensă.

– Nu ți-am înțeles niciodată atitudinea față de acest bărbat crud. Maximilien Vallerand nu merită nici o clipă din timpul tău și totuși tu insiști să-ți riști viața doar ca el să-și astîmpere setea de răzbunare!

Etienne nu părea să o fi auzit decît pe jumătate.

– Îți mai amintești cum era? a spus absent. Cum îl iubea toată lumea? Chiar și tu...

Renée a roșit violent, dar nu a putut nega. Asemenea multor alte femei, și ea fusese îndrăgostită de Maximilien pe vremea cînd el era doar un tînăr galant.

– Bineînțeles că-mi amintesc, i-a răspuns. Dar nu este același bărbat, Etienne. Maximilien Vallerand, cel cu care te vei duela tu, nu mai are șanse de izbăvire.

Lacul Pontchartrain era o întindere de apă tulbure a cărui adîncime nu depășea cinci metri. Chiar și așa, sub aparența calmă se ascundeau pericole. Uneori, vînturi puternice măturau suprafața lacului iar valurile formate erau suficiente ca să răstoarne vase sau să ia vieți.

În dimineața aceea, însă, apa era ca o oglindă gri în care se reflecta cerul palid. Doar o briză ușoară măturа lacul, atingînd malurile. Duelul dintre Max și Etienne urma să aibă loc departe de plajă, la liziera unei păduri de pini, acolo unde solul era ferm, fără denivelări.

Lăsîndu-i pe secunzi și pe cei cîțiva privitori să aștepte, Max și Etienne s-au retras să discute între patru ochi.

Cei doi erau de aceeași înălțime și la fel de experimentați în arta mînuirii sabiei. Niciunul din martorii prezenți nu ar fi îndrăznit să spună pe care l-ar fi preferat drept adversar, deși unii păreau să fi observat că agilitatea lui Etienne părea să mai fi scăzut, dat fiind traiul pe care-l dusese în ultima vreme. Mult prea adesea, el savura vinuri fine și mîncăruri bune, așa cum le plăcea creolilor, iar viața dezordonată nu avea să-i mai permită prea mult timp să se numere printre cei mai buni spadasini.

Etienne Sagesse l-a întîmpinat pe Max cu un zîmbet abia schițat.

– Vallerand, a spus el în șoaptă, ai fi putut găsi alt motiv, cu ani în urmă. De ce a trebuit să te folosești de mica mea logodnică pentru a ajunge la duel? Nu era cazul să mă lipsești de o bucățică atît de dulce.

– Așa mi s-a părut potrivit.

– Poate că ţie ţi s-a părut, dar schimbul nu a fost deloc echitabil. Lysette era castă, modestă, mult mai valoroasă decît tîrfa de nevastă-ta.

Max şi-a ţinut răsuflarea.

– O să te omor.

– Aşa cum ai făcut cu Corinne? Etienne a continuat să zîmbească. Nu am avut ocazia să-ţi spun cît de uşurat am fost. Devenise atît de obositoare! Părea să savureze fiecare clipă în care Max se schimba la faţă. Ai grijă! i-a şoptit. Nu lăsa emoţiile să te copleşească, dîndu-mi astfel un avantaj.

– Hai să terminăm odată, a spus Max.

S-au mai privit o dată, după care s-au dus să-şi ia armele. Max a alungat cu un gest o amintire din copilărie. Oare Etienne se gîndise la faptul că existau foarte puţini oameni în New Orleans care ştiau că ei doi fuseseră prieteni nedespărţiţi?

Capitolul 5

Max se întrebase adesea de ce se culcase Sagesse cu soția lui și mereu ajunsese la concluzia că fusese inevitabil. Fuseseră prieteni de copii, juraseră să fie frați de cruce, dar încă de atunci Etienne fusese și cel mai mare rival al lui Max.

Pentru că erau prieteni, Etienne luptase din greu să-și țină gelozia în frîu. Ajunși la maturitate, prietenia lor fusese umbrită de certuri dese și rivalități, așa că pentru un număr de ani s-au ținut la distanță.

Cînd Max s-a îndrăgostit de Corinne și a luat-o de soție, ideea seducției a încolțit în mintea lui Etienne. După ce a reușit, farmecul lui Corinne s-a risipit repede. Iar acum Max egalase scorul, distrugînd reputația fetei care îi fusese promisă lui. Etienne era hotărît să stabilească scorul, o dată pentru totdeauna. Își imaginase că era îndrăgostit de Lysette Kersaint iar Max avea să plătească pentru că o luase de lîngă el.

Lysette a coborît treptele, după o noapte de nesomn. În casă domnea liniștea. Era prea devreme, gemenii nu se treziseră încă. Își simțea inima grea și nu avea rost să se

amăgească – era îngrijorată din cauza lui Max. Ceea ce nu reușea să-și explice era de ce-i păsa atît de mult de ce i se putea întîmpla lui.

A intrat în salon, s-a uitat pe geam și a văzut că zorii se iviseră deja. Probabil că în aceste momente Max și Sagesse se duelau iar floretele lor străluceau, încleștate, în lumina palidă.

– Trebuie să se fi terminat deja, s-a auzit vocea lui Irénée, venind din spatele ei. Femeia era așezată la masa la care serveau micul dejun, acum goală. Îmi pare că am trăit sute de asemenea dimineți, a continuat Irénée, cu chipul împietrit. Nu este primul duel al lui Max. Și nu este singurul dintre fii mei care ridică sabia. Nimeni nu înțelege suferința unei femei, atunci cînd viața unui copil de-al ei este în pericol.

– Nu cred că va fi învins, madame.

– Și dacă va fi așa? Cît să i se mai înnegrească inima, cum să trăiască avînd pe conștiință moartea lui Etienne? Poate că ar fi mai bine pentru el să... să piardă acest duel.

– Nu, a spus încet Lysette.

Minutele păreau să se scurgă cu greu. Dacă Max ar fi scăpat cu viață ar fi fost deja acasă, cu siguranță. Lysette a încercat să facă puțină conversație, dar după o vreme a tăcut, cu privirea ațintită în ceașcă.

– Madame! s-a auzit vocea lui Noeline. Irénée și Lysette au tresărit. Menajera stătea în prag, sprijinindu-se cu brațele slabe de o parte și de alta a tocului ușii. Tocmai ce a sosit băiețelul Rettei, a alergat într-un suflet pînă aici. Monsieur este în drum spre casă! Vine!

– Este bine? a întrebat Irénée cu glas nesigur.

– Da!

Irénée a sărit în picioare cu o agerime uimitoare și a ieșit în holul de la intrare. Lysette a urmat-o, simțind cum inima îi bătea cu putere din cauza unei emoții pe care nu și-o putea explica.

Tensiunea a crescut cînd Max a intrat în casă, cu o expresie aspră, frustrată. A trîntit cu putere ușa masivă și s-a îndreptat spre bibliotecă. Irénée l-a urmat, dar Lysette a rămas în hol, împietrită.

– Max? l-a întrebat Irénée. Maximilien? Ce s-a întîmplat?

Nu a primit nici un răspuns.

– Ai cîștigat? a insistat Irénée. Etienne Sagesse este mort?

– Nu. Sagesse nu este mort.

– Dar nu înțeleg.

Lysette s-a oprit în prag și s-a uitat la Max care fixa cu privirea cotorul legat în piele al unei cărți.

– Imediat ce a început duelul am știut că-l pot învinge, a spus el. Reflexele lui nu mai sînt ce au fost odată. Nu ar mai putea înfrînge pe nimeni, în afară de vreun novice.

Și-a coborît ochii spre mînă, de parcă ar fi ținut floreta.

– O joacă de copii, a continuat cu un rictus. L-am zgîriat, suficient de adînc ca să-i curgă mult sînge. Secunzii au oprit duelul și au întrebat dacă onoarea era reparată. Sagesse a răspuns că nu, că onoarea ne cere să luptăm pînă la moarte. Eram pe punctul de a încuviința, dar apoi...

A gemut și s-a întors pe călcîie. Și-a prins capul între mîini și a continuat:

– Dumnezeule, nu știu ce m-a îndemnat să fac asta. Îmi doream atît de mult să-l omor! Și ar fi fost ușor, al naibii de ușor.

– Dar te-ai oprit acolo, a spus Irénée neîncrezătoare. Nu l-ai ucis.

Max a încuviințat, urîndu-se pe el însuși.

– Mă bucur, i-a spus Irénée. Ai făcut ceea ce trebuia.

A scos un sunet de dezgust.

– Simt nevoia să beau ceva. În timp ce-și întorcea privirea spre tava de argint pe care erau paharele a zărit-o pe Lysette care se oprise în prag.

S-au privit într-o tăcere adîncă. Lysette nu-și găsea cuvintele. Era evident că nimic din ceea ce i s-ar fi spus nu l-ar fi putut alina. Era plin de o ostilitate masculină pe care nu i se permisese să o elibereze. Era furios, cu siguranță, pentru că nu fusese în stare să-și ucidă dușmanul. Și considera asta un semn de slăbiciune, nu mai încăpea îndoială.

Pe de altă parte, din tot ce se întîmplase, Lysette putea trage o singură concluzie: că avusese dreptate. Vallerand nu era un ucigaș, indiferent ce credeau ceilalți.

– Și ce urmează, monsieur? Vei da dovadă de înțelepciune și vei lăsa așa lucrurile? Probabil că nu... vei căuta cu îndîrjire un alt motiv să te duelezi cu Sagesse și poate că data viitoare chiar îl vei ucide. Sau poate nu. În orice caz, îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu voi mai fi aici, să văd.

A întors privirea spre Irénée:

– Dacă nu este cu supărare, madame, aș vrea să merg chiar acum la mănăstire. Probabil că nu va fi nici pe departe la fel de interesant ca aici... dar îndrăznesc să spun că nu mi-ar strica să mă bucur de cîteva zile de liniște.

Vallerand a țintuit-o cu privirea, amenințător.

– Nu pleci nicăieri.

– Ai în sfîrșit un nou plan? l-a întrebat.

– Reputația ta este distrusă, i-a amintit el. Nimeni n-o să te mai vrea.

– Da, mulțumită ție, căsătoria nu mai este o opțiune pentru mine. Dar măicuțele mă vor primi. Așa că te rog să mă scuzi – mă duc sus, să-mi împachetez puținele lucruri și să aștept trăsura care...

– Te vei mărita cu mine.

Lysette se așteptase întrucîtva la această propunere primitivă – sau mai degrabă la acest anunț – dar chiar și așa, inima i-a stat în loc. Însă trebuia să judece drept și să-și dea seama că, dacă era suficient de deșteaptă, ar fi putut să reușească să obțină ceva ce abia acum înțelegea că-și dorește.

– Chiar așa? Și cum de ți-a venit o idee atît de absurdă?

– Am nevoie de o soție.

– Doar din cauza celor întîmplate cu prima ta soție, i-a retezat-o ea și s-a întors pe călcîie.

Pînă ca Max să apuce să găsească un răspuns, ea ajunsese deja pe la mijlocul scării, îndreptîndu-se cu repeziciune spre siguranța pe care i-o oferea camera ei.

Max s-a uitat spre mama lui, cu un zîmbet sarcastic. Irénée a ridicat din umeri.

– Nu pare prea încîntată de idee, i-a spus.

Max a rîs. Furia părea să-l părăsească încetul cu încetul. S-a apropiat de mama lui și a sărutat-o pe frunte.

– Maman, nu e cazul să le spui tuturor potențialelor mele mirese că mi-am ucis prima soție. Asta îmi scade considerabil șansele, să știi.

– Crezi că o vei convinge să se mărite cu tine, Max?

– Eu zic să începi să faci planuri de nuntă, de azi într-o săptămînă.

– Doar o săptămînă? Dar cum aș putea organiza totul... Nu, nu am cum.

– O nuntă *mică*. Te cunosc prea bine, Maman. Ai putea aranja totul într-un sfert de oră, dacă ai vrea.

– Dar toată graba asta...

– Este pe deplin necesară. Mă tem că reputația logodnicei mele nu va suporta o logodnă mai lungă.

– Ar trebui totuși să mai aștepți. Măcar pînă se întorc Alexandre și Bernard. Frații tăi și-ar dori să fie și ei prezenți la nunta ta, Max!

– Te asigur, i-a spus ironic, că nunta mea nu va avea cu nimic de suferit din cauza absenței lor. Acum te rog să mă scuzi. Mă duc sus, să discut cu Lysette între patru ochi. A făcut o pauză, după care a adăugat cu subînțeles: ai grijă să nu fim deranjați.

Irénée a înțeles imediat ce insinua el.

– Nu vei petrece prea mult timp singur cu ea, nu-i așa?

– S-ar putea să fiu nevoit să o fac. După cîte confidențe i-ai făcut Lysettei, s-ar putea ca numai niște măsuri drastice să o convingă să se mărite cu mine.

– Ce fel de măsuri?

I-a zîmbit diavolesc.

– Nu mai pune întrebări ale căror răspunsuri nu dorești să le afli, Maman.

Lysette stătea lîngă pat, sprijinită de un stîlp al baldachinului, cu ochii ațintiți spre ușă. A văzut cum cineva a apăsat pe clanță, dar ușa era încuiată.

– Lysette, deschide blestemata asta de ușă.

– Nu ți-am dat permisiunea să-mi spui pe numele mic, i-a răspuns ea. Iar limbajul acesta nu va face ca propunerea ta în căsătorie să sune mai îmbietor.

Ușa s-a clătinat iar balamalele au scîrțîit în semn de protest.

– Domnișoară Kersaint, n-am nici un chef să sparg ușa, pentru că tot eu voi fi acela care va trebui să o repare. Deschide-o sau...

Lysette a răsucit cheia în broască și i-a deschis larg ușa.

– Intră. A revenit acolo unde stătuse mai devreme și și-a încrucișat mîinile la piept. Abia aștept să aud de ce ar trebui să-ți accept propunerea.

Vallerand a intrat în încăpere și a închis ușa în urma lui, cu privirea fixată pe patul din spatele ei. Lysette aproape că simțea forța dorinței lui. De fapt îi făcea plăcere această confruntare cu bărbatul enorm, excitat, din fața ei. Își dădea

seama cît de mult o dorea. Crezuse, deci, că era suficient să o informeze că se vor căsători, pentru ca ea să-i cadă în brațe, recunoscătoare? Oh, nu. Dacă ar fi fost să-l accepte... iar *dacă* era cuvîntul important... Max trebuia să o convingă că merita riscurile pe care va trebui să și le asume.

– Mademoiselle...

– Acum poți să-mi spui pe nume.

– Lysette. A oftat, încordat. Nu mi-am ucis soția, i-a spus direct. În tonul lui nu era nici o urmă de umilință, pe chip nu i se citea vulnerabilitate... doar cîteva broboane mici de sudoare de pe frunte îi trădau starea de agitație. Lysettei i s-a înmuiat puțin inima.

– Cînd am găsit-o, Corinne era deja moartă. Nu știu cine a făcut-o. La început l-am bănuit pe Sagesse, dar a avut prea mulți martori care au confirmat că nu a fost cu ea în noaptea aceea. Toate probele au dus la mine. Nimeni nu crede că aș fi nevinovat. Nici măcar mama mea. Nu mă aștept ca tu să mă crezi, dar îți jur...

– Bineînțeles că te cred, i-a răspuns ea cu mult calm.

Max și-a ferit imediat privirea, dar nu a fost suficient de rapid ca ea să nu-i surprindă uimirea de pe chip. A părut să și tremure, pentru o clipă doar.

Lysette a înțeles în clipa aceea ce povară dusese el în toți acei ani și cu ce preț. Cît de singur fusese, atîta vreme.

– Îmi este foarte clar că nu ești un ucigaș, a continuat ea, dîndu-i răgaz să-și revină. În dimineața aceasta ai refuzat să-l omori pe Etienne Sagesse, chiar dacă duelul ar fi justificat asta. În ciuda aerului tău amenințător, cred că de fapt ești inofensiv. Dar asta nu te recomandă să-mi fii soț.

– Inofensiv? a mîrîit el, ridicînd capul. Chipul i se înnegurase.

– Şi un bărbat în care nu te poţi încrede, a adăugat ea. Din ziua în care te-am cunoscut m-ai trădat, m-ai manipulat şi m-ai minţit.

– Din cauza circumstanţelor neobişnuite.

– Asta este pe post de scuză? Nu prea pare.

– Îmi cer scuze, i-a spus el printre dinţi, apropiindu-se.

– Foarte bine. L-a studiat din cap pînă în picioare. Pentru că am o fire optimistă, voi presupune că acest comportament nu este cel obişnuit. Dar te rog să-mi explici de ce m-aş mărita cu tine.

Max a privit-o lung, dîndu-şi seama într-un final că nu avea rost să mai încerce să o intimideze. A strîns din ochi, decis să negocieze.

– Sînt un bărbat bogat, după toate standardele. Dacă ai fi soţia mea ai avea tot ce-ţi doreşti.

Gîndea exact ca un bărbat, convins că averea era principala lui calitate. Lysette nu a reacţionat deloc.

– Altceva? l-a întrebat.

S-a dat mai aproape, cu privirea unui animal de pradă.

– Aş avea grijă de tine. Ştii deja asta.

Şi-a amintit cum o îngrijise cînd fusese bolnavă şi s-a mai înmuiat puţin, dar a avut grijă să nu-l lase să vadă asta.

– Cum rămîne cu diferenţa de vîrstă?

– Diferenţă de vîrstă? Orgoliul lui era rănit.

Ea şi-a ascuns un zîmbet.

– Ne despart cel puţin cincisprezece ani.

– Nu e într-atît de neobişnuit, i-a spus el.

Era adevărat. Mulți creoli, în special cei care proveneau din familii înstărite se căsătoreau tîrziu, după treizeci de ani, iar unii chiar după patruzeci. Mulți din cei care își pierdeau primele soții la naștere sau în urma unor boli se recăsătoreau cu fete care abia terminaseră școala.

– Totuși, a insistat Lysette, va fi foarte dificil să ne acomodăm unul cu celălalt, din cauza atîtor ani care ne despart.

– *Au contraire.* Îți garantez că voi fi mai înțelegător decît un soț de vîrsta ta. Dacă ne căsătorim îți voi da mai multă libertate.

Acesta era cel mai solid argument de pînă atunci, dar Lysette nu și-a schimbat expresia.

– Ar trebui să mai țin cont de ceva?

S-a apropiat de ea cu viteza unei pantere.

– Da, de asta. Și a luat-o în brațe.

Ea și-a ținut răsuflarea, prea uimită ca să se mai poată mișca. Gura lui era cercetătoare, buzele lui o gustau, insistente. Lysette a dat să-l împingă, dar el a prins-o de încheieturi și i-a ridicat mîinile în jurul gîtului său. Trupul ei fragil era lipit de al lui, de la piept și pînă la genunchi, ancorat de mîna lui mare lipită de spatele ei. Gustul lui intim, dulce și întunecat și bărbătesc, a îmbătat-o. Emoția și plăcerea au inundat-o, așa că s-a sprijinit neajutorată de trupul lui ferm. El îi gusta buza superioară cu atingeri catifelate care au pus-o pe jar.

– Deschide gura, i-a șoptit el. Deschide-te pentru mine, Lysette, da, da...

A simțit uimită cum el își trece limba printre dinții ei, explorîndu-i adîncimea gurii și a gemut. Sărutul era mai dulce și mai bogat decît și-l imaginase – și trebuia să recunoască – și-l imaginase de multe ori. Devenise conștientă de el la modul senzual încă din clipa în care se cunoscuseră iar acum totul devenise... incontrolabil.

Max pusese stăpînire pe ea cu săruturi blînde, care o explorau, în timp ce mîna lui îi lipea și mai mult pulpele de el, adăpostindu-și erecția în cea mai vulnerabilă zona a ei. Valuri de căldură o asaltau, făcînd-o să-și dorească să-și smulgă hainele de pe ea, și de pe el, și să rămînă amîndoi goi.

Dîndu-și seama că era pe cale să-și piardă controlul, probabil și sănătatea mintală, Lysette s-a smuls din sărut și a respirat adînc. Buzele lui îi rătăceau acum pe gît, îi atingeau locuri sensibile. Îi șoptea cuvinte în engleză și franceză, cuvinte care o excitau, promisiuni care o uimeau.

– Max, a reușit ea să spună, nu sînt convinsă că atracția fizică este un bun motiv de căsătorie.

– Pentru mine este, Dumnezeule mare, a mîrîit el și a sărutat-o din nou. Gustul lui îi dădea dependență. Nu se putea abține să nu răspundă cu aviditate mișcărilor prelungi ale limbii lui. Mîna lui îi cerceta trupul, urcînd spre sîni. Căldura palmei lui a pătruns sub materialul ușor al rochiei iar degetul lui mare s-a rotit în cerc pînă ce i-a găsit sfîrcul. L-a prins între două degete iar senzația de plăcere a lovit-o direct în stomac. S-a agățat și mai tare de el, tot mai aproape.

Cu un geamăt, Max a ridicat-o în brațe. Cei cîțiva pași pe care i-a făcut pînă la pat i-au fost de ajuns Lysettei să-și dea seama ce se întîmpla. Deși trupul îi cerea să i se predea, atunci și acolo, mintea îi spunea care erau motivele pentru care era totuși mult prea devreme.

Cînd Max a întins-o pe pat, Lysette s-a răsucit și a dat să se ridice. L-a ținut departe pe Max, care încerca să se urce pe ea.

– Nu, i-a spus. Nu.

Uimitor, cele două cuvinte au avut puterea să-l oprească, deși privirea lui o devora iar trupul lui era dornic să o cucerească. Cu toate acestea însă a rămas nemișcat și a respirat rar, adînc, ca să se liniștească.

– Dacă ar fi să-ți accept propunerea... Lysette a făcut o pauză să-și tragă răsuflarea. Aș avea nevoie de un timp să mă obișnuiesc cu tine înainte să te primesc în patul meu. Încă sîntem niște străini, la urma-urmei.

– Te cunosc prea bine, intim chiar, în ceea ce mă privește.

Știa la ce se referea el.

– Nu se pune, de vreme ce am fost inconștientă majoritatea timpului.

– Foarte bine. Îți voi oferi un răgaz înainte de a împărți patul cu mine. Dar îmi rezerv dreptul să încerc să te conving că nu e cazul să așteptăm prea mult.

A întins din nou brațul spre ea, dar Lysette s-a tras în spate și a ridicat genunchii, despărțindu-i astfel.

– Vreau să știi de la început că nu sînt ceea ce se numește o femeie obedientă.

El i-a zîmbit amuzat.

– Am ştiut asta din clipa în care te-am cunoscut. În schimb, aş vrea să ştii că nu sînt ceea ce se cheamă un bărbat răbdător. Să nu-mi pui prea des răbdarea la încercare, *d'accord?*

– *D'accord.* A coborît privirea şi a adăugat, pe un ton cît mai indiferent: şi dacă aş rămîne însărcinată? Ai fi de acord?

– Bineînţeles, i-a răspuns Max, privindu-i abdomenul într-un fel care a făcut-o să tresară. Deşi cred că ar fi mai bine să mai aşteptăm un an-doi. Să nu fie prea multe schimbări deodată.

– Nu voi avea de ales, dacă ajungem să împărţim patul, i-a răspuns Lysette îngîndurată. Numai Dumnezeu decide astfel de lucruri.

El a părut amuzat, dintr-un motiv necunoscut ei.

– Sînt multe lucruri pe care nu le cunoşti, a ironizat-o el cu blîndeţe. Există moduri prin care poţi evita o sarcină.

– Care?

– Nu contează care sînt, deocamdată. Nu-i aşa? Cînd mă vei primi în patul tău ţi le voi spune.

Era atît de frumos şi de viril, cu părul întunecat căzîndu-i pe frunte şi cu un zîmbet în colţul gurii, încît Lysette a simţit un fior de plăcere undeva adînc în trup. Nu-i venea să creadă că acest bărbat minunat va fi al ei. Nici o altă femeie nu-l va mai ţine în braţele ei, nu-l va mai avea în patul ei. Lysette era hotărîtă să-l farmece într-atît încît nici să nu-i mai treacă prin minte să calce pe alături. Ştia foarte bine că el nu intenţiona cîtuşi de puţin să se

îndrăgostească de ea. Voia doar să se bucure de trupul ei și să-și asume rolul de soț fără să-și pună inima în pericol. Numai că Lysette avea cu totul alte planuri.

Max o privea atent:

– De ce zîmbești așa?

I-a spus adevărul:

– Mă gîndeam că nu va trece mult timp și te voi înfășura pe degetul meu mic.

Cuvintele ei l-au făcut să rîdă:

– Nu va trece mult timp și mă voi înfășura cu totul pe trupul tău, Lysette.

Clanul Vallerand – ca de altfel întregul oraș – a fost scandalizat și încîntat deopotrivă la vestea apropiatei căsătorii a lui Maximilien. Permanent preocupați de ideea de a face curte și de căsătorie, creolii au început imediat să facă pronosticuri legate de soarta miresei. Unii spuneau că nici nu va avea loc căsătoria în timp ce alții susțineau că știu din sursă sigură că fata ar fi deja *enceinte*. Un lucru era însă sigur: dacă se năștea un copil, toată lumea avea să numere cu asiduitate zilele, să afle cînd fusese conceput.

Arborele ei genealogic era dezbătut în fiecare salon. Linia ei de sînge era impecabilă, dar asta nu aplana cu nimic zvonurile care pluteau în tot orașul. La urma urmei, niciunul dintre membrii familiei miresei nu avea să participe la nuntă. Orice părinte dorea să dea un exemplu fiicei lor – asta se întîmpla cu fetele neascultătoare.

Date fiind evenimentele care duseseră la cererea în căsătorie, nimeni nu s-at fi așteptat la o ceremonie la catedrala St. Louis, ci mai degrabă la ceva restrîns, la o slujbă religioasă foarte scurtă. Totuși, după aceea avea să urmeze un banchet de proporții, pe plantația familiei Vallerand. Oricine din New Orleans tînjea să primească o invitație, indiferent de zvonurile care circulau.

Toată lumea se aștepta la mîncare bună, la băuturi fine și muzică. Era o ocazie de care să-ți amintești mulți ani de atunci încolo. În trecut, ospitalitatea familiei Vallerand era recunoscută. La apelul disperat al lui Irénée, un cofetar francez a renunțat temporar la pensie și a acceptat să le facă un tort cu mai multe etaje.

Căsătoria urma să aibă loc într-o zi de luni. O alegere bună, deși la modă era să te căsătorești marțea. Să te însori sîmbăta era considerat vulgar, iar vinerea aveau de obicei loc execuțiile în piața publică. Așa cum o cerea tradiția, Lysette avea să se ferească de ochii tuturor înainte de nuntă, pentru ca nimeni să nu știe cum va arăta. Așteptările erau mari, pentru că toată lumea căzuse de acord că trebuia să fie o mare frumusețe. *Vraiment*, ce altfel de femeie l-ar fi putut tenta pe Maximilien Vallerand cu căsătoria, după atîția ani?

Capitolul 6

Irénée a trecut de uşile duble ale salonului cu un zîmbet satisfăcut, sigură că nimeni nu va găsi nici un cusur casei ei. Nici o urmă de degete pe geamuri, nici măcar un fir de floare veştejită. Aşa cum dicta tradiţia creolă, ceremonia urma să aibă loc după-amiaza.

Casa era plină de ghirlande din trandafiri şi toată argintăria şi cristalurile fuseseră lustruite. Tortul era o creaţie splendidă, etajată, împodobită cu flori din pastă de zahăr atît de reuşite că puteau fi cu greu deosebite de cele adevărate. Mai erau puţine ore pînă la ceremonie, dar totul era deja pus la punct.

Zîmbetul i-a pălit puţin cînd a auzit agitaţie în hol. Sigură că gemenii puseseră la cale vreo trăsnaie, s-a repezit într-acolo, strigînd:

– Justin! Philippe! *Pas de ce charabia! Pas de ce...*

S-a oprit mirată cînd a văzut siluetele celor doi fii mai mici ai ei. Alexandre şi Bernard se întorseseră acasă.

– Băieţii mei! a exclamat ea. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ce căutaţi aici?

Cei doi fraţi, înalţi şi bruneţi, s-au uitat unul la altul şi apoi din nou la ea. Alexandre i-a răspuns pe un ton mai degrabă întrebător:

– Aveam impresia că aici locuim, Maman.

– Da, dar... v-aţi întors mai devreme decît mă aşteptam.

– Am decis că ne-am săturat de Franţa, i-a răspuns sec Bernard. Fetele acelea Fontaine, Maman... *Bon Dieu*, caii noştri sînt mai frumoşi ca ele.

– Ce urît din partea ta, Bernard! Sînt convinsă că exagerezi.

Alexandre s-a învîrtit în loc, privind la florile presărate prin toată casa.

– Ce se întîmplă aici? a întrebat uimit. A murit cineva?

Cît timp Lysette a rămas la etaj, să-şi aranjeze părul, familia Vallerand s-a reunit în salon. Plini de praf şi obosiţi după lunga călătorie, Alexandre şi Bernard se uitau neîncrezători cînd la mama lor, cînd la fratele lor mai mare.

– Te căsătoreşti? a exclamat Alexandre, sprijinindu-se de spătarul unui scaun şi încrucişîndu-şi braţele lungi la piept. S-a strîmbat cînd Max i-a aruncat o privire de gheaţă. Orice m-aş fi aşteptat să găsesc cînd mă întorc, dar asta... Imaginea fratelui său mai mare îmbrăcat în haine de mire părea să-i stîrnească imaginaţia lui Alexandre. El fusese întotdeauna cel mai ireverenţios dintre fiii lui Irénée. În sfîrşit te-a prins cineva în mreje! A izbucnit în rîs, în timp ce Bernard cel sobru abia ce a schiţat un zîmbet.

– Nu înţeleg ce ţi se pare atît de amuzant, a mormăit Max.

Alexandre era cît pe ce să se tăvălească pe jos, de-acum.

– Sînt curios ce fel de femeie a reușit să te tîrască la altar! A folosit o bîtă mare?

Bernard îl privea serios pe Max.

– Cine este? Bănuiesc că nu e vorba de o cunoștință de-a noastră. Nu te-ai uitat niciodată de două ori măcar la femeile din anturajul tău.

Irénée a răspuns în locul lui.

– Lysette provine dintr-o familie excelentă din Natchez. *Te souviens de Jeanne Magnier?* Mireasa lui Max este fiica lui Jeanne.

– O Magnier? a repetat Bernard, privindu-l întrebător pe Max. Acum ajung să cred că nu a fost nevoie de bîtă.

Neașteptat, Max a zîmbit.

– Are multe calități. Printre care frumusețea.

– Trebuie să fie cu totul remarcabilă dacă ai riscat să te căsătorești din nou, a spus Bernard.

Au tăcut cu toții cîteva clipe, amintindu-și cealaltă ceremonie, cu mulți ani în urmă.

Irénée a fost cea care a rupt vraja:

– Lysette îl va face foarte fericit pe Max, veți vedea. În sfîrșit am lăsat în urmă trecutul.

Lysettei îi tremura atît de tare mîna încît Max a reușit cu greu să-i strecoare inelul pe deget. Deși amîndoi își doreau această căsătorie, ceremonia nu era tocmai o ocazie fericită. Max era tensionat și sobru iar mîinile îi erau neobișnuit de reci. Lysette nu se îndoia că își amintea de prima lui căsătorie și că tragedia îl bîntuia chiar și acum. Se

temea probabil ca cea de-a doua căsnicie a lui să nu devină un iad, așa cum fusese prima.

În ceea ce o privea pe ea, Lysette se străduia să-și învingă propriile temeri. Cuvintele pe care urma să le rostească aveau să o lege pentru totdeauna de bărbatul din fața ei. Legal, Max putea, de-acum înainte, să o pedepsească, să o abuzeze, să o supună lui în orice mod, oricît de irațional. După cultura creolă, el avea drept de viață și de moarte asupra ei.

Putea doar să spere că a făcut o alegere bună. Poate că fusese nebună să i se dăruiască unui bărbat pe care îl cunoștea atît de puțin. Totuși, s-a îmbărbătat singură, majoritatea mireselor abia dacă își cunoșteau mirii înainte de nuntă. Căsătoriile erau aranjate de părinți iar lor nu li se cerea acordul.

Aroma dulce de tămîie a învăluit-o atunci cînd a îngenuncheat în fața preotului și i-a cerut lui Dumnezeu să-i binecuvînteze căsnicia. Cînd a terminat, i-a întins mîna lui Max iar acesta a ajutat-o să se ridice.

Ceremonia fusese restrînsă, dar la petrecerea de după au participat mai mulți oaspeți decît și-ar fi imaginat vreodată Lysette. L-a pierdut imediat din privire pe Max, care a fost monopolizat de cîteva rude. Lysette a rămas lîngă Irénée, încercînd să ignore frînturile de discuții pe care le auzea în preajmă:

– Nu e chiar atît de frumoasă pe cît mă așteptam...

– Nu pare să-i fie rușine de ce a făcut, Maman...

– Părul acela...

– Nu durează mult și-l înșelă...

– Ah! N-aș vrea să fiu în locul ei nici pentru toți banii din lume!...

Irénée a condus-o la masa pe care trona tortul imens, ca o fortăreață curajoasă din flori și zahăr, o splendoare etajată.

– A venit momentul să tai tortul, Lysette. Imediat, toate fetele nemăritate s-au adunat în jurul mesei. Tradiția spunea că fiecare dintre ele trebuia să primească o felie pe care să o ia acasă și să o pună sub pernă, împreună cu numele a trei bărbați buni de însurat, iar unul dintre ei putea fi acela care îi era sortit.

Lysette a ridicat cuțitul, studiind creația înaltă și întrebîndu-se de unde să taie prima felie. Brusc, Max și-a făcut apariția lîngă ea. Fetele au început să chicotească atunci cînd el i-a pus mîna pe spate și i-a șoptit la ureche:

– Pot să te ajut?

Lysette l-a privit și a schițat un zîmbet. A văzut, ușurată, că el nu mai era tensionat. Părea relaxat, vesel.

– Chiar te rog, i-a răspuns și și-a îndreptat întreaga atenție spre tort. Nu cred că acest cuțit ne va fi suficient. Ai cumva un topor?

El a rîs.

– E impresionant tortul, nu-i așa? I-a cuprins mîna în mîna lui mare și a tras-o ușurel spre pieptul lui. Oaspeții l-au încurajat în timp ce-și ajuta mireasa să taie cîteva felii, ghidînd cuțitul. Lysette a devenit conștientă de căldura trupurilor lor, de felul în care respirația lui îi atingea gîtul ori de cîte ori se apleca.

– Te uiți în decolteul meu, nu-i așa? i-a șoptit, lăsînd jos cuțitul.

– În nici un caz. Te ajutam doar.

– Ești un mincinos, i-a răspuns amuzată.

A simțit că el zîmbea, deși își ascunsese fața în părul ei.

– Dacă tot vrei să mă lipsești de noapte nunții, măcar lasă-mă să mă uit puțin la sînii tăi. Pentru că dacă nu ai fi vrut să-i văd nu ai fi purtat o rochie atît de decoltată.

– Am ales să port decolteu pentru că am sperat să abat atenția tuturor de la părul meu. Din nefericire, planul meu nu pare să fi funcționat. Toată lumea îmi comentează oricum părul.

Max i-a atins bărbia cu vîrfurile degetelor și i-a ridica fața spre el. În văzul tuturor și-a rotit pe deget unul dintre cîrlionții care scăpaseră din cocul încropit din părul roșu, rebel. Din cauza umidității, părul era și mai creț ca de obicei, părea că un halo îi încadra coafura. S-a plecat spre ea și i-a șoptit la ureche, atingîndu-i ușor lobul cu buzele:

– Părul tău este unul din lucrurile care îmi plac la tine. S-a dat și mai aproape. Dar chiar și așa, prefer să mă uit la sînii tăi.

Ea a rîs și l-a împins. Max a prins-o de mînă și i-a sărutat un deget pe care rămăseseră urme de frișcă. Cînd a simțit atingerea limbii lui, Lysette a tresărit.

– Ești un păcătos, i-a spus ea, conștientă că roșeața din obraji contrasta violent cu părul.

– Lasă-mă să vin la tine la noapte. O să-ți arăt cît de păcătos pot fi.

– Nu, i-a zîmbit ea provocator. Vreau să te ții de promisiune. Am nevoie de timp.

– Îmi pare rău să aud asta. I-a zîmbit și i-a dat drumul mîinii.

A început apoi dansul, semnalul că mireasa trebuia condusă în dormitor unde va aștepta „încercarea". Conform tradiției, mama miresei o ajuta să-și pună cămașa de noapte și apoi îi spunea ce se va întîmpla cînd va urca mirele să-și ceară drepturile conjugale. Irénée s-a apropiat de Lysette și i-a zîmbit matern:

– Te conduc eu sus, Lysette. Pentru că mama ta nu este aici, mă simt onorată să fiu eu cea care te însoțește în cameră.

Max s-a apropiat de Lysette în același timp cu Irénée. A luat-o pe Lysette de mînă și s-a întors spre mama lui:

– Nu este cazul să părăsești oaspeții, Maman.

Irénée s-a încruntat la fiul ei.

– Dar trebuie să o duc sus pe Lysette și să o ajut să se schimbe... Max, știi prea bine că trebuie să aștepți aici. Așa spune tradiția.

– Am de gînd să încalc tradiția în seara aceasta, i-a spus el.

Lysette l-a privit uimită dar nu a scos nici un cuvînt.

Irénée s-a străduit să zîmbească, de ochii lumii, conștientă că ochii tuturor erau ațintiți pe ei.

– *Mon fils*, ce vor crede oamenii aceștia dacă tu dispari așa cu Lysette?

– N-au decît să creadă ce vor. Oricum fac asta.

– Maximilien, a insistat Irénée, o să-ți vorbesc direct. Lysette nu este pregătită pentru ce se va întîmpla în noaptea aceasta. Nimeni nu i-a explicat *nimic* încă.

Max a zîmbit.

– Dacă are întrebări, voi fi fericit să-i răspund eu. Lasă-ne să plecăm, Maman.

– Maximilien, este indecent!

Ignorînd protestele mamei, Max a condus-o afară din salon pe Lysette. Așa cum îl avertizase Irénée, lumea a făcut ochii mari și a început să comenteze. Era de un extrem prost gust ca mirele și mireasa să plece împreună de la petrecere, de vreme ce toată lumea știa unde se duceau și ce avea să se întîmple curînd între ei.

Alexandre i-a oprit în prag, a luat-o pe Lysette pe după umeri și a sărutat-o cu foc pe ambii obraji. Ochii i-au strălucit cînd i-a spus:

– Fii binevenită în familia noastră, surioară. Max trebuie să se considere norocos că nu te-am întîlnit eu primul.

Lysette a rîs, dar Max a tras-o gelos din brațele fratelui său. A continuat să o țină de mînă cît au urcat scara. Niciunul dintre ei nu a scos nici un cuvînt pînă cînd au ajuns în dormitorul mare.

– Acum, i-a spus Lysette zîmbind, aș vrea să-mi spui de ce nu ai lăsat-o pe mama ta să mă însoțească sus. Abia așteptam explicațiile ei despre ce se petrece în pat între un soț și o soție.

Max a închis ușa și și-a desfăcut cravata albă, apretată.

– De asta mă și temeam. Nu știu dacă o să-mi dai sau nu voie să fac dragoste cu tine, *doucette,* dar nu voiam să primești informații greșite de la mama mea în ceea ce privește relația conjugală.

– După ce a dat naştere la trei copii, cred că ştie totuşi cîte ceva despre asta.

– Este de părere că relaţiile sexuale trebuie practicate doar ca să procreezi, i-a spus sec. E catolică.

– La fel eşti şi tu.

– Da, dar eu sînt unul păcătos.

Lysette a rîs.

– Foarte bine. N-ai decît să mă educi cum vrei. Numai să nu uiţi de promisiune.

– Bineînţeles. Şi-a dat încet haina jos. Privirile li s-au întîlnit iar liniştea s-a încărcat brusc de tensiune. În ciuda hotărîrii ei de a-şi păstra cumpătul, Lysette a simţit că inima îi bătea nebuneşte. Realiza abia acum că erau căsătoriţi. Putea să facă orice dorea cu ea şi nimeni nu ar fi intervenit.

A încercat să-i zîmbească detaşat şi a început să se joace cu dantela care încheia mînecile lungi de la rochia din mătase de culoarea şampaniei.

După ce şi-a aşezat haina şi cravata pe un scaun de lîngă şemineu, Max s-a întors spre ea, privind-o cu ochii de culoarea cafelei:

– Ştii ce se întîmplă în patul conjugal, Lysette?

– Bineînţeles. Am o soră măritată, ai uitat? Am mai auzit şi eu cîte ceva, cînd şi cînd.

– Spune-mi ce ştii, atunci.

Ea a părut îngrijorată.

– Chiar atît de mult timp a trecut, Max? Ai şi uitat?

El a rîs.

– Nu. vreau doar să aud versiunea ta. Şi să mai fac unele corecţii, dacă este cazul.

– Foarte bine. Păi... Şi-a îndreptat spatele, văzîndu-l că se apropia de ea. Max a cuprins-o cu blîndeţe după umeri şi a întors-o cu spatele la el. Atingerea degetelor lui pe spate a făcut-o să respire mai greu. Max a început să-i desfacă nasturii rochiei. Cu un nod în gît, ea l-a întrebat: ce faci?

– Te ajut să te simţi mai confortabil.

– Sînt suficient, mulţumesc. Stomacul i s-a strîns cînd i-a simţit din nou atingerea, de-a lungul spatelui. Max, nu uita de promisiune...

– Am fost de acord să nu fac dragoste cu tine, i-a spus el iar respiraţia lui fierbinte i-a ars gîtul. Nu ai spus că nu m-aş putea *uita* la tine.

– Aş fi crezut că ţi-a fost de ajuns, după ce m-ai văzut goală timp de trei săptămîni.

– Ai fost inconştientă mai tot timpul, aşa că nu se pune.

A rîs pentru că şi-a auzit propriile cuvinte în gura lui. Max a terminat cu nasturii şi şi-a cufundat nasul în părul ei.

Corsajul rochiei începuse să-i alunece aşa că Lysette a încercat să se acopere, ţinînd strîns de mătasea şi de dantela drapate peste cămaşa subţire de corp. Max stătea într-atît de aproape că îi simţea greutatea trupului şi-i inspira aroma îmbătătoare cu iz slab de rom şi apret. Era aproape dar nu a atins-o.

Inspirînd adînc, Lysette s-a tras deoparte şi s-a îndreptat spre dulapul unde îi fuseseră aşezate cămăşile de noapte. Ca în majoritatea cuplurilor creole, conveniseră să aibă dormitoare separate.

– Relaţiile conjugale par foarte simple, i-a spus ea reuşind cumva să-şi ţină rochia pe ea şi în acelaşi timp să

scoată din dulap o cămașă de noapte. L-a zărit pe Max în oglinda Queen Anne. Își dăduse jos pantofii și se așezase pe pat, cu picioarele desfăcute.

S-a concentrat pe cămașa de noapte pe care o ținea în mînă și a continuat:

– Soțul și soția se îmbrățișează și se sărută pînă cînd el are... pînă cînd el este excitat. După care el își pune... își bagă... chestia bărbătească în ea și pe ea o doare. Nu mai este atît de neplăcut după prima dată, dar este o obligație pe care o soție nu o poate refuza prea des. Doar cînd vine vremea aceea din lună sau cînd o boală o îndreptățește să-și ia un răgaz, să nu-i accepte atențiile.

– Un răgaz, a repetat Max pe un ton ciudat.

Lysette a riscat și i-a aruncat o privire, citind pe fața lui un amestec de amuzament și consternare.

– Păi da. Nu văd de ce o femeie ar trebui să aștepte cu nerăbdare ca un bărbat să-i facă asta. Sora mea Jacqueline spune că este destul de neplăcut.

– Sora ta își iubește soțul?

– Nu cred. A fost o căsătorie aranjată și nu se potrivesc deloc. Este și mult mai bătrîn ca ea.

– Cîți ani are?

– Cam o sută și cincizeci, i-a răspuns Lysette foarte serioasă iar Max a izbucnit în rîs.

– Și te îngrijora diferența de vîrstă *dintre noi*?

Lysette a ridicat din umeri și a zîmbit, incapabilă să-l asemene pe decrepitul de soț al surorii ei cu bărbatul viril aflat în fața ei.

– Nu eram deloc îngrijorată, a recunoscut. Am vrut doar să te provoc.

– Ai reuşit, i-a spus el, făcînd-o să rîdă.

Ţinînd încă strîns de rochie, Lysette se întreba cum va reuşi să-şi schimbe hainele şi să păstreze totuşi decenţa. Nu prea părea posibil. Şi-a dat însă seama că nu mai avea secrete faţă de el. Nu a mai stat pe gînduri şi şi-a dat jos rochia şi cămaşa de corp, şi-a desfăcut jartierele şi şi-a rulat ciorapii. Totul a durat mai puţin de un minut, răstimp în care a simţit privirea soţului, aţintită pe ea. I s-a părut că a trecut o eternitate pînă ce a reuşit să îmbrace cămaşa de noapte.

Era roşie ca focul cînd s-a întors spre el.

– Eşti foarte frumoasă, i-a spus Max, cu voce joasă.

Lysette ştia prea bine că nu era vreo frumuseţe răpitoare, dar felul în care i-a spus-o nu lăsa loc unei păreri contradictorii. Nu avea în nici un caz de gînd să protesteze.

– *Merci,* a murmurat. S-a apropiat temătoare de pat şi a ridicat întrebător din sprîncene. Ei? Versiunea mea despre relaţiile conjugale este corectă sau vrei să mai modifici cîte ceva?

Max i-a făcut semn să vină la el. A întins mîna şi a tras-o lîngă el pe saltea.

– Mai sînt unele aspecte pe care aş vrea să le clarificăm, i-a spus trecîndu-şi mîna prin părul ei.

Degetele lui i-au găsit agrafele pe care i le-a desprins cu grijă, lăsîndu-i părul liber, pe umeri. Ea nu şi-a putut ascunde un oftat de mulţumire. Agrafele o deranjaseră, dar acum se simţea în sfîrşit confortabil.

– Mai întîi, a spus Max, nu este o obligaţie de care poţi scăpa la ciclu sau dacă te îmbolnăveşti. Mă poţi refuza

oricînd, fără să fie nevoie să-mi dai un motiv. Trupul tău îți aparține. Nu mi-ar face plăcere să-mi forțez partenera să mă accepte – ceea ce ne duce la următorul punct: există anumite lucruri pe care un bărbat le face în timpul actului sexual, pentru a-l face agreabil partenerei. Așa că nu este neapărat cazul să continue să fie neplăcut, după prima oară.

Lysette stătea nemișcată. Mîngîierile lui îi dădeau o stare de liniște.

– Max... Obrajii i-au luat foc, aproape că nu mai putea vorbi de rușine. Cînd ne-am sărutat, ieri... Ți-am simțit... adică, am simțit... și nu cred...

– Da? a insistat el.

– N-ar avea cum să fie plăcut și pentru mine, a izbucnit ea.

Spre marea ei mulțumire el nu a izbucnit în rîs, ci i-a răspuns foarte serios:

– Lysette. A sărutat-o pe frunte, după care și-a coborît buzele spre urechea ei. Trupul tău va învăța să mă primească, i-a șoptit. Trebuie să ai încredere în mine, *d'accord?*

– Bine.

Spre surprinderea ei, el a părăsit patul.

– Trebuie să plec acum, *petite.*

– Dar mai am cîteva întrebări.

– Din nefericire, și autocontrolul meu are o limită. A strîns-o ușor de glezna dezgolită. Lasă-mă să plec, Lysette, doar așa îmi pot ține promisiunea. Mai vorbim și altădată, îți promit.

– Dar chiar nu mai poți să rămîi puțin? l-a întrebat ea, atingîndu-i pieptul. I-a simțit mușchii încordați pe sub cămașă, trădînd dorința pe care se lupta să o țină sub control. Lumina dulce dată de *veilleuses*, lămpile minuscule aflate pe noptiere, se juca cu liniile ferme ale obrazului său.

Max i-a îndepărtat cu blîndețe mîna.

– Dacă vrei să rămîi virgină, nu.

Lysette s-a simțit tentată să-i ceară să rămînă. Numai că nu putea lăsa ca un impuls de moment să-i zădărnicească hotărîrea. Îi putea permite să facă dragoste cu ea doar atunci cînd era complet sigură că o iubea cu adevărat... sau măcar simțea ceva pe-aproape de asta. În clipa aceea, însă, atracția dintre ei nu ajunsese la maturitate, nu se transformase în acea emoție adîncă ce vine doar cu timpul.

– Noapte bună, atunci, i-a spus ea și l-a sărutat fugar pe buze.

Max a clătinat din cap.

– Nu-mi ușurezi deloc situația, *chérie*. Mă tentezi mult prea mult iar eu nu sînt obișnuit să mi se refuze nimic din ce-mi doresc.

Și-a luat haina de pe scaun, a îmbrăcat-o și a ieșit pe ușă.

– Max? Lysette era tulburată. Nu și-ar fi îmbrăcat haina dacă nu ar fi avut de gînd să coboare. Doar nu avea de gînd să li se alăture din nou musafirilor – ar fi fost o culme a prostului gust. Însemna că avea de gînd să plece?

El s-a oprit și a privit-o peste umăr.

– Da?

– Ai de gînd să ieși în seara aceasta?

El i-a zîmbit înnebunitor, de parcă ar fi ştiut exact de ce se temea ea – că îşi va satisface toate dorinţele cu amanta lui, de vreme ce soţia îl refuzase.

– Cîndva, *ma petite,* ceea ce fac eu nopţile te va privi numai pe tine. Dar nu a venit încă momentul.

După care a ieşit, închizînd uşor uşa în urma lui.

Lysette a rămas privind după el, simţind pentru prima oară în viaţă ce era gelozia.

Max s-a oprit de cealaltă parte a uşii dormitorului. Îi era greu să plece, să o lase pe Lysette, cînd fiecare impuls îi spunea să se întoarcă la ea. Fără să dea dovadă de lipsă de modestie, ştia prea bine că ar fi putut să o convingă să i se dăruiască şi că i-ar fi făcut tot atît de multă plăcere ca şi lui. Totuşi, încrederea ei era mult prea importantă ca să riste. Avea de gînd să aştepte cît dorea ea, deşi nu-i va fi deloc uşor.

O dorise oare şi pe Corinne tot atît de mult? Imaginea primei lor nopţi împreună era învăluită în ceaţă, dar îşi amintea foarte bine că ea – prima şi singura virgină cu care se culcase vreodată – îl privise după aceea cu reproş şi resentimente, mereu. În ciuda eforturilor lui de a fi blînd, pentru ea fusese o experienţă dureroasă, umilitoare. Lui Corinne i se inoculase de mică ideea că trebuia să-i fie teamă de orice fel de intimităţi cu soţul ei, aşa cum şi Max fusese crescut în spiritul ideii că dragostea pentru soţie este cu totul diferită de cea pentru amantă.

Slavă Domnului că vîrsta şi experienţa îl învăţaseră să creadă altceva.

A doua zi, Bernard își contempla fratele mai mare, ținînd între degetele lungi un pahar de vin roșu. Era prima lor ocazie de a sta de vorbă între patru ochi de cînd se întorsese din Franța. Max lipsise toată ziua. Supraveghease reparațiile la un pod aflat pe proprietatea lor. Intrase apoi în birou, fără să se mai schimbe, dornic să bea ceva în timp ce i se pregătea baia. Hainele lui murdare erau o mărturie a faptului că se implicase direct în reparații.

Bernard nu și-a putut stăpîni amuzamentul atunci cînd l-a văzut cum arăta.

– Nu pot spune că mă așteptam să-ți petreci așa a doua zi de căsnicie, i-a spus.

– Nici eu, i-a răspuns Max în timp ce se așeza. Și-a încrucișat picioarele și bucăți de noroi au căzut pe covorul fin, Aubusson.

– Văd că nu te-ai schimbat deloc, cel puțin într-o privință: nimic nu se face cum trebuie dacă nu-l faci chiar tu. Doar nu era nevoie să te tăvălești prin noroi și să transpiri ca un rîndaș, nu crezi?

Max a strîns din dinți. Nici Bernard, nici Alexandre nu-și asumau nici o răspundere în legătură cu administrarea plantației. Singurele dăți în care intrau în bibliotecă erau ca să-și toarne de băut sau să întindă mîna după suma de bani pe care o primeau lunar.

Chiar și așa, amîndoi – dar Bernard în special – nu se sfiau să-l critice cînd nu erau de acord cu deciziile lui. Ironic, lui Max nici măcar nu-i plăcea ce făcea și nici nu moștenise dragostea tatălui lor pentru pămînturi. Îl interesau mai degrabă afacerile și politica.

Mai mult decît atît, activitatea lui politică îi schimbase perspectiva în multe privinţe. Majoritatea politicienilor care veneau din nord nu-şi ascundeau deloc ideile abolţioniste şi în discuţiile cu ei Max găsise cu greu argumente cu care să susţină sclavia, un sistem pe care îl moştenise. În multe cazuri rămăsese cu un sentiment de jenă, de vinovăţie chiar.

Auzise că şi preşedintele Jefferson avea idei amestecate în ceea ce privea sclavia şi că încerca să echilibreze problemele de etică cu grijile economice. Dilemele lui Max, combinate cu lipsa de interes privind agricultura, făceau din plantaţia Vallerand o povară de care ar fi scăpat cu dragă inimă.

– De vreme ce par să fiu singurul Vallerand dispus să se ocupe de plantaţie, i-a spus Max ironic, voi face aşa cum cred eu de cuviinţă. Dacă tu sau Alexandre doriţi să vă asumaţi răspunderea, v-o încredinţez bucuros.

– Tata a decis cu mult timp în urmă care este rolul fiecăruia dintre noi, i-a răspuns Bernard ridicînd filozof din umeri. Tu trebuia să fii căpcăunul, cel mai ales dintre aristocraţii din New Orleans... capul familiei. Eu trebuia să fiu fiul risipitor iar Alexandre, libertinul. Cum să îndrăznim să ne asumăm un alt rol decît cel în care am fost distribuiţi?

Max l-a privit neîncrezător.

– Este o scuză foarte comodă, Bernard. Adevărul este altul: tata a murit iar voi doi faceţi numai ce vreţi.

– Bănuiesc că da, i-a răspuns Bernard, fixîndu-şi vîrfurile pantofilor.

În tăcerea stînjenitoare care a urmat, Max s-a gîndit cum ar trebui să abordeze subiectul pe care voia să-l discute:

– Fetele Fontaine erau chiar atît de urîte, Bernard?

Bernard a oftat adînc.

– Nu chiar... dar cum să mă pot gîndi la căsătorie cînd știu că undeva pe lumea asta există o femeie și un copil nelegitim care au nevoie de protecția mea?

– Au trecut zece ani, i-a spus Max. Și-a găsit probabil un soț, de-acum.

– Și asta ar trebui să mă liniștească? Ideea că un alt bărbat îmi crește copilul? Dumnezeule, de zece ani încoace mă întreb, noapte de noapte, de ce a plecat fără să ne spună unde, mie sau familiei ei!

– Îmi pare rău, Bernard, i-a spus Max pe un ton liniștitor. Poate că atunci aș fi putut să fac ceva, dar eu...

A tăcut. la vremea aceea fusese mult prea tulburat din cauza uciderii lui Corinne ca să se mai gîndească și la relația nefericită dintre fratele lui mai mic cu Ryla Curran, fiica unui luntraș american. Și Bernard și fata știuseră de la început că nu se punea problema căsătoriei între un catolic și o protestantă. Cînd Ryla a aflat că era însărcinată a dispărut. În ciuda eforturilor lui Bernard, trecuseră deja zece ani și nu se știa nimic nici despre ea, nici despre copil.

– Bernard, a spus Max, i-ai căutat atîta vreme! Poate că ar trebui să lași în urmă trecutul.

– *Asta* te-ai decis și tu să faci? l-a întrebat Bernard, schimbînd brusc subiectul. Acesta să fie motivul precipitatei tale căsătorii?

– M-am căsătorit cu ea pentru că o vreau, i-a răspuns sec Max.

– Nu ți-ai petrecut noaptea cu ea. Toată casa știe asta.

– Să-i ia naiba pe toți. E vorba de căsnicia mea și o să fac numai cum vreau eu.

– Știu asta, i-a răspuns Bernard. Dar cred că este o prostie din partea ta să nu respecți tradiția. Știi că ar trebui să petreci cel puțin o săptămînă doar tu cu mireasa ta. I-a zîmbit sugestiv. Este de datoria ta să o inițiezi așa cum se cuvine.

Max s-a strîmbat.

– Poate că într-o zi îți voi cere părerea. Pînă atunci însă...

– Da, știu... Ochii i-au strălucit cînd l-a întrebat: a propos, ai decis să renunți la Mariame?

Max se pregătea să-i răspundă, dar instinctul l-a făcut să arunce o privire spre ușă. Lysette era acolo, împietrită, probabil tocmai venise să-l caute. Era evident, după expresia ei, că auzise întrebarea lui Bernard. *La naiba,* și-a spus Max, exasperat.

Brusc, Lysette s-a luminat la față și i-a zîmbit larg.

– Iartă-mă că te întrerup, *mon mari,* i-a spus veselă. Îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicii care îi punea în evidență sînii și se drapa în jurul taliei ei subțiri, Lysette era o apariție proaspătă, plină de viață. Ar fi vrut să o ia în brațe chiar acolo, fără să țină seama de hainele pline de noroi, și s-o sărute apăsat.

– Ți-am umplut cada, i-a spus ea. M-am gîndit că vei dori să faci baie înainte să luăm cina.

Max i s-a alăturat imediat, simțind cum se destindea în prezența ei. Avea un efect remarcabil asupra lui, îi

amintea de vremurile în care fusese tînăr și plin de idealuri, în care crezuse în fericire.

– Mai mult ca sigur. Vorbim mai tîrziu, Bernard.

Bernard i-a răspuns ceva de neînțeles iar cei doi au ieșit.

– Ești foarte murdar, i-a spus Lysette. Ce-ai mai făcut de cînd nu ne-am văzut, Max?

Max i-a ignorat întrebarea, întrebîndu-se dacă vreun membru al familiei făcuse vreo remarcă despre unde ar fi putut merge, cu o seară în urmă.

– Mama a făcut vreun comentariu cu privire la plecarea mea, aseară?

– Oh, da, i-a răspuns ea pe un ton ironic. M-a sfătuit să te iert, deși m-ai neglijat în prima noastră noapte și a încercat să mă asigure că te vei schimba, cu timpul.

A prins-o de cot în timp ce mergeau pe hol.

– Nu vrei să știi unde am fost azi-noapte?

– Nu neapărat, i-a răspuns Lysette și a zîmbit, încercînd să ascundă o minciună atît de evidentă. Totuși, a adăugat ea, n-ai decît să-mi spui, dacă dorești.

– Am fost să-mi văd fosta *placée*. Deși Lysette și-a tras imediat mîna, a continuat: să-ți spun ce s-a întîmplat între noi?

– Nu, i-a răspuns ea, apoi s-a oprit îl loc și l-a privit: ai spus „fosta"?

– Da, fosta. Și nu s-a întîmplat nimic între noi. Doar am convenit să încheiem aranjamentul nostru.

– *Nimic*? l-a întrebat ea bănuitoare.

– Nici măcar un sărut de rămas-bun.

– Oh. Lysette încerca să-şi ascundă uşurarea. L-a lăsat să o ia din nou de braţ şi au intrat în dormitorul lui, acolo unde îl aştepta cada aburindă. Lîngă ea, pe o găleată întoarsă cu fundul în sus erau stivuite bucăţi de săpun scump şi mai multe prosoape împăturite. Max a oftat mulţumit şi şi-a dat jos cămaşa.

Lysette s-a oprit în loc. Nu-şi mai putea desprinde privirea de la trupul lui. Max era musculos, bronzat, un bărbat sănătos aflat în floarea vîrstei. Pieptul îi era acoperit de păr negru, care se îngusta în zona abdomenului. Braţele îi erau puternice, dat fiind că muncea cot la cot cu ceilalţi, pe plantaţie dar şi ca urmare a anilor în care făcuse scrimă. Lysettei i s-a tăiat răsuflarea cînd l-a văzut aşezîndu-se pe marginea patului.

El o privea atent şi a zîmbit cînd şi-a dat seama cu cît interes îl studia. Şi-a scos ghetele pline de noroi, le-a lăsat să cadă pe podea şi şi-a şters urmele de noroi de pe mîini. Cu fiecare mişcare a lui, muşchii i se încordau, pielea îi strălucea. Lysette a observat că avea pe tors mai multe cicatrice, inclusiv una pe umăr, în formă de stea.

– De unde ai cicatricele astea?

– De la dueluri. Onoarea mea, chiar aşa neglijabilă cum le poate părea unora, mi-am apărat-o cît de bine am putut.

Aroma pe care o emana trupul lui a ajuns pînă la nările Lysettei. Ar fi vrut să se apropie, să-şi îngroape faţa în adîncitura gîtului său. Şi-a întors din nou privirea spre cicatricele lui:

– Bănuiesc că mulţi tineri au dorit să-şi dovedească bărbăţia provocîndu-te la duel. Precum lupii care îl înfruntă pe capul haitei. Ai rănit pe cineva mortal, vreodată?

Max a clătinat din cap.

– În general onoarea este reparată la primul strop de sînge vărsat. Am încercat întotdeauna să evit duelurile, cu excepția celui cu Sagesse. Lupt doar atunci cînd nu am încotro.

– Înțeleg, i-a spus cu blîndețe Lysette, atingîndu-i cicatricea de pe umăr. Nici măcar nu-și dăduse seama cînd se apropiase de trupul lui pe jumătate gol, dar se trezise acolo, iar respirația ei îi înfiora părul de pe piept. De cîte ori fusese oare Max ațintit cu sabia? Cît de aproape de moarte fusese oare? Gîndurile acestea o tulburau profund. S-a întors cu spatele la el: cred că ești obosit după efortul de azi. Și că aștepți cu nerăbdare baia. Te las să...

S-a oprit cînd a auzit un zgomot venind din spatele ei. Își dăduse pantalonii jos, a realizat. Era complet gol. Indecizia o paralizase: nu știa dacă să plece sau să rămînă.

L-a auzit cufundîndu-se în apă.

– Nu mă ajuți să-mi fac baie, *petite*?

S-a întors imediat:

– Ai nevoie de ajutor?

– Ai spus că vrei să te obișnuiești cu mine. Îți dau ocazia să faci asta.

– Ce drăguț din partea ta!

Max a zîmbit și s-a sprijinit de cadă, oftînd cînd fierbințeala apei i-a destins mușchii. A făcut ochii mici, ca un motan care toarce la soare.

– Ai putea măcar să-mi dai săpunul, *ma petite*. I-a zîmbit provocator. Ești curajoasă, nu-i așa?

Lysette nu s-ar fi dat niciodată înapoi în fața unei provocări. Iar curiozitatea îi învinsese deja timiditatea.

– Sigur, *mon mari.* A luat bucata de săpun și a dus-o la nas, inspirînd mirosul de citronella.

Max s-a îndreptat și s-a întors cu spatele, amintindu-i din nou de un motan dornic de mîngîieri.

Lysette simțea cum i se strînge stomacul.

– De ce nu? O să te spăl pe spate, *mon mari,* dar de restul va trebui să te ocupi singur. Și-a ridicat mînecile pînă la coate și s-a apropiat de cadă. Apa era limpede și printre aburii ce se ridicau i-a văzut clar erecția. A încercat să nu reacționeze în nici un fel, dar un fior i-a trecut pe șira spinării.

Max a ridicat întrebător o sprînceană, de parcă s-ar fi așteptat la un strigăt virginal se surpriză. Lysette a dat ocol căzii și s-a oprit în spatele lui.

– Pare dureros, a spus.

El a măsurat-o de sus și pînă jos, înclinînd capul:

– Pentru mine sau pentru tine?

Lysette a zîmbit la întrebarea provocatoare și a roșit și mai tare.

– Pentru amîndoi, bănuiesc.

Max nu a scos nici un cuvînt. S-a aplecat din nou iar Lysette și-a săpunit mîinile, după care a început să-l spele pe spate. Rîuri de apă și săpun se prelingeau pe pielea lui arămie.

Să-l spele pe cap i s-a părut un gest nespus de intim, dar a făcut și asta, trecîndu-și degetele prin părul lui și frecționîndu-i scalpul. Max nu-și ascundea deloc plăcerea

provocată de mișcările ei ritmice. La sfîrșit, Lysette s-a ridicat în picioare și i-a turnat apă curată din găleată, clătindu-i părul.

A pus cu grijă găleata pe podea în timp ce Max își îndepărta șuvițele ude care îi căzuseră pe ochi. A privit-o, cu genele încărcate de apă.

– De ce nu vii lîngă mine?

Sugestia a uimit-o și a excitat-o deopotrivă. A simțit o durere dulce înflorindu-i în piept, întinzîndu-se spre sfîrcuri. A reușit cu greu să vorbească, pentru că o gîdila ceva în gît, de parcă ar fi băut miere fierbinte:

– Nu avem loc suficient amîndoi.

– Avem, dacă stăm lipiți.

Pentru că Lysette nu s-a mișcat, Max s-a întins spre ea. Gura lui a găsit un punct vulnerabil pe gîtul ei și a început să se joace cu vîrful limbii. Ea respira precipitat, lumea părea să se topească în jurul ei.

A dat să-și recapete echilibrul și s-a sprijinit cu palma deschisă de pieptul lui. Degetele i s-au afundat în covorul de cîrlionți în timp ce degetul mare s-a odihnit pe pielea moale a sfîrcului său... cu care nu se putea abține să nu se joace, pînă ce acesta s-a contractat. Max a scos un sunet înfundat și și-a trecut mîna pe după ceafa ei. L-a lăsat să-și lipească gura de a ei și să o sărute cu o foame leneșă.

Plăcerea o cuprindea în valuri, pielea ei se trezea la cea mai mică atingere de-a lui. Și-a deschis gura, ca într-un vis, lăsîndu-l să o exploreze cu mișcări lente ale limbii. Nu a protestat atunci cînd el i-a luat mîna și i-a dus-o sub apă. Apa era foarte caldă, dar nu se compara cu fierbințeala erecției lui.

Degetele ei s-au dovedit ascultătoare atunci cînd i-au încercuit bărbăția. Senzația nu era deloc cea la care s-ar fi așteptat ea. Pielea îi era ca satenul. Mîna ei îl atingea cu delicatețe, pe sub apă, obișnuindu-se cu forma. Max continua să o sărute, răsuflarea lui îi ardea obrazul iar senzația pe care i-o dădea trupul lui tot mai excitat o amețea, o îmbăta.

Lysette s-a dat tot mai aproape, pînă ce partea din față a rochiei i s-a udat și rama căzii i-a pătruns adînc în piele. Și-a revenit abia atunci cînd o durere ascuțită a săgetat-o. S-a tras imediat înapoi, respirînd greu.

Ochii lui o ardeau cu privirea. Lysette a clipit și și-a trecut palmele ude peste față.

A întins mîna spre ea și i-a șters cu degetul mare o picătură care se prelingea leneș spre decolteul ei.

– Mai sărută-mă o dată, i-a șoptit.

Lysette a rîs slab și s-a străduit să se ridice, în timp ce rochia udă a făcut-o să tremure.

– Cred că ți-am fost de ajuns pentru azi, monsieur.

El s-a ridicat în picioare, în cadă, cu apa revărsîndu-se în șiroaie de-a lungul trupului.

– Dacă îmi erai de ajuns, *ma petite,* nu aș fi arătat așa.

Lysette s-a răsucit pe călcîie. L-a simțit încercînd să o prindă și s-a eschivat, chicotind:

– Să nu îndrăznești, Max! Să nu mă atingi!

El a ieșit din cadă și a pornit în urmărirea ei. Lysette era deja la ușă. Mîna i s-a încleștat pe mînerul de porțelan, dar și-a dat seama că nu putea alerga prin casă așa, cu rochia udă. Nici nu se putea retrage în camera ei să se schimbe,

pentru că toate cameristele erau ocupate, mai mult ca sigur. La ora aceea ele periau covoarele sau schimbau așternuturile.

– De ajuns, Max, i-a spus ea încercînd să pară rezonabilă, continuînd să stea cu spatele la el. Îți aduc imediat un prosop și...

Brațele lui lungi și ude au înconjurat-o și toată apa de pe pieptul lui i-a udat partea din spate a rochiei. Lysette a chicotit iar, blestemîndu-se în gînd pentru slăbiciunea de care dădea dovadă.

– Max, m-ai udat toată!

Gura lui îi cobora pe gît, cu săruturi ușoare.

– Soțioară dulce, i-a șoptit. Lasă-mă să te mai gust puțin. Nu-mi încalc promisiunea, îți jur. Numai lasă-mă să te ating. Te rog.

A simțit că-i desfăcea șireturile rochiei, corsajul i-a alunecat și rochia a căzut pe podea. Rămăsese doar în cămașa umedă și ciorapi. Mîna lui a alunecat pe fesele ei ferme iar Lysette a tresărit, surprinsă. S-a sprijinit cu palmele deschise de tăblia ușii cînd mîinile lui au trecut în fața ei, degetele lui încercuindu-i buricul.

– Max, a spus cu glas tremurat, nu ar trebui să...

– Mă opresc în clipa în care îmi spui asta. Palma lui alunecase deja între coapsele ei. A prins-o în joacă, cu dinții, de ceafă, după care a atins-o cu limba. Nu trebuie să-ți fie teamă. Vreau doar să-ți facă plăcere. *Mon Dieu*, cît ești de dulce!

Apropierea de el făcea ca trupul ei să se arcuiască, trădător, să simtă dureri surde în locuri intime, adînci. A

continuat să-şi ferească faţa atunci cînd el i-a ridicat cămaşa, lăsînd ca erecţia să-i apese pe fese, fierbinte. Fără să mai ţină cont de nimic, Lysette s-a lipit cît a putut de mult de trupul de bărbat înfierbîntat. Degetele lui rătăceau prin părul creţ, explorîndu-i delicat feminitatea. A întredeschis buzele dar nu a fost în stare să-i spună să se oprească. Îi era mult prea bine. El a explorat triunghiul acoperit de păr pînă ce a auzit-o gemînd şi a simţit-o cum îşi desfăcea picioarele, într-o rugă mută. A sărutat-o pe ureche, apoi pe obraz.

I-a desfăcut cu blîndeţe carnea moale şi a pătruns în despicătura sensibilă.

– *Petite,* am visat să te ating aici... aşa... da, *ma belle,* lasă-mă. A găsit punctul sensibil care începuse să pulseze, îmbătat de senzaţii, iar degetele lui umede au început să-l necăjească, să-l încercuiască, pînă ce Lysette şi-a lipit neputincioasă fruntea de uşă, gemînd. Inima îi bătea nebuneşte, sîngele îi alerga prin vene.

– Max, a implorat răguşită, oh, Max...

Degetul lui mijlociu s-a furişat înăuntrul ei, alunecînd uşor. Ea s-a încordat în faţa invaziei, pe cînd un val de căldură i-a inundat vintrele.

– Să mă opresc acum? i-a şoptit el. Degetul lui s-a retras, lăsînd-o flămîndă. Spune-mi, Lysette, spune-mi ce vrei să fac.

Ea s-a întors cu faţa spre el şi l-a cuprins de gît, cu sfîrcurile lipite de pieptul lui. De toate principiile ei se alesese praful, arseseră în flăcările dorinţei.

– Fă dragoste cu mine, Max. Acum, te rog, te rog...

– Nu-ţi voi lua acum virginitatea. Şi-a trecut mîna pe

spatele ei, dorind să o liniștească, dar nu a reușit decît să o facă să se cutremure. Nu pînă nu sînt absolut sigur că îți dorești asta.

– Dar vreau, a gemut ea. Chiar vreau.

Și-a strecurat din nou mîna între picioarele ei, degetele lui au revenit acolo unde își dorea ea.

– Bine. Am vrut doar să fiu sigur că ești dornică.

Dacă ar fi fost mai dornică de atît, ar fi luat foc. Și-a sprijinit capul de brațul lui în timp ce șoldurile i se arcuiau, răspunzînd fiecărei atingeri. Senzațiile o asaltau prea rapid, prea fierbinți și a scos un țipăt cînd trupul i-a fost brusc invadat de spasme, plăcerea inundîndu-i fiecare părticică din corp, lăsînd-o tremurînd, slăbită. Și-a ascuns fața în umărul lui și i-a șoptit:

– Max... du-mă în pat, acum.

– Nu, i-a șoptit el sărutînd-o apăsat pe buzele umede. Nu vreau să profit de tine, *ma petite*.

– Nu ți-aș reproșa niciodată asta. te rog, Max...

– Mai tîrziu mă vei învinovăți.

Lysettei nu-i venea să creadă că o refuza cînd era atît de evident că și el voia să facă dragoste cu ea. Chiar atît de mult să-i fi păsat de sentimentele ei? Inima i-a bătut mai tare cînd s-a gîndit la asta. I-a oferit din nou gura. Cînd s-au desprins din sărut, i-a spus:

– Dacă insinuezi că mi-am pierdut autocontrolul...

– Cam așa ceva.

– Nu este adevărat!

– O soție bună nu-și contrazice niciodată soțul, i-a spus el.

Lysette a rîs și l-a mîngîiat pe piept.

– Max... Și-a frecat obrazul de umărul lui. Crezi că apa mai este suficient de fierbinte?

– Probabil. I-a ridicat bărbia și i-a zîmbit. Este rîndul meu să te îmbăiez? a întrebat-o și a ridicat-o în brațe înainte ca ea să-i răspundă.

Capitolul 7

Lysette își petrecuse mare parte din viață într-o casă în care erau aproape numai femei iar acum s-a trezit înconjurată de bărbați. Și nu i-a luat prea mult să afle că rudele ei prin alianță erau complet diferite de tatăl ei vitreg.

Deșii bărbații Vallerand erau la fel de schimbători ca și Gaspard, nici măcar atunci cînd se enervau nu ridicau tonul. Spre deosebire de Gaspard, care jignea mereu, dar în zadar, aceștia știau să rănească doar cu cîteva cuvinte bine alese. Adeseori, frații erau neîndurători între ei, dar atunci cînd era prezentă o femeie, orice ceartă înceta și conversația era imediat condusă spre alte subiecte, mai plăcute.

Lysette ajunsese să o creadă pe Noeline care îi spusese într-o zi că toți bărbații Vallerand se nășteau cu darul de a fermeca femeile. Încă din copilărie, Lysette se obișnuise cu disprețul abia mascat al lui Gaspard și de aceea se simțea dezarmată acum, în fața acestor bărbați atenți.

Alexandre o tot trăgea deoparte și-i cerea sfaturi în dragoste, proclamînd cu un aer șmecheresc că femeia care reușise să-l prindă în mreje pe fratele lui era cu siguranță o autoritate în materie. Bernard o încînta cu povești despre călătoriile lui în străinătate, Philippe împărtășea cu ea cărțile lui favorite în timp ce Justin o însoțea în plimbările călare, de jur-împrejurul plantației.

Erau o familie de literaţi, devorau cărţile şi ziarele, primeau lăzi întregi cu reviste importate din Europa. Lysette a ajuns rapid să aştepte cu nerăbdare seara, cînd toată familia se strîngea în salon, cînd citeau cu voce tare, jucau jocuri de cuvinte sau dezbăteau problemele politice, în timp ce gemenii imaginau bătălii cu batalioanele de soldaţi de plumb.

Ironic, Lysette îi vedea pe ceilalţi Vallerand mult mai mult decît pe soţul ei. Max era mereu ocupat, fie cu probleme legate de plantaţie, fie cu activităţi politice sau exporturi, pe calea apelor. Era în pline negocieri pentru a mai cumpăra o corabie pe care să o adauge la flota deja existentă, de şase, şi dorea să ajungă cu ea în Indiile de Vest, să-şi deschidă acolo un birou şi să găsească un om pe care să-l numească director.

În plus, supraveghea personal construcţia de noi depozite pe malul rîului. Aceste activităţi îi ocupau aproape întreaga zi. Se întorcea acasă doar la cină. Serile, Max se relaxa alături de familie în salon sau împărţea cu Lysette o sticlă de vin, în intimitatea dormitorului lui.

Trecuseră deja două săptămîni de la interludiul pasional, iar Max nu-i mai făcuse deloc avansuri Lysettei. Ea fusese tentată în cîteva rînduri să-i ceară să facă dragoste cu ea, dar nu i se păruse momentul potrivit, fiind acum mai hotărîtă ca niciodată să-i cîştige mai întîi afecţiunea. Pînă atunci, se bucura de fiecare oră în care discutau, se certau, flirtau. Cu cît îl cunoştea mai bine cu atît ajungea să ţină mai mult la soţul ei. Max era un bărbat puternic care îşi asuma responsabilităţi fără să se plîngă, motivat de simţul

datoriei şi de dorinţa de a-şi proteja familia. Dar mai avea ceva: o forţă dominatoare care o fascina. Era clar: dacă ar fi fost o soţie supusă, docilă, nu ar fi rezistat nici cinci minute. Numai că ea nu se lăsa deloc intimidată ci îl provoca mereu, iar el ştia asta.

Chiar dacă nu împărţeau încă patul, Lysette ştia prea bine cînd pleca şi cînd venea. Cam de două ori pe săptămînă pleca de acasă pe la miezul nopţii şi se întorcea pe la trei-patru dimineaţa. Lysette nu credea că mergea la amantă. Dar dacă nu era cu vreo femeie, atunci ce făcea, pentru numele lui Dumnezeu?

Într-un sfîrşit, Lysette s-a decis să-l confrunte atunci cînd se întorcea de la una din ieşirile lui misterioase. Cînd a intrat în dormitorul său, Max şi-a descoperit soţia aşteptîndu-l, cu lampa de la capul patului aprinsă. Sprijinită de pernele proptite de tăblie, Lysette l-a întîmpinat calmă:

– *Bon soir*, Max. Ce ai făcut la o asemenea oră înaintată, mă întreb?

Max i-a zîmbit enigmatic.

– Nimic ce ar trebui să te îngrijoreze. Acum întoarce-te în patul tău, dacă nu vrei să cred că te-ai decis în sfîrşit să-ţi îndeplineşti obligaţiile de soţie.

Ameninţarea nu a făcut-o să dea înapoi.

– Nu scapi atît de uşor de mine, Max. Dacă s-ar fi întîmplat doar o dată sau de două ori aş fi trecut totul cu vederea, dar ţi-ai făcut un obicei din aceste excursii la miezul nopţii, aşa că vreau să ştiu ce se întîmplă.

Max s-a sprijinit de pat şi s-a aplecat peste ea, pînă ce buzele aproape că li s-au atins.

– M-am ocupat de unele probleme legate de operațiunile mele navale.

– De ce nu ai făcut-o în timpul zilei?

– Unele afaceri se fac mai bine noaptea.

– Nu este ceva ilegal, nu-i așa?

– Doar puțin. Ciorapi de mătase, cîteva lăzi cu scorțișoară... și cîteva mii de lire englezești.

– Lire? De ce?

– Rezervele de hîrtie specială din Mexic s-au diminuat considerabil cînd americanii au pus stăpînire pe teritoriile Louisianei. Și nimeni nu are încredere în hîrtia pentru bani provenind din Franța și Spania. Iar pe mine nu m-au convins deloc planurile guvernatorului Claiborne de a distribui bani tipăriți pe hîrtie americană, așa că, între timp...

– Dar nu-l susțineai pe Claiborne?

Zîmbetul lui era de-acum sarcastic.

– Nu-i sînt cu nimic obligat lui Claiborne. Îl ajut atunci cînd pot. Și mă ajut pe mine însumi, atunci cînd am ocazia.

Lysettei nu-i plăcea deloc ideea că soțul ei se ocupa cu contrabanda, indiferent cît de neînsemnată.

– Dacă ești prins...

– Vino, trebuie să dormi, a întrerupt-o el. Ai cearcăne.

– N-aș fi avut dacă ai fi stat acasă nopțile, a mormăit ea și a căscat în timp ce el o trăgea din pat.

Max a condus-o încruntat spre camera ei:

– Te-ai extenuat în ultimele zile. Mama mi-a spus că vrei să faci prea multe. Trebuie să te odihnești mai mult, *petite*. Nu uita că nu a trecut prea mult timp de cînd ai fost foarte bolnavă.

Lysette încercase să se familiarizeze cu plantația și căutase moduri în care să poată fi de ajutor. Trebuiau comandate provizii, ținute registre, mobila și covoarele trebuiau curățate, așternuturile trebuiau spălate și cîrpite, la nesfîrșit. Deși era de părere că Irénée și Noeline făceau treabă bună, Lysette văzuse deja cîteva lucruri care puteau fi îmbunătățite. Numai că se temea să nu se simtă ofensate, după atîția ani în care făcuseră lucrurile într-un anume fel.

– Max, a spus strecurîndu-și mîna în mîna lui mare.

– Da?

– Nu crezi că anumite lucruri aici, în casă, se fac așa, cam de modă veche?

El s-a oprit în fața ușii dormitorului ei.

– N-am observat, să fiu sincer.

– Bănuiesc că nu sînt lucruri care să atragă atenția unui bărbat. Dar sînt cîteva lucruri... foarte multe lucruri mărunte, de fapt... Mai era nevoie de cel puțin două cameriste pentru ca imensul conac să fie de o curățenie impecabilă, așa cum ar fi trebuit. În unele încăperi trebuiau înlocuite draperiile decolorate și covoarele. Descoperise comori întregi de argintărie care nu mai fuseseră lustruite de ani buni. Și, din cîte observase, nu erau niciodată suficiente așternuturi curate. Iar acesta era doar începutul listei. La vîrsta pe care o avea, Irénée pur și simplu nu mai vedea anumite lucruri. Dar cum să facă anumite schimbări fără să o supere pe Irénée – aceasta era adevărata problemă.

– Cred că înțeleg, i-a răspuns Max prinzînd-o de umeri. Ascultă-mă, *petite*: poți să întorci casa cu fundul în sus, dacă

vrei. Noeline va face ce-i spui, chiar dacă nu-i va conveni. În ceea ce o privește pe mama, nu va trece mult timp și va aprecia tihna, timpul liber de care se bucură celelalte femei de vîrsta ei. Nu-mi fac deloc probleme pentru tine: știu că ai abilitatea să-i înfrîngi încăpățînarea. Ocupă-te de toate, așa cum consideri potrivit. Eu te voi susține pe deplin.

– Dar nu vreau să o necăjesc...

– Nu cred că vei reuși să o necăjești mai mult decît o fac nepoții, a rîs el.

– Bine. Îți mulțumesc, Max.

A mîngîiat-o pe gît și i-a zîmbit leneș, după care s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte:

– Noapte bună.

Se aștepta ca el să-i dea drumul imediat, dar Max a ezitat. Mîna lui se încleștase pe umărul ei.

Se va întîmpla, acum, își repeta ea în minte. Acum îi va cere să meargă în patul lui – iar ea nu va mai avea nici o scuză să-l țină departe.

– Max, a spus cu glas nesigur, încercînd să găsească cuvintele care să-l încurajeze.

– Noapte bună, a spus el în același timp și a mai sărutat-o o dată pe frunte. Odihnește-te, *doucette.*

S-a întors pe călcîie și a lăsat-o să se lupte cu un sentiment ciudat de dezamăgire.

– Burr va sosi mîine, nu încape îndoială, a spus guvernatorul Claiborne ștergîndu-și cu batista sudoarea de

pe frunte. A naibii căldura asta! Și mi s-a spus că vasul cu care va veni este un cadou de la Wilkinson. De la Wilkinson *al nostru*! A aruncat o privire furioasă pe geam, ca și cum ar fi sperat să-l zărească deja pe guvernatorul teritoriilor Louisianei de nord.

Max s-a așezat mai confortabil în scaun. Avea o expresie amuzată:

– Al nostru? a repetat. O fi Wilkinson *al tău,* dar nu e și al meu, domnule.

– Cum de poți să zîmbești? Chiar nu te îngrijorează ce s-ar putea întîmpla? Cei doi, Burr și Wilkinson, formează o pereche puternică!

– Sînt și eu îngrijorat, da. Dar dacă Burr plănuiește să pună mîna pe Louisiana și pe Texas...

– Și pe Mexic! i-a amintit Claiborne.

– Și pe Mexic, a continuat Max, va avea nevoie de fonduri importante, din multe surse. Fonduri pe care nu le va obține, cu sau fără influența lui Wilkinson. Creolii au o expresie, domnule: *Il va croquer d'une dent.*

– Care înseamnă?

– Va mușca cu un singur dinte.

Claiborne nu a zîmbit, însă.

– Există posibilitatea ca Burr să obțină din marea Britanie banii de care are nevoie. A devenit al naibii de apropiat de ambasadorul englez.

– Britanicii nu-l vor finanța.

– Ar putea s-o facă, a insistat Claiborne. În acest moment Statele Unite și Marea Britanie nu sînt în relații prea bune.

pe frunte. A naibii căldura asta! Și mi s-a spus că vasul cu care va veni este un cadou de la Wilkinson. De la Wilkinson *al nostru*! A aruncat o privire furioasă pe geam, ca și cum ar fi sperat să-l zărească deja pe guvernatorul teritoriilor Louisianei de nord.

Max s-a așezat mai confortabil în scaun. Avea o expresie amuzată:

– Al nostru? a repetat. O fi Wilkinson *al tău,* dar nu e și al meu, domnule.

– Cum de poți să zîmbești? Chiar nu te îngrijorează ce s-ar putea întîmpla? Cei doi, Burr și Wilkinson, formează o pereche puternică!

– Sînt și eu îngrijorat, da. Dar dacă Burr plănuiește să pună mîna pe Louisiana și pe Texas...

– Și pe Mexic! i-a amintit Claiborne.

– Și pe Mexic, a continuat Max, va avea nevoie de fonduri importante, din multe surse. Fonduri pe care nu le va obține, cu sau fără influența lui Wilkinson. Creolii au o expresie, domnule: *Il va croquer d'une dent.*

– Care înseamnă?

– Va mușca cu un singur dinte.

Claiborne nu a zîmbit, însă.

– Există posibilitatea ca Burr să obțină din marea Britanie banii de care are nevoie. A devenit al naibii de apropiat de ambasadorul englez.

– Britanicii nu-l vor finanța.

– Ar putea s-o facă, a insistat Claiborne. În acest moment Statele Unite și Marea Britanie nu sînt în relații prea bune.

– Totuși, dat fiind că britanicii sînt în război cu Franța înseamnă că nu-și permit să susțină o cauză pierdută... iar Burr are o gură prea mare pentru ca planurile lui să aibă succes.

– S-ar putea să ai dreptate, a spus Claiborne după o clipă de tăcere. Succesul lui depinde în totalitate de discreție și ai fi surprins de cîte lucruri a spus în gura mare. Burr este un ticălos plin de el! S-a încruntat: totuși, dacă britanicii nu-l vor finanța, se va duce la spanioli.

– De unde știi asta?

– Și eu și încă cîțiva bănuim de ceva vreme că Wilkinson este plătit în secret de spanioli.

– Aveți vreo dovadă?

– Nu, dar suspiciunea nu este complet nejustificată.

– Și, bineînțeles, a spus Max rar, majestatea sa catolică ar dori să ia Louisiana sub protecție spaniolă. Da, mi se pare că logic ar fi ca Spania să fie cea care îl patronează pe Burr.

– Wilkinson este un apropiat al Înaltului Comisar din New Orleans, Don Carlos, marchiz de Casa Yrujo, a continuat Claiborne. Probabil că se va întîlni și cu Yrujo în timpul vizitei sale. Numai că niciunul dintre oamenii mei nu a reușit să afle nimic. În acest moment, relațiile dintre spanioli și americani sînt de-a dreptul ostile. Cearta dintre ei legată de cine să ia Florida s-ar putea sfîrși cu un război.

– Îl cunosc pe Yrujo, i-a răspuns Max. O să văd ce pot afla de la el.

Claiborne și-a șters din nou fața.

– Sigur știe ceva. Spaniolii au un talent înnăscut pentru intrigi. Știu probabil fiecare mișcare a lui Burr. Sper să-l faci

pe Yrujo să-ţi spună cîte ceva, Vallerand. Pentru binele nostru, al tuturor.

– Mă voi strădui, i-a răspuns sec Max.

– Ce om, Dumnezeule! Cine ar fi crezut că poate manipula oameni, ţări chiar, într-o asemenea măsură? De unde are Burr atîta ambiţie? Văzînd că Max tăcea, Claiborne a continuat, ca şi cum ar fi vorbit singur: o cunoştinţă apropiată a lui Burr are o teorie. Că nu s-ar fi implicat în atîtea intrigi dacă nu şi-ar fi pierdut soţia, cu cîţiva ani în urmă. A avut cancer – din nefericire, s-a chinuit mult.

Max începuse să bată darabana în mînerul fotoliului.

– Nu cred că asta i-a influenţat ambiţiile politice, domnule.

– Se pare că Burr o adora iar după moartea ei... A privit în gol, ca şi cum s-ar fi gîndit la propria soţie pe care o pierduse recent. Un bărbat se poate schimba complet după ce-şi pierde femeia iubită, soţia... dar nu mai trebuie să-ţi spun tocmai ţie asta... ştii prea bine...

S-a oprit. Max nu părea deloc tulburat.

După cîteva clipe de tăcere, Max a vorbit:

– Sînt soţii şi soţii, a spus. A mea n-a fost o pierdere prea mare.

Claiborne a simţit un fior rece pe şira spinării. Cît curaj pe acest bărbat, să recunoască faptul că o dispreţuise pe cea pe care se bănuia că o ucisese. Cînd şi cînd, lui Claiborne i se reamintea ceea ce-i spuseseră cîndva ajutoarele lui: că Maximilien Vallerand era un bărbat inteligent şi fermecător, dar complet lipsit de scrupule.

– Și cum este cea de-a doua căsnicie? nu s-a putut abține Claiborne să nu-l întrebe.

Max a ridicat din umeri.

– Destul de plăcută, mulțumesc.

– Abia aștept să o cunosc pe noua Madame Vallerand.

Max a ridicat o sprînceană. Erau rare ocaziile în care discuția lor se îndrepta spre chestiuni personale. Erau în termeni amicali pentru că aveau aceleași vederi politice, dar nu discutau despre familii, copii sau sentimente personale. Și știau prea bine că nu s-ar fi asociat dacă nu ar fi fost necesar, politic vorbind.

– Probabil nu va dura mult și voi avea șansa să fac prezentările, i-a răspuns Max.

Claiborne părea nerăbdător.

– Trebuie să recunosc că femeile creole mă intrigă. Sînt făpturi fermecătoare, pline de spirit.

Max s-a încruntat și a schimbat subiectul:

– Ai de gînd să-l întîmpini pe Burr la sosire?

Claiborne a dat din cap.

– Am discursul pregătit.

– Bine, i-a răspuns sec Max. Ai face bine să păstrezi aparențele. Să pari că nu te temi deloc de el.

– Parcă ajunsesem la concluzia că nu avem nici un motiv să ne temem de el!

– Ei bine, i-a răspuns Max zîmbind șmecherește, eu nu am *chiar întotdeauna* dreptate.

Lysette era în mica grădină de legume din spatele casei, culegînd ierburi aromate pe care să le pună la uscat. A oftat, frustrată, privind la umbra pe care o făcea pe pămînt boneta ei. Tradiția spunea că nici o mireasă nu are voie să primească vizite sau să iasă din casă timp de cinci săptămîni după nuntă. Era deci obligată să rămînă acasă în timp ce toți ceilalți ieșeau. Deși își dorea nespus să încalce tradiția și era convinsă că Max ar fi încurajat-o, nu dorea totuși să scandalizeze încă de la început New Orleans-ul. Numai că nu se mai plictisise niciodată atît de tare. Bernard și Alexandre lipsiseră întreaga noapte și parte din dimineață, iar Max lipsea, ca de obicei. Gemenii erau în casă, la lecții.

Irénée plecase încă de dimineață la piață, însoțită de Berté, bucătăreasa. Era cea mai mare plăcere a ei – să fie recunoscută drept *une plaquemine*, adică strînsă la pungă. Toți negustorii îi purtau un respect deosebit dată fiind abilitatea ei de a se tocmi și de a obține cele mai mici prețuri. La întoarcere, Irénée era la curent cu ultimele bîrfe, pe care le repeta întocmai, cuvînt cu cuvînt. Dar pînă atunci Lysette nu prea avea nimic de făcut.

A auzit niște șoapte înfundate și zgomot de pași. A lăsat coșul jos și a privit în acea direcție. Două capete brunete și-au făcut apariția. Erau Justin și Philippe, cărînd pe furiș un obiect ascuns într-un sac din care se prelingea ceva. Țineau fiecare de cîte un capăt și se îndreptau spre pîlcul de chiparoși din apropierea clopotniței. Cînd Justin a văzut-o pe Lysette s-a oprit brusc, iar Philippe s-a lovit de el. Au fost cît pe ce să scape sacul din mînă.

Justin l-a privit supărat pe fratele lui.

– Ai spus că nu e nimeni aici!

– N-am văzut-o! a ripostat Philippe.

Lysette îi privea întrebător.

– Ce aveți acolo?

Gemenii s-au privit. Justin a mîrîit printre dinți:

– Acum o să se ducă înăuntru și o să ne pîrască.

Philippe a oftat.

– Ce facem cu ea? Lysette îi privea bănuitoare.

– Ați furat ceva?

Justin a luat obiectul greu în brațe și a făcut semn cu capul spre Lysette.

– Știu. O răpim. Dacă participă și ea nu poate să ne spună nimănui.

– La ce să particip? i-a întrebat Lysette.

– Șșt... Vrei să ne prindă? Vesel, Philippe a luat-o de mînă și a tras-o după el.

– Era vorba că studiați, i-a certat Lysette. Unde mergem? Și ce aveți în sac? Dacă dau de necaz vreau să se știe că am participat împotriva voinței mele. Am fost o victimă. *Mon Dieu*, ce curge acolo?

– L-am luat din bucătărie, i-a răspuns Philippe.

Lysette și-a dat imediat seama despre ce era vorba.

– Nu se poate! a exclamat. Doar nu ați făcut așa ceva! Un pepene uriaș fusese adus cu mari eforturi și lăsat la răcit ore întregi într-o cuvă cu apă rece, în bucătărie. Urma să fie delicatesa cu care să se delecteze familia după cina din seara aceea. Furtul lui era un lucru extrem de grav. Bucătăreasa avea să facă un atac de apoplexie atunci cînd

îi va descoperi dispariția. Ar trebui să așteptați pînă la noapte, le-a spus Lysette. Nu merită să-l furați.

– Ba merită, a spus hotărît Justin.

Ea a clătinat din cap.

– Duceți-l înapoi chiar acum, pînă nu i se observă lipsa. Imediat. Philippe, cum de l-ai lăsat pe Justin să te atragă în așa ceva?

– A fost ideea mea, i-a răspuns candid Philippe.

S-au adăpostit după un copac și au lăsat prada pe o movilă. Lysette s-a așezat pe un copac căzut și i-a privit pe gemenii care dezveleau pepenele de culoarea smaraldului.

– Fac eu onorurile, a spus Justin și a ridicat pepenele, strîmbîndu-se din cauza greutății lui.

– Nu mă pot uita, a gemut Lysette iar Philippe i-a acoperit ochii cu mîna lui cînd pepenele s-a zdrobit de o buturugă. A auzit un zgomot, apoi strigătul triumfător al lui Justin.

– Am ajuns deja prea departe ca să ne mai întoarcem din drum, a spus Philippe, încîntat la culme. Lysette i-a dat deoparte mîna. Era oripilată de gestul lor, dar în același timp îi lăsa gura apă la vederea fructului zemos și rece.

– Ar trebui să vă simțiți vinovați, a spus serioasă. Ceilalți membri ai familiei vor fi lipsiți de desert.

– Trebuiau să știe la ce să se aștepte dacă îl lasă nepăzit, a ripostat Justin, scoțînd cu grijă un cuțit foarte bine ascuțit pe care îl ținuse la șold, înfășurat într-o batistă și începînd să taie bucăți mari. Și apoi, și ei ne-au lipsit de *o grămadă* de lucruri. Un pepene mic nu reușește să egaleze scorul.

– Nu este deloc mic, a spus Lysette. Ci unul mare. Uriaș, de fapt.

Justin i-a întins o bucată zemoasă.

– Ia și tu.

– Încerci cumva să-mi cumperi tăcerea? l-a întrebat Lysette cu o expresie severă.

– Nu este mită, a intervenit Philippe. Este numai un dar.

– Ba este mită, l-a corectat Justin. Și o va accepta. Nu-i așa, Lysette?

Ea oscila între principii și dorință.

– Nu cred că ar putea să-mi placă un pepene de furat.

– Este și mai bun cînd e de furat, a asigurat-o Justin. Încearcă-l.

Vrînd-nevrînd, Lysette și-a aranjat șorțul în poală și a luat bucata. A mușcat din ea iar sucul dulce i s-a prelins pe bărbie și a aterizat pe șorț. Pepenele era dulce și rece, minunat într-o zi fierbinte. Nu mai gustase niciodată ceva atît de delicios.

– Ai dreptate, a spus. Este mai gustos cînd este de furat.

În minutele care au urmat nimeni nu a mai scos nici un cuvînt. Erau cu toții prea concentrați. Abia cînd s-a simțit sătulă, Lysette a ridicat ochii și a văzut o siluetă apropiindu-se.

– Justin? Philippe? a spus în șoaptă. Vine tatăl vostru.

– Fugiți! a spus Justin, care sărise deja în picioare.

– La ce bun? a spus Philippe, privind în direcția lui Maximilien. Ne-a văzut deja.

Hotărîtă să se salveze, Lysette a sărit la rîndul ei în picioare și a afișat o expresie serioasă.

– Ei, voi doi, a ridicat glasul. Ser că ați înțeles ce greșeală ați făcut. Iar dacă se mai întîmplă o dată...

Max a cuprins-o de talie și a rîs.

– Bună încercare, *petite*, dar obrajii tăi lipicioși te dau de gol.

Și-a lipit buzele de ale ei, savurînd gustul dulce, aromat.

– Trădătoare! a acuzat-o Justin, privind spre Lysette, dar l-a bufnit imediat rîsul.

Max i-a privit pe rînd pe cei trei.

– Se pare că avem de-a face cu o conspirație.

– Nu-i spui nimic lui Berté, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Dar mă tem să nu vă dați singuri de gol la masă, cînd n-o să vă atingeți de mîncarea din farfurie.

– E încă după-amiază, a spus Justin. Pînă diseară ni se face cu siguranță foame.

– Nu mă îndoiesc de asta. Doar sunteți în creștere, i-a răspuns Max și a întors privirea spre Lysette. Îmi făceam însă probleme pentru micuța mea soție.

Lysette i-a zîmbit, senină.

– Va trebui să mă ajuți să inventez ceva. Este datoria ta de soț să-mi iei apărarea, *n'est-ce pas*?

– Adevărat. Max s-a așezat lîngă ea pe trunchiul de copac căzut și i-a făcut semn lui Justin să-i dea o bucată de pepene.

– Cum ne-ai găsit? Lysette și-a scos șorțul și l-a întins băieților, să-și șteargă mîinile și obrajii.

– Noeline mi-a spus că eşti în grădina de legume. Am plecat să te caut dar am dat doar de coşul tău şi de un şir de urme. Max a muşcat cu poftă din pepene. Una din mînecile pe care şi le suflecase ameninţa să alunece, drept pentru care Lysette a întins mîna şi i-a rulat-o mai strîns.

– Iar acum faci şi tu parte din conspiraţie, i-a spus ea.

Şi-au zîmbit.

– Încerc doar să te ajut să scapi de corpul delict.

Cuibărită lîngă soţul ei, Lysette se bucura de fiecare minut de conversaţie destinsă în timp ce băieţii îi delectau cu poveşti despre ultimele lor aventuri. Era impresionată de evidenta admiraţie pe care băieţii le-o purtau tatălui lor, de dorinţa lor de a-i fi pe plac. Dar ceea ce o mişca şi mai tare era răbdarea de care dădea el dovadă, de felul lui atent de a fi. Era un tată bun, puternic dar şi iubitor.

Lysette a încercat să-şi imagineze cum ar fi să aibă un copil cu Max. Inima i s-a strîns cînd şi-a dat seama că şi copiii ei, asemenea lui Justin şi Philippe, aveau să fie expuşi zvonurilor pline de răutate şi suspiciunilor legate de trecutul lui Max. Ar fi fost însă în stare să-şi înveţe copiii să ignore toate lucrurile care se spuneau despre tatăl lor şi să-l iubească, pentru că merita să fie iubit.

Şi ea era pe cale să-l iubească.

Uimită de acest gînd, Lysette a rămas nemişcată. Era adevărat, era cît pe ce să se îndrăgostească de el. Un fior de teamă a străbătut-o – trebuia să-şi ţină sentimentele ascunse, o vreme. Era posibil ca Max să nu-şi dorească dragostea ei. Umbrele trecutului erau încă vii... Max abia dacă pomenea de prima lui căsătorie de faţă cu ea şi devenea posomorît şi iritat cînd ea insista cu întrebările.

Pierdută în gînduri, Lysette nu a mai fost atentă la conversaţie. Într-un tîrziu, l-a auzit pe Max spunîndu-le băieţilor:

– Presupun că v-aţi terminat toate lecţiile, altfel nu aţi fi avut timp să furaţi pepeni.

Niciunul dintre băieţi nu a ridicat ochii din pămînt.

– Am mai avea puţin de învăţat, a răspuns Philippe.

Max a izbucnit în rîs.

– Vă sugerez să terminaţi pînă la cină. Dar mai întîi vă rog să strîngeţi mizeria asta.

– Dar cu Berté cum rămîne? a întrebat Justin. O să ne omoare dacă află.

Max i-a zîmbit încurajator:

– Mă ocup eu de Berté, le-a promis.

– Mulţumim, tată, au spus gemenii.

Max a ajutat-o pe Lysette să se ridice, apoi au pornit spre casă. Lysette mergea tăcută, cu degetele lipicioase înlănţuite de ale lui. Max a privit-o întrebător:

– De ce eşti brusc atît de tăcută?

– Mă gîndeam că eşti un tată minunat. Este evident că gemenii te adoră. Sînt norocoşi să aibă un părinte atît de iubitor.

– Sînt copii buni, i-a răspuns el. Eu sînt cel norocos.

– Ai fi avut toate scuzele din lume să-i ignori, i-a spus Lysette, după experienţa teribilă avută cu mama lor. Nu mă îndoiesc că îţi amintesc de ea – Irénée spune că gemenii au moştenit ochii lui Corinne. Dar nu laşi niciodată ca asta să-ţi afecteze sentimentele pentru ei.

Max i-a dat drumul mîinii cînd a auzit-o rostind numele primei lui soții.

– Nu regăsesc nimic din ea în ei. Tonul lui era mult mai rece.

– Vorbiți vreodată despre ea?

– Nu, i-a răspuns scurt.

– Cred că le-ar face bine. Mai ales lui Justin. Dacă i-ai explica...

– Am petrecut zece ani încercînd să o uit pe Corinne, i-a spus el privind mohorît drept înainte. Și ei la fel. Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi să discutăm despre ea.

– Dar a fost mama lor. Nu poți ignora acest lucru. Poate dacă...

– Lasă lucrurile așa cum sînt, i-a spus el cu o vehemență care a speriat-o. Nu știi despre ce vorbești.

Lysette a tăcut, ofensată, întrebîndu-se dacă greșise aducînd în discuție acest subiect. Dar cum să ajungă să-l cunoască dacă el refuza să împărtășească cu ea o parte importantă din trecutul lui, parte care îl schimbase atît de drastic? Tînjea după intimitatea dintre ei... voia să aibă încredere în el, să discute liber despre orice, chiar dacă subiectul era dureros. Poate că era greșit din partea ei să-și dorească o asemenea apropiere. Majoritatea femeilor erau fericite dacă aveau o relație agreabilă cu soții lor. S-a înnegurat la rîndul ei, gîndindu-se cum să facă să se mulțumească cu puținul pe care Max era dispus să i-l ofere și să nu ceară mai mult.

Într-un final, a reușit să spună, cu greu:

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te provoc.

El a dat din cap o singură dată, fără să scoată vreun cuvînt.

Max era convins că va reuși să-și stăpînească emoțiile pînă ce va ajunge în bibliotecă, dar gheara din piept refuza să dispară. A închis ușa în urma lui și și-a turnat un coniac.

De ani întregi fusese în stare să se autoprotejeze, să lase trecutul în spatele ușilor închise pe care fusese convins că nu le va mai deschide niciodată. Sentimente, nevoi, dorințe, în fața lor ridicase un zid. Iar dacă acesta se crăpa, chiar și puțin, totul avea să dea năvală, distrugîndu-l.

Nu putea admite să se întîmple asta. Dragostea îl costase totul, în trecut. Într-un fel, îi fusese la fel de fatală cum îi fusese și lui Corinne. Max cel de dinainte murise cu zece ani în urmă – pentru totdeauna, spera el. Dar parcă îi mai rămăsese o frîntură de inimă, chiar și după tot acest timp – și durerea era prezentă ori de cîte ori Lysette era pe-aproape.

Max a părăsit plantația înainte de cină, fără să spună cuiva unde se ducea. Văzînd locul gol de lîngă ea, Lysette a fost prea furioasă și prea supărată ca să mai mănînce. Împingea de colo-colo mîncarea prin farfurie în timp ce ceilalți membri ai familiei se străduiau să discute animat. Trăiau doar sub același acoperiș, așa că își dădeau seama că între Max și soția lui se întîmplase ceva.

Din nefericire pentru ea, Lysette a auzit o frîntură din discuția dintre Bernard și Alexandre, în timp ce-și savurau

în salon ţigările de foi şi paharul cu vin, după cină. Venise în căutarea lucrului de mînă pe care îl lăsase acolo şi le-a auzit vocile prin uşa întredeschisă. A ezitat, dar şi-a auzit numele rostit:

– Nu pot decît să o compătimesc pe Lysette, spunea Alexandre, nonşalant. Problema este că e mult prea tînără pentru Max, dar asta este situaţia.

Vocea lui Bernard era mai măsurată, mai gînditoare:

– Nu cred că asta este problema, Alexandre. Deşi este tînără este inteligentă şi ştie să-i facă faţă.

– De cînd este inteligenţa o calitate de dorit la o femeie? a întrebat sec Alexandre. Eu unul ştiu că nu am căutat-o niciodată!

– Ei bine, asta explică multe în legătură cu genul de femei cu care te-am văzut.

Alexandre a rîs.

– *Dites-moi, mon frère,* ce crezi despre faptul că micuţa noastră cumnată nu reuşeşte să-l ţină pe Maximilien acasă nopţile?

– Este foarte simplu. Nu este Corinne.

Alexandre părea mirat.

– Vrei să spui că Max o mai iubeşte încă pe Corinne? Era o tîrfă.

– Da, i-a răspuns calm Bernard. Dar era frumoasă, fermecătoare, irezistibilă. Toţi bărbaţii o doreau, se îndrăgosteau de ea. Nici o femeie nu o va putea egala vreodată. În ochii lui Max, cel puţin.

– Sau într-ai tăi, din cîte se pare, a spus Alexandre. Nu am ştiut că avea un asemenea efect asupra ta.

– Îl avea asupra oricărui bărbat pe care îl întîlnea, frate. Numai că tu erai prea mic să observi asta.

– Poate, a venit răspunsul lui Alexandre, care nu părea prea convins. Dar revenind la Lysette – crezi că există vreo șansă ca Max să ajungă să o iubească?

– În nici un caz.

Lysette s-a îndepărtat grăbită, cu obrajii arzînd. Era rănită, furioasă. Într-un gest reflex și-a dus mîna la păr – părul ei rebel care o necăjise atît, toată tinerețea ei. Corinne avusese probabil un păr frumos, negru, părul cu care se mîndreau atît de mult femeile creole. Probabil că știa să flirteze cu bărbații care o admirau și pe care îi hipnotiza cu frumusețea ei.

A simțit o prezență în spatele ei. S-a întors pe călcîie, pregătită să spună ceva, dar a tăcut atunci cînd și-a dat seama că nu era nimeni. O fantomă, și-a spus ca vrăjită și a oftat, întrebîndu-se dacă vreo fantomă pusese stăpînire pentru totdeauna pe Max.

Max s-a întors la miezul nopții, ud pînă la piele. Începuse să plouă des încă de la primele ore ale serii, domolind căldura și așternînd răcoarea peste mlaștinile fierbinți ale Louisianei. Șuvoaiele de apă transformaseră străzile în bălți lipicioase prin care caii abia mai puteau înainta iar trăsurile se împotmoleau.

Max a străbătut casa cufundată în liniște cu gîndul la soția lui care dormea la etaj. Lui, nopțile nu-i aduceau odihna, ci doar chin și suferință. S-a îndreptat precaut spre

scara în spirală, cu mișcările unui bărbat care dusese de prea multe ori paharul la gură în seara aceea. Era băut, își petrecuse seara într-o tavernă unde se serveau băuturi tari, nu coniacul rafinat și vinul de Porto cu care se delecta orice gentleman creol. Din nefericire însă, nu era suficient de beat.

Apa i se prelingea prin păr și din haine și ajungea pe covoare și pe podea. Și-a imaginat-o satisfăcut pe Noeline, care avea să se enerveze a doua zi de dimineață la vederea urmelor de noroi, fără să îndrăznească să scoată un cuvînt. Nimeni nu îndrăznea să-i reproșeze ceva, din cauza temperamentului său. Toți servitorii dar și familia se fereau din calea lui, știind din experiență că nu era bine să-i ieși în cale.

– Max, a auzit o voce atunci cînd a ajuns lîngă scară.

S-a oprit și a văzut-o pe Lysette, într-o cămașă de noapte ușoară, cu părul împletit într-o coadă care îi ajungea la talie. Chipul ei palid aproape că strălucea în întuneric.

– Arăți ca o mică fantomă, i-a spus el făcînd un pas spre ea, apoi oprindu-se de parcă ar fi întîlnit un zid invizibil.

– Te-am auzit intrînd. Ai băut, nu-i așa? S-a apropiat și i-a atins brațul. Lasă-mă să te ajut să urci în cameră.

– Nu am nevoie de ajutor.

– Eu sînt de altă părere, i-a spus și l-a prins hotărîtă de braț. Te rog, Max.

El a ascultat-o mîrîind ceva. Tremura din cauza hainelor ude și reci. Au intrat în dormitorul lui iar Lysette a bîjbîit să aprindă lampa de pe noptieră.

– Nu te mai obosi, i-a spus Max. O să adorm imediat.

Trebuie doar... să scap de hainele astea. S-a așezat pe un scaun și și-a scos ghetele pline de noroi. Între timp, Lysette i-a adus niște prosoape. A dat să-și desfacă nodul de la cravată dar a constatat că era deja desfăcut. A aruncat cravata pe jos și s-a chinuit să iasă din haina udă, care se lipea de el. Și-a scos mai apoi vesta și cămașa și a rămas doar în pantaloni iar Lysette l-a șters pe spate și pe piept cu prosoape. Ea era curată, gingașă și uscată în timp ce el era murdar, neîndemînatic, beat.

– Trebuie să pleci chiar acum, Lysette, i-a spus iritat.

Ea s-a oprit din ce făcea.

– De ce?

– Pentru că sînt prea beat, dar sînt totuși în stare să fac cu tine ce nu vrei tu. Așa că ar fi mai bine să te întorci în patul tău, altfel te vei trezi într-al meu, cu picioarele în sus.

Începerea a fost luminată de un fulger albastru. În secunda de lumină, privirea Lysettei s-a fixat cu intensitate asupra lui Max. El a rămas nemișcat în timp ce creierul lui îmbibat în alcool încerca să înțeleagă ce însemna acea privire.

I-a simțit mîinile mici trăgînd de pantaloni, desfăcîndu-i șlițul. Abia mai putea respira.

– Lysette, nu. Nu face asta. Dacă mă atingi, nu o să pot... S-a oprit cînd ea a reușit să dea pantalonul deoparte și să-i atingă bărbăția întărită cu mîna ei caldă. I-a cuprins testiculele în cealaltă mînă, susținîndu-le greutatea în palma deschisă. Nu pot... a dat el să spună din nou, sprijinindu-se cu mîinile tremurînde de umerii ei.

– Ce anume nu poți? l-a întrebat Lysette, iar respirația ei fierbinte i-a înfiorat sfîrcul. I l-a atins mai apoi cu vîrful limbii. Parcă luase foc, sîngele îi năvălise în urechi, abia dacă o mai putea auzi. Nu poți să faci dragoste cu mine? l-a întrebat.

El i-a dat capul pe spate:

– Nu mă mai pot opri, i-a spus și a sărutat-o.

Capitolul 8

După ce i-a dat jos Lysettei cămașa de noapte și și-a scos pantalonii, Max a luat-o în brațe și a dus-o în pat.

– Te-am dorit din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, i-a spus cu voce joasă. Chiar și așa, murdară, plină de zgîrieturi, cu sînii înfășurați să nu se vadă, mi-ai părut frumoasă. Erai într-atît de epuizată că abia te mai țineai pe picioare dar tot m-ai înfruntat așa cum n-a mai îndrăznit nimeni.

– Și m-ai dorit, i-a spus ea învăluită în plăcere, arcuindu-se cînd el a sărutat-o pe gît.

El i-a răspuns printre săruturi fierbinți :

– Într-atît de mult încît mi-am promis... că voi face tot ce e nevoie să te păstrez. Și-a ținut respirația cînd i-a măsurat cu privirea trupul gol. Lysette... să nu te răzgîndești în noaptea asta. Mă tem că nu mai pot da înapoi...

Lysette l-a întrerupt cu un sărut și i-a lipit palma de sînul ei.

– Nu mă răzgîndesc, i-a spus. Fă ce vrei. *Tot* ce vrei.

– Nu, nu chiar tot, i-a spus el în timp ce degetele îi rătăceau pe sînul ei. Ești prea inocentă pentru asta, *ma petite*.

Un fior i-a străbătut șira spinării.

– Atunci tot ce crezi că aș putea suporta.

Max nu mai avea nevoie de altă invitație. A pironit-o în loc cu greutatea trupului său, potrivindu-se între picioarele ei. Sexul lui și-a găsit locul în triunghiul de păr creț, mătăsos. Lysette s-a relaxat și a închis ochii atunci cînd el i-a prins un sfîrc între degete și a început să se joace cu el. După care și-a lipit buzele fierbinți și l-a supt, l-a mușcat în joacă, coborînd mai apoi spre adîncitura dintre sîni. Gura lui avea atingeri de mătase care o făceau să-l tragă mai aproape, forțîndu-l să-i cuprindă și mai mult din sîn cu gura. El a făcut întocmai, dar cu o încetineală care aproape că a făcut-o să țipe. Abia atunci a înțeles ce joc senzual juca el, că intenționa să-i prelungească chinul dulce, dar și pe al lui, pînă ce devenea imposibil de suportat.

Cu fiecare atingere a gurii lui Max, Lysette se arcuia și mai tare spre bărbăția lui. Senzația era atît de incendiară că a început să se concentreze pe mișcări, cu picioarele larg desfăcute și cu trupul pulsînd într-un ritm din ce în ce mai rapid.

L-a simțit dîndu-se deoparte și a gemut:

Nu. Max, lasă-mă să...

– Nu încă. Vocea îi era încărcată de pasiune. Vei ajunge să fii satisfăcută, *ma petite*... dar nu încă.

Ea s-a urcat deasupra cu o hotărîre pur feminină, strivindu-și sînii de pieptul lui. Gura ei a pus stăpînire pe-a lui și s-a lipit cu totul de el, încercînd să-l facă să-și piardă autocontrolul. Pentru cîteva clipe, Max a lăsat-o să facă dragoste cu el, plimbîndu-și mîinile mari pe spatele și pe fesele ei. Dar curînd a rostogolit-o pe spate și i-a depărtat mîinile, ținîndu-i-le prizoniere de o parte și de alta a patului.

– Lasă-mă să te ating, l-a implorat Lysette, îngropîndu-și degetele în saltea.

El a ignorat-o.

– Max, a gemut ea. Am nevoie să te ating. Eliberează-mi mîinile, te rog. Trebuie să te simt...

Gura lui se aventurase deja spre abdomenule ei, făcînd ca mușchii să i se contracte. Limba lui a pătruns în adîncitura buricului, apoi a continuat să o atîțe, ajungînd tot mai jos.

Șocată, a simțit cm buzele lui se aventuraseră aproape de triunghiul dintre picioarele ei.

– Max, a suspinat atunci cînd el i-a inspirat aroma sărată de femeie. Ar fi vrut să moară acolo, pe loc, din cauza intimității de nesuportat. Și-a trecut degetele prin părul lui ud și a șoptit: nu, încercînd să-l îndepărteze.

– Ai spus că pot face orice. Degetele lui căutau deja intrarea delicată spre trupul ei.

– N-am știut ce spuneam. N-am crezut că... Oh, *Dumnezeule*!

Făcuse ceva de neimaginat, gura lui invadase carnea moale, limba lui pătrunsese adînc în ea. O cerceta lacom, ținînd-o de șolduri, pentru ca ea să rămînă nemișcată. Cu fiecare atingere, inocența ei se dizolva asemenea zahărului. Curînd, el și-a concentrat întreaga atenție pe micuța culme a plăcerii care pulsa, dornică.

Lysette și-a desfăcut și mai mult genunchii, într-o rugă disperată, complet lipsită de rușine. Lui Max i s-a făcut milă de ea și, după cîteva mișcări ușoare cu limba, degetul lui mijlociu a găsit și el intrarea și s-a cufundat înăuntru. Ea a

cunoscut extazul în clipa următoare, genunchii i s-au strîns în jurul capului lui, trupul i s-a cutremurat de plăcere. Gura lui nu s-a dezlipit prea repede de trupul ei, limba lui i-a absorbit fiecare fior de plăcere, pînă ce ea a rămas nemișcată, epuizată, sub el.

S-a potrivit între picioarele ei desfăcute și a pătruns-o dintr-o singură mișcare hotărîtă. A umplut-o pe deplin, cît de adînc a putut. Lysette și-a mușcat buza și s-a arcuit în fața intruziunii dureroase, cu degetele îngropate în spatele lui.

Max s-a oprit imediat:

– Doare? I-a luat capul în mîini și a sărutat-o. Îmi pare rău, *ma petite*. O să încerc să am grijă. Îmi pare atît de rău...

– Nu te opri, a gemut ea, învăluindu-l cu trupul ei.

Max a scos un sunet înfundat și a început să se împingă înăuntrul ei, cu grijă, atent să nu-i facă rău. I-a sărutat sînii, buzele, și-a cufundat capul în curbura umedă, din satin, a gîtului ei.

– Am știut că va fi așa, i-a șoptit ea, mîngîindu-i spatele. Pielea îi era alunecoasă din cauza ploii și a transpirației. Știam că vei fi blînd cu mine. Să nu te tragi înapoi. Te vreau pe tine, cu totul.

Cuvintele ei au părut să-l aducă la limita suportabilului. S-a mai împins o dată, cu putere, iar Lysette a oftat mulțumită. Era un sentiment ciudat, să-și simtă trupul umplut, înconjurat, apăsat de cel al bărbatului pe care îl iubea. Dar și mai ciudat i se părea faptul că în sfîrșit capitulase, deși nu știa dacă și Max o iubea la rîndul lui. Își dorea să-i ofere tot ce putea, fără condiții, fără așteptări.

Max s-a rostogolit pe o parte şi a strîns-o la piept. Cu voce joasă, i-a şoptit la ureche:

– Va fi mai bine data viitoare, îţi promit.

– Sper că nu. Mîngîindu-l. Lysette a continuat: nu sînt convinsă că aş supravieţui. Mai bine nu se poate.

El a rîs, cu buzele lipite de părul ei:

– Ce soţie pasională am, i-a şoptit.

– Mai pasională decît acea *placée* a ta?

Max a tăcut o vreme.

– Nu încape comparaţie între tine şi Mariame, *ma chère*. Nu am mai dorit pe nimeni aşa cum te doresc pe tine. Şi nu am mai cunoscut atîta plăcere.

– Dar ţii la Mariame, *oui*?

– Bineînţeles. Mi-a fost o prietenă blîndă şi generoasă. Îi datorez multe.

– În ce sens? l-a întrebat Lysette, geloasă.

– După moartea lui Corinne, am crezut că nu voi mai dori niciodată o femeie. Oricum, toate femeile din New Orleans se temeau de mine iar eu...

S-a oprit. Cuvintele i se blocaseră în gît. Surprinsă că Max se hotărîse în sfîrşit să discute cu ea despre misteriosul lui trecut, Lysette l-a aşteptat răbdătoare să continue:

– Într-un fel, cred că mă temeam de mine însumi, a rostit Max într-un tîrziu. Totul era diferit. Eram obişnuit să fiu admirat, plăcut de toţi şi brusc am fost tratat cu dispreţ sau chiar cu teamă. Timp de aproape doi ani nu m-am atins de nici o femeie. Apoi am aflat că Mariame fusese abandonată de bărbatul care o întreţinea. O văzusem în trecut şi-i admirasem frumuseţea. Avea nevoie de cineva

care să-i ofere cele necesare, ei și copilului ei... iar eu aveam nevoie de cineva ca ea.

– Cum este? a întrebat Lysette.

– Liniștitoare, a spus el după cîteva clipe de gîndire. Plăcută. Am văzut-o foarte rar enervîndu-se. Și n-a fost niciodată nerăbdătoare sau dificilă.

– Spre deosebire de mine, a spus Lysette.

El s-a ridicat deasupra ei, iar umerii largi au blocat lumina dată de fulgerele care brăzdau cerul.

– Știi ce aș schimba eu la tine, *petite*? a întrebat-o blînd.

– Ce? a spus ea, temîndu-se puțin de răspuns.

– Absolut nimic.

Capitolul 9

Max s-a trezit cu senzația unor ciocane invizibile care-l loveau în cap. A încercat să deschidă ochii dar i-a închis repede cînd o rază de soare i-a săgetat pupilele. Înjurînd în franceză și în engleză, s-a răsucit pe burtă și și-a cufundat fața în pernă, refuzînd să accepte că dimineața sosise deja.

– *Mon mari,* a auzit glasul amuzat al Lysettei. Mîna ei i-a alunecat pe spatele gol, într-o lungă mîngîiere. Spune-mi cum pot să te ajut. Care este remediul obișnuit pentru... cum mai spun americanii la beție? Să-ți aduc o cafea? Apă? Un ceai din scoarță de copac?

Lui Max i s-a întors stomacul pe dos doar auzindu-le pomenite.

– *Dieu, non.* Lasă-mă să... S-a oprit, atingerea ei amintindu-i brusc de noaptea trecută. Multe dintre detalii se pierduseră în aburii băuturii, dar își amintea că ea îl așteptase să se întoarcă acasă... că-l ajutase să se dezbrace... și că la scurt timp după asta ei...

A aruncat perna cît-colo , ignorînd durerea agonizantă din cap:

– Lysette...

Ea s-a așezat pe marginea patului. Era îmbrăcată cu un halat alb, cu volane, iar părul și-l împletise într-o coadă

groasă pe care o legase cu o panglică. Max ar fi putut spune că era o apariție angelică... numai că buzele umflate de atîtea sărutări o dădeau de gol.

– Azi-noapte... a spus nesigur. Nu-mi amintesc chiar tot, dar știu că am...

– Da, așa este.

Informația l-a scandalizat, dar l-a și umplut de rușine. Nici un gentleman nu ar fi profitat la beția de soția lui... cu atît mai mult dacă aceasta era virgină, ceea ce presupunea că avea nevoie de delicatețe, de stăpînire de sine. Îi răpise inocența, beat fiind. Gîndul acesta îl copleșea. Îi făcuse rău, mai mult ca sigur. Dumnezeule, nu avea să-l mai lase niciodată în preajma ei – și nu o putea învinovăți pentru asta.

– Te-am forțat? a reușit el să întrebe.

Ea a făcut ochii mari, surprinsă.

– Nu. Bineînțeles că nu.

– Te-am rănit? Am fost violent?

A rîs, uimindu-l.

– Nu-ți mai amintești ce s-a întîmplat, *mon mari*?

– Îmi amintesc partea care m-a privit *pe mine*. Dar nu și pe a ta.

Lysette s-a aplecat zîmbind și i-a atins buzele cu vîrful degetelor.

– Bine. Îți spun eu, atunci: m-ai torturat, dragul meu, m-ai făcut să sufăr îngrozitor. Iar eu am savurat fiecare moment.

– Și nu m-am ocupat de tine după aceea, a continuat Max, oripilat. Nu ți-am adus apă, sau un prosop, sau... Un

gînd i-a trecut prin minte. A răscolit cearceafurile şi a dat de o pată mică de sînge pe albul imaculat. Sîngerase, iar el nu făcuse nimic pentru ea. *Mon Dieu,* a murmurat.

– Ai adormit imediat după aceea, pentru că erai epuizat, a recunoscut Lysette zîmbind ironic. Dar nu m-a deranjat să mă spăl singură. Nu a fost deloc o problemă, *mon mari.*

Max nu înţelegea cum de mai putea ea să zîmbească după tot ce-i făcuse: o dezvirginase în puterea nopţii, beat criţă. Şi-a trecut degetele prin părul răvăşit, iar scalpul i-a zvîcnit de durere.

– Lysette, i-a spus fără să se uite spre ea, dacă mă vei putea ierta vreodată... Îţi jur că nu se va mai întîmpla. Sînt convins că acum nu mă crezi, dar eu...

– Te iert cu o condiţie, i-a spus ea cu blîndeţe.

– Orice. Orice. Doar spune-mi.

– Condiţia mea este... S-a aplecat mai aproape de el, iar buzele i-au atins obrazul: va trebui să o facem din nou, la noapte, i-a şoptit şi a sărit din pat înainte ca el să apuce să-i răspundă.

Dîndu-şi seama cu o oarecare întîrziere că noaptea trecută nu fusese totuşi o catastrofă, Max s-a sprijinit de tăblia patului. A oftat uşurat.

– O cafea, totuşi? a insistat Lysette. Poate te ajută.

El a scos un sunet înfundat, consimţind. Lysette s-a apropiat de tava din argint de pe măsuţa de la fereastră şi a turnat cafea într-o ceaşcă din porţelan de Sevres. S-a întors la el, cu ceaşca aşezată pe o farfuriuţă, l-a aşteptat să se ridice şi să se sprijine în perne şi i-a întins cafeaua.

– *Alors*, a spus pe un ton nepăsător, că am făcut în sfîrşit dragoste, poate că nu voi mai găsi fîşii de pînză roşie ascunse sub pernă.

Max s-a oprit cu mîna în aer:

– Pînză roşie? a repetat.

– Oui. Le ascundea Noeline, ca să-l atragă pe *le Miché Agoussou.*

Max a zîmbit.

– Pe zeul creol al dragostei. Ei bine, poţi să-i dai de ştire că ne-a vizitat deja.

Lysette a zîmbit, roşie pînă în vîrful urechilor.

– Nu cred că este cazul să o anunţ. Toţi cei din casă par să ştie absolut tot ce se întîmplă. Acesta este unul dintre dezavantajele de a locui alături de o familie atît de numeroasă.

– Lipsa de intimitate te deranjează? a întrebat-o, mirîndu-se că nu se gîndise niciodată la asta.

Ea a ridicat din umeri.

– Casa este suficient de mare şi sînt multe locuri în care mă pot refugia atunci cînd vreau să fiu singură. Iar compania rudelor tale îmi face plăcere, deşi n-ar strica să am mai multe femei în preajmă. Cred că ar trebui să le găsim neveste fraţilor tăi.

– Niciunul dintre ei nu-şi prea doreşte să se însoare. Locuiesc într-o casă de care are cine să se ocupe şi se bucură de întreaga libertate. Iar dacă îşi doresc companie feminină, există multe femei dornice să-i primească. De ce să-şi dorească o soţie?

Lysette l-a privit indignată:

– Şi cu copiii cum rămîne?

Max a privit-o ironic.

– După ce au locuit sub acelaşi acoperiş cu gemenii mei, mi-e greu să cred că fraţii mei privesc paternitatea cu ochi buni.

– Nu sînt toţi copiii asemenea gemenilor tăi.

– Slavă Domnului pentru asta.

– În plus, dacă să fii burlac e atît de minunat, de ce te-ai căsătorit cu mine?

Max a privit-o peste marginea ceştii de porţelan, admirîndu-i conturul trupului ivit de sub halat

– Am crezut că azi-noapte am fost suficient de explicit.

– Ah. Lysette se învîrtea prin cameră, iar mişcările ei aveau acum o încredere plină de senzualitate. *Dumnezeu să mă ajute,* şi-a spus în gînd Max, simţind cum trupul i se trezea din nou la viaţă. Deci te-ai însurat cu mine pentru trupul meu, a continuat Lysette, aplecîndu-se pentru ca el să-i zărească prin decolteu sînii frumoşi. Max a dat peste cap restul de cafea, dar fierbinţeala ei nu era nimic în comparaţie cu cea a trupului său.

– Exact, i-a răspuns iar ea a izbucnit în rîs.

– Poate că eu m-am măritat cu tine pentru trupul tău, *mon mari.*

– Nu am a mă plînge, i-a răspuns el şi a tras-o aproape, să o sărute.

Au fost întreruptă însă de o bătaie hotărîtă în uşă. Lysette s-a dus să deschidă, spre nemulţumirea lui Max. Era Noeline, care aducea tava cu micul dejun. Încruntat, Max s-a acoperit pînă la gît cu cearceaful.

Era evident că situația era pe placul menajerei. Expresia ei era senină, ca de obicei, dar în ochii întunecați i se citea satisfacția. A așezat tava pe măsuța din fața ferestrei:

– *Bon matin*, a spus. Era și timpul să vă găsesc împreună, monsieur.

Lysette s-a postat lîngă tavă și a mușcat cu poftă dintr-un croissant.

– Iar de-acum, cu voia lui Dumnezeu, în această casă vor răsuna din nou voci de copii. A trecut cam mult timp de la nașterea gemenilor. Îl știa pe Max de mic, așa că își permitea să-i spună orice lui Max, indiferent cît de personal.

– Noeline, i-a spus Max, nelăsînd-o să continue, ai grijă să-mi fie pregătită baia. Am o întîlnire în oraș și nu vreau să întîrzii.

Menajera s-a încruntat.

– Pleci chiar acum, monsieur? Și-ți lași soția singură? Fără să-i faci un copil? În accepțiunea creolilor, principala îndatorire a unui bărbat era cea de a procrea. Nici măcar în cercurile cele mai înalte lucrurile nu stăteau altfel: un proaspăt soț trebuia să-și petreacă zi și noapte cu soția și să o lase însărcinată. Aceasta era menirea lunii de miere.

Max a fixat-o pe menajeră cu o privire ucigașă.

– Ieși, Noeline.

– *Oui,* monsieur, i-a răspuns Noeline și s-a îndreptat spre ușă, bombănind în barbie: cum o să facă ea copii de una singură nu știu...

– Cînd te întorci? l-a întrebat Lysette, turnînd miere peste croissant.

– După-amiază devreme, cred.

– Cred că voi face un tur al plantației, călare, i-a spus ea. Sînt anumite părți pe care nu am apucat să le văd.

– Să iei pe cineva cu tine.

– Dar nu cred că este nevoie...

– Ba este. Dacă întîmpini vreo problemă? Dacă cumva își pierde calul vreo potcoavă, sau se împiedică... Nu vreau să te știu singură.

– Bine, a fost ea de acord. A dat capul pe spate, pentru că din bucata de croissant se prelingea mierea. Lui i-a făcut plăcere să o urmărească, așa că s-a răsucit pe o parte, să o vadă mai bine.

– Lysette, a spus. Adu mierea încoace.

– Și croissant?

– Nu. Doar mierea.

Privirea ei mirată a întîlnit-o pe a lui. Cînd a înțeles, a clătinat din cap, hotărîtă.

– Ești un vicios. Nu.

– Acum, a insistat el, bătînd ușurel cu palma desfăcută pe locul de lîngă el, de pe saltea. Ai promis să nu-mi ieși din cuvînt, *chèrie.* Îți încalci deja jurămintele?

– Nu am promis așa ceva.

– Ba da. În timpul ceremoniei de căsătorie.

– Poate, dar mi-am ținut degetele încrucișate, să știi. Dîndu-și seama că nu înțelegea, a adăugat: așa fac americanii cînd nu cred ce spun.

Max a dat pilota deoparte, dezvelindu-și trupul gol, și s-a dus după soția lui, care rîdea cu poftă. A luat-o pe sus și a dus-o în pat, fără să uite de borcanul cu miere.

– Știi ce le fac creolii soțiilor rebele? a întrebat-o pe cînd o așeza pe saltea.

– Sînt cumva pe cale să aflu? l-a întrebat ea, îmbujorată.

– Oh, da, i-a șoptit el și i s-a alăturat în pat.

Așa cum se așteptase, Lysette a fost obiectul atenției tuturor atunci cînd li s-a alăturat celorlalți membri ai familiei, după micul dejun. Chiar și Alexandre, care suferea din cauză că băuse prea mult cu o noapte în urmă, a studiat-o cu ochi injectați.

– Bună dimineața, le-a spus Lysette, veselă.

Justin, care stătea într-un colț și mușca dintr-un rulou trecut prin zahăr pudră, a spart gheața cu francheța care îi era tipică:

– Încercați cu toții să citiți pe chipul ei cum a decurs noaptea cu tata? Eu zic că ea arată destul de bine. Nu era nici urmă de maliție în cuvintele lui. Ea avea într-adevăr o strălucire aparte în ochi. Lysette a zîmbit văzînd cum ceilalți se arătau oripilați și-i cereau să părăsească încăperea. Cînd acesta a trecut pe lîngă ea, în drum spre ușă, Lysette i-a pus mîna pe umăr:

– Nu este cazul să pleci, Justin.

– Oricum voiam să o fac. Philippe și cu mine trebuie să plecăm în oraș. Avem lecție de scrimă.

– Să vă meargă bine.

Justin i-a zîmbit pe cînd își trecea mîna prin părul negru, dezordonat.

– Nu am nici cea mai mică îndoială că așa va fi. Sînt cel mai bun spadasin din oraș, după tata. *Bon matin, bellemère*, i-a spus vesel și a plecat în căutarea fratelui său. Deși Lysette zîmbea, cuvintele lui nu li s-au părut deloc amuzante celorlalți Vallerand.

– Băiatul acesta... Irénée nu a terminat fraza, dar era clar iritată.

– Max ar fi trebuit să ia măsuri drastice în ceea ce-l privește, cu mult timp în urmă, a spus Alexandre, sorbind din cafea și susținîndu-și capul de parcă acesta amenința să-i cadă de pe umeri. L-a răsfățat prea mult.

– Justin încearcă să se facă remarcat, i-a răspuns Lysette, așezîndu-se lîngă Irénée. Philippe ne atrage atenția tuturor prin purtarea lui fără cusur. Iar lui Justin nu-i mai rămîne altceva decît răutatea. Dacă vom avea răbdare cu el și vom fi înțelegători, sînt convinsă că purtarea lui se va schimba în bine. S-a întors spre soacra ei, hotărîtă să schimbe subiectul: mă gîndeam să fac o plimbare călare azi, în jurul plantației.

– Ia-l pe Elias cu tine, i-a răspuns Irénée. Este un băiat bun, liniștit și manierat.

– Unde te duci? a întrebat-o Bernard.

Ea a ridicat din umeri.

– Spre est, probabil. Dincolo de pîlcurile de chiparoși.

– Nu este nimic de văzut acolo, i-a răspuns Bernard, încruntat. Cu excepția ruinelor casei părăsite.

S-a lăsat o tăcere adîncă, ciudată, atunci cînd a fost pomenit acel loc. Lysette s-a uitat spre Irénée, care părea brusc preocupată de ceașca ei de cafea. Nu și-a dat seama

pe loc, dar a înțeles cîteva secunde mai tîrziu că era vorba de casa unde fusese ucisă Corinne.

– Credeam că a fost demolată deja, a spus Lysette.

– Așa ar fi trebuit, i-a răspuns Irénée. Din nefericire nu am găsit pe nimeni în New Orleans dispus să facă asta. Din cauza superstițiilor, înțelegi?

Lysette înțelegea prea bine. Cultura creolă dădea mare importanță locurilor unde se comitea o crimă. Orice provenea dintr-un asemenea loc – un băț, o bucată de cărămidă – purta esența răului. Aceste fragmente puteau fi folosite pentru a face un *gris-gris* foarte puternic, aducător de moarte și de suferințe veșnice. Nimeni nu dorea să-și atragă un blestem, desacralizînd locul bîntuit de spirite rele.

– Unii neghiobi pretind că au văzut fantome pe-acolo, a continuat Irénée. Chiar și Justin... dar pe el îl bănuiesc că a vrut doar să rîdă de noi.

– Niciunul dintre sclavi nu vrea nici măcar să se apropie de locul acela, a spus Bernard. Nici Elias nu va face excepție, sînt sigur.

Nu a trecut mult timp și Lysette a descoperit că Bernard avusese dreptate. Elias, care o urma călare pe un măgar placid, s-a oprit brusc atunci cînd a zărit ivindu-se ruinele casei. Aceasta era destul de departe de conac, la marginea unui cîmp cîndva fertil, abandonat însă în ultimii zece ani.

– Elias? a strigat Lysette întorcînd capul și citind spaima pe chipul băiatului. Acesta se uita fix, nu la ea ci la ruine, cu ochii mari și nările fremătînd.

– Vreți să mergeți acolo, madame? a întrebat-o încet.

– Da, doar un minut-două, i-a răspuns ea și și-a îndemnat calul. *Allons.*

Băiatul nu s-a clintit.

– Nu se poate, madame. Acolo sînt fantome.

– Bine, nu-ți cer să intri cu mine. Așteaptă-mă afară pînă ies, *d'accord?*

Privindu-l, a înțeles că în el se dădea o luptă: se temea să se apropie de casă dar nici nu ar fi vrut să o supere. A rămas tăcut, privind ruinele din fața lor.

– Rămîi aici, Elias. Mă întorc repede.

– Dar, madame...

– Nu pățesc nimic. Durează doar cîteva minute.

Lysette s-a îndreptat spre casa părăsită și și-a priponit calul de un stîlp al verandei. Și-a desfăcut panglica de sub bărbie, cea care îi ținea pălăria de paie și a lăsat-o pe una dintre trepte. Casa fusese cîndva înălțată cam la o jumătate de metru de la sol, ca să fie ferită de inundații. A pus cu grijă piciorul pe prima treaptă, întrebîndu-se dacă îi va susține greutatea. Aceasta a scîrțîit zgomotos dar nu s-a rupt. Lysette s-a apropiat de ușă, prevăzătoare. Locul avea un aer mohorît, apăsător. De parcă omorul care se întîmplase acolo pătrunsese în fiecare scîndură, în fiecare stîlp.

A încercat să-și imagineze cum arăta casa cu zece ani în urmă, cînd Corinne Vallerand se furișa înăuntru, să se întîlnească cu Etienne Sagesse. Cum de îl trăda pe Maximilien într-un loc aflat atît de aproape de casa în care locuiau împreună? Era ca și cum și-ar fi dorit să fie descoperită.

A dat ușa deoparte și s-a strecurat înăuntru, dînd la o parte pînzele de păianjen. Locul aducea cu un mormînt. Încăperea era întunecată, mirosea greu, a mucegai. Ferestrele erau atît de acoperite de praf că lumina nu mai răzbătea prin ele. Speriați, păianjenii s-au refugiat imediat pe la colțuri, în crăpături.

Mînată de curiozitate, Lysette s-a dus pînă în camera din spate. A privit în jur iar părul de pe mîini i s-a ridicat. Camera nu se deosebea cu nimic de restul casei, dar a știut cumva că acolo fusese ucisă Corinne. A înghețat în loc, devastată.

A auzit zgomot de pași. Cineva dădea deoparte din drum niște cioburi. Inima i-a sărit din piept. S-a întors pe călcîie:

– Elias?

– Nu. Era soțul ei. Intra chiar atunci în încăpere, cu ochii ațintiți pe ea.

Trăsăturile lui păreau săpate în granit, doar privirea îi era hăituită. Nu a întrebat-o ce căuta acolo. Părea să-i fie greu să vorbească, era palid iar în ochi i se citea oroarea, de parcă amintirile reveniseră din adîncurile întunecate ale minții.

Lysette s-a apropiat de el și l-a mîngîiat pe obraz. Atingerea ei a părut să dea frîu liber cuvintelor lui. Și-a umezit buzele și a spus:

– Am găsit-o pe Corinne acolo, în colț. Am știut imediat ce se întîmplase... culoarea pielii ei... vînătăile de pe gît. Să sugrumi pe cineva nu e tocmai ușor, mi s-a spus. E nevoie de multă furie, de multă ură, să poți omorî astfel pe cineva.

Lysette rămăsese foarte aproape de el și continua să-l mîngîie.

– Știu că nu ai făcut-o tu, i-a spus încet.

– Aș fi putut s-o fac, totuși, a spus Max în șoaptă. Am vrut să o fac. Corinne spunea și făcea lucruri de neimaginat... Mă simțeam otrăvit. Nu era greu să o urăști. Nu știu ce s-ar fi ales de mine dacă ar mai fi trăit.

– De ce se purta așa? l-a întrebat Lysette încet.

– Nu știu. Privea pierdut. Cred că era ceva în neregulă cu ea, pe dinăuntru. Existau zvonuri că rude de-ale ei ar fi suferit de nebunie, dar familia a negat de fiecare dată. Și-a întors privirea spre colțul încăperii. Cînd am înțeles că era moartă, am rămas împietrit. Mi-a părut rău pentru ea. Dar am răsuflat ușurat, în același timp. Am fost convins că am scăpat de ea, că a dispărut pentru totdeauna. M-am bucurat al naibii de tare că a murit, a șoptit. Sînt la fel de vinovat ca și ucigașul ei dacă am simțit asta, nu-i așa?

Copleșită de compasiune, Lysette s-a lipit de trupul lui rigid.

– În nici un caz. Ce prostie! Aceasta este una din poverile pe care le porți de atîta vreme? Sentimentele nu sînt același lucru cu faptele. Nu i-ai făcut nici un rău. Nu ai motive să te simți vinovat. Deși Max nu răspundea mîngîierilor ei, Lysette și-a lipit fruntea de pieptul lui.

– De unde ai știut că sînt aici? l-a întrebat, ascultîndu-i bătăile inimii.

Max s-a străduit să-și tempereze vocea.

– Întîlnirea mea din oraș s-a anulat, pentru că guvernatorul avea treburi mai presante într-un alt loc. Cînd

m-am întors la plantație, cu cîteva minute în urmă, l-am văzut pe Elias îndreptîndu-se călare spre casă, cît de repede îl putea purta bietul măgar. El mi-a spus unde ești.

– Îmi pare rău, i-a spus ea cu sinceritate. Nu am vrut să-l tulbur. Și nici pe tine. Am fost curioasă, doar.

– Bineînțeles că ai fost. Am știut că este doar o chestiune de timp pînă vei găsi acest loc. O să pun să fie dărîmat, iar dacă nu găsesc pe nimeni să o facă, o să o fac cu mîna mea.

Lysette s-a uitat în jur, simțindu-se brusc dornică să plece cît mai repede de acolo, să se îndepărteze de amintirile urîte.

– Du-mă acasă, Max. Te rog.

Max nu părea să o fi auzit.

– Haide, i-a spus ea, făcînd un pas spre ușă. El a speriat-o însă – a tras-o spre el, și-a îngropat fața în părul ei și a ținut-o atît de strîns că aproape a ridicat-o de pe podea. Trupul i s-a cutremurat.

– De ce nu te temi de mine? a întrebat-o răgușit. *Trebuie* că ai îndoieli... sînt un străin pentru tine. Nu poți fi sigură de nevinovăția mea. Uneori nici chiar eu nu cred...

– Nu mai spune un cuvînt, i-a șoptit ea și și-a apropiat buzele de ale lui. Te cunosc. Știu prea bine ce fel de om ești.

I-a răspuns la sărut, fugar, după care s-a retras. Era evident că nu dorea să împărtășească acolo acel moment de intimitate.

– Să mergem, a șoptit și a luat-o de mînă.

Cîteva ore mai tîrziu, văzîndu-l cît era de tăcut şi de tulburat , Lysette şi-a regretat vizita la casa părăsită. Nu i-ar fi cauzat în mod intenţionat o asemenea supărare. Chiar dacă Max a preferat să fie singur şi şi-a petrecut restul după-amiezii în bibliotecă, atmosfera din casă s-a schimbat şi ea, devenind sumbră, apăsătoare. Nimeni nu i-a spus însă nimic Lysettei... pînă după cină, cînd Bernard a prins-o într-un colţ. A trecut întîmplător pe hol, Bernard îndreptîndu-se spre casa de oaspeţi în care locuia. S-a uitat în stînga şi în dreapta, asigurîndu-se că nu erau auziţi, după care i-a spus tăios:

– Îţi spun doar o dată, Lysette. Şi nu de dragul tău, ci pentru Max. Scapă de curiozitatea asta în ceea ce o priveşte pe Corinne. Este periculos, înţelegi? Lasă trecutul în pace – altfel se va întoarce împotriva ta.

Ea a fost prea uimită ca să-i poată răspunde. După ce a fixat-o cu ochii lui negri, plini de dispreţ pentru întîia oară, Bernard s-a îndepărtat.

Capitolul 10

– Îi scrii din nou mamei tale? a întrebat Max, apropiindu-se de masa din lemn de satin la care era așezată Lysette.

– Nu găsesc cuvintele potrivite, a mormăit Lysette, arătînd spre cele cîteva foi mototolite.

Max a zîmbit, observînd că măsuța ei de scris scrisori și scaunul care făcea parte din set ajunseseră în mod misterios din camera ei într-a lui. Un alt semn că avea loc o subtilă invazie feminină.

Și-a spus în gînd că avea noroc – dormitorul lui era suficient de mare. În ciuda înțelegerii dintre ei de a avea fiecare camera lui, Lysette își muta tot mai multe obiecte pe teritoriul lui. În fiecare zi descoperea alte și alte lucruri, pe noptieră sau pe măsuța lui de toaletă. Sticluțe cu parfum, pudră, evantaie și mănuși, agrafe, piepteni, ciorapi și dantele.

Seara, cînd Max se retrăgea în camera lui, o găsea pe Lysette în patul lui, deși obiceiul creol era ca soția să rămînă în patul ei și să-i dea soțului posibilitatea de a alege dacă o vizita sau nu. Nu îndrăznea să-i spună nimic, însă. Nu numai că nu dorea să-i rănească sentimentele, dar situația îi și făcea plăcere.

După ani de izolare și singurătate, se bucura de compania Lysettei, de atențiile cu care îl răsfăța ea. S-ar fi

așteptat ca lipsa intimității să i se pară dificilă, dar constatase că nu-l deranja deloc. Iar să o aibă pe Lysette atît de aproape avea și beneficii. O putea urmări cînd își făcea baie, o ajuta să se îmbrace... și să se dezbrace. Îi plăcea să urmărească ritualul de toaletă al soției lui, să o vadă probînd cercei, împletindu-și părul, rulîndu-și ciorapii sau dîndu-și cu parfum.

Și-a îndreptat din nou atenția spre ce se petrecea sub ochii lui. S-a sprijinit de masă, cu mîinile de o parte și de alta a trupului ei, și a citit din scrisoarea neterminată.

– Nici Maman și nici Jacqueline nu au răspuns la primele scrisori pe care le-am trimis, i-a spus Lysette. Probabil că Gaspard i-a interzis lui Maman să-mi scrie. Și poate că nu-i permite să primească vreo scrisoare de la mine... dar mă așteptam ca măcar Jacqueline să-mi răspundă!

Max a sărutat-o pe frunte.

– Dă-le timp. A trecut abia o lună de la căsătoria noastră. Și te-ai măritat cu unul din cei mai mari ticăloși din New Orleans.

– Ești mult prea modest, *mon mari*. Nu ai egal, în ceea ce privește ticăloșia.

El a zîmbit și i-a aplecat scaunul pe spate, în semn de răzbunare, făcînd-o să izbucnească în rîs. S-a prins cu putere de brațele lui:

– Max!

– Relaxează-te, iubito. Nu te las să cazi.

– Max, poartă-te frumos!

A adus scaunul în poziția corectă iar ea a sărit imediat în picioare, zîmbind.

Susținîndu-i privirea, Max a mototolit bucata de hîrtie.

Lysette rămăsese cu gura căscată.

– De ce ai făcu asta?

– Pentru că nu-mi place, i-a răspuns fără urmă de remușcare. Nu vreau să te milogești de ei.

Ea l-a sfidat din priviri.

– Îi scriu ce vreau mamei mele.

Max s-a strîmbat, dar mai apoi și-a ferit privirea, inspirînd adînc.

– Îmi pare rău, i-a spus într-un sfîrșit. Nu am vrut să fiu arogant. dar vreau ca nimeni să nu-ți rănească sentimentele. Familia ta, în special.

Furia ei se risipise.

– Max, i-a spus pe un ton mai blînd, nu mă poți proteja de toți și toate.

– Dar pot încerca, măcar.

Ea a clătinat din cap, rîzînd.

– Bănuiesc că asta am meritat, dacă m-am măritat cu un creol.

– Ai de gînd să începi chiar acum să scrii o altă scrisoare? a întrebat-o el.

– Nu cred. *Pourquoi?*

– Pentru că mi-ar face plăcere să mă însoțești în oraș. Un vizitator foarte important a sosit în dimineața aceasta și înțeleg că va ține un discurs în Place D'Armes.

– Oh, mi-ar face mare plăcere să ies de pe plantație, a exclamat Lysette. Nu am pus piciorul afară de cînd am sosit.

dar trebuie să mai treacă măcar o săptămînă pînă să-mi pot face apariția în public și n-aș vrea ca tot orașul să înceapă să bîrfească...

– Nu coborîm din trăsură, a întrerupt-o Max, amuzat de însuflețirea ei. Oricum nu ne-am putea mișca – va fi mare înghesuială. Salve de tun, paradă, muzică. Toate pentru a celebra sosirea lui Aaron Burr.

– A cui? Ah da, bărbatul pe care nu-l plăceți, nici tu, nici guvernatorul Claiborne. A pornit într-un suflet spre măsuța de toaletă, să-și ia mănușile.

Place D'Armes, piața orașului cu ieșire spre rîu, era înțesată de o mulțime gălăgioasă care venise de la kilometri depărtare să-l vadă pe celebrul colonel Burr. Sosise în New Orleans în acea dimineață de 25 iunie, după un lung turneu prin Ohio, Kentucky, Tennessee și Natchez, unde își vizitase aliații puternici și ținuse discursuri pentru mulțime.

Burr fusese primit pretutindeni cu ospitalitate și ovații, pentru că declara public că susținea din toată inima Vestul și interesele acestuia, că nu-și dorea decît ca acesta să se dezvolte, să înflorească. Puțini erau aceia care îl bănuiau de alte gînduri, sinistre, care ar fi stat în spatele acestei călătorii.

În toiul festivităților, sosirea trăsurii deosebite, neagră cu auriu a familiei Vallerand a atras la fel de multă atenție ca și apariția lui Aaron Burr. Zvonul că în trăsură se afla proaspăta soție a lui Maximilien Vallerand s-a împrăștiat repede și grupuri mari au înconjurat trăsura, americani și

creoli deopotrivă, lungindu-și gîturile să vadă înăuntru. Nici măcar Max nu se așteptase ca prezența Lysettei să atragă atît de multă atenție.

Lysette stătea cît mai departe de ferestrele trăsurii, ascunsă vederii, dar reușea să audă vocile celor de afară, care o numeau *la mariée du diable*... soția diavolului. L-a privit uimită pe Max:

– De ce mă numesc așa?

– Te-am prevenit să te aștepți la orice, i-a răspuns el. Te-ai căsătorit cu mine, iar pentru ei este de ajuns. Iar părul tău roșu îi face să creadă, mai mult ca sigur, că ai un temperament... volatil.

– Volatil? Dar sînt cea mai blîndă persoană din lume, i-a răspuns ea și s-a încruntat cînd l-a auzit pufnind. Înainte să se ia la ceartă, însă, guvernatorul Claiborne și-a început discursul de întîmpinare. Lysette s-a aplecat înainte, dorindu-și să fi fost afară.

Acolo se găsea o lume plină de sunete și mirosuri străine, de strigăte ale vînzătorilor de fructe și pîine, lătrături de cîini, cîntece de cocoși și miros de bălegar.

Din cînd în cînd se mai simțea și o undă de parfum puternic, franțuzesc, semn că trecea cîte o doamnă fină. Aroma era urmată de mirosuri de sare, de pește și de gunoaie, aduse de briza care bătea dinspre rîu. Ca de obicei atunci cînd se întîlneau creoli și americani era rost de certuri și de provocări la duel.

Deasupra tuturor, guvernatorul Claiborne se străduia să se facă auzit. Pe undeva pe la mijlocul discursului său, Lysette a acceptat un pahar de vin din mîna soțului ei și și-

a odihnit picioarele în poala acestuia. Max a descălțat-o și a început să-i maseze picioarele. Mîinile lui puternice i-au alungat oboseala, făcînd-o să ofteze de plăcere.

Ușor amețită de vin și de masaj, Lysette și-a lăsat mintea să rătăcească, în timp ce guvernatorul nu mai contenea să scoată în evidență calitățile lui Burr.

– Are plămîni buni, a remarcat ea iar Max a rîs.

– E cea mai blîndă descriere a unui avocat din cîte am auzit, i-a răspuns el.

– Pare să-l admire mult pe colonelul Burr, a mai spus Lysette.

– Îl disprețuiește, i-a răspuns Max, făcînd o grimasă.

– Atunci de ce...?

– Adeseori, politicienii sînt nevoiți să-și omagieze adversarii, draga mea.

– Dar nu înțeleg... a început Lysette dar s-a oprit cînd a auzit un vuiet care a început dint-o parte a mulțimii și a tot crescut în intensitate. A făcut ochii mari. Ce se întîmplă?

– Probabil că Burr și-a făcut apariția, i-a spus Max. Slavă Domnului. Claiborne va fi nevoit să-și sfîrșească discursul. S-a aplecat spre ușă și a deschis-o. Ies afară să-l ascult.

– Max, pot și eu să...

– Ar fi mai bine să rămîi aici. I-a cerut scuze din privire. Îmi pare rău.

Lysette și-a încrucișat brațele la piept, supărată.

– Ei bine, și-a spus, la ce bun să părăsesc plantația dacă trebuie să stau închisă aici, tot timpul?

Afară, tumultul creştea, aşa că a dat geamul la o parte şi a scos capul, străduindu-se să vadă pe deasupra masei de oameni, trăsuri şi cai. Se auzea acum o nouă voce, de la distanţă, o voce puternică, tăioasă, care i-a salutat pe cei adunaţi acolo mai întîi în franceză, apoi în spaniolă şi engleză. Oamenii au început să aplaude, să strige şi să fluiere.

Ovaţiile au durat ceva vreme, după care Lysette a auzit din nou glasul lui Aaron Burr.

A scos şi mai mult capul pe fereastră. Femeile au început să-şi mustre bărbaţii care se holbau la fata cu păr roşu, tinerii nu se mai ciondăneau şi o priveau atenţi, femeile mai în vîrstă începuseră deja să bîrfească în timp ce bătrînii spuneau cu voce tare că şi-ar fi dorit să fi fost cu zece – douăzeci de ani mai tineri.

Aflat la cîţiva metri depărtare, Max a devenit conştient că se întîmpla ceva şi a urmărit privirile celorlalţi. A oftat adînc cînd şi-a văzut soţia pe jumătate afară din trăsură, încercînd să-l vadă mai bine pe Aaron Burr. Simţind privirea soţului ei, Lysette s-a uitat vinovată la el şi a băgat capul înăuntru, ca o ţestoasă care se retrage în carapace.

Străduindu-se să nu rîdă, Max s-a întors la trăsură, a deschis uşa şi i-a întins mîna.

– Vino încoace, i-a spus luînd-o pe după talie. Numai să nu te aud că te plîngi că se holbează lumea la tine. *Mon Dieu*, a continuat el în şoaptă, auzind cuvintele incendiare rostite de Burr. Aproape că îndeamnă la trădare. Nu pot să cred că Jefferson nu va lua în seamă asemenea declaraţii.

Lysette se ridicase pe vîrfuri.

– Nu văd nimic, a spus. Cum arată?

– Îl vei cunoaște mai tîrziu, i-a promis Max. Vom merge la balul dat în onoarea lui, săptămîna viitoare.

– Adevărat? S-a încruntat. Și cînd aveai de gînd să-mi spui?

– Tocmai am făcut-o.

Au mai rămas pînă ce mulțimea a început să dea semne de neliniște. Temperamentele se încingeau repede sub soarele puternic al Louisianei iar oamenii prindeau curaj după cîteva pahare. Iar prezența Lysettei atrăgea prea mult atenția. Oamenii o studiau fățiș, arătau spre ea cu degetul, tinerii se adunau deja în grupuri iar băieții se provocau unii pe alții să-i atingă o șuviță de păr.

– A venit vremea să plecăm, i-a spus Max, conducînd-o spre trăsură. Altfel, în cîteva minute voi fi nevoit să mă duelez pentru tine.

În parte din motive personale, în parte ca o favoare făcută lui Claiborne, Max a aranjat să se vadă între patru ochi cu Don Carlos, marchiz de Casa Yrujo. De la sosirea lui Burr în oraș, cu o zi în urmă, era un du-te vino continuu între rezidenții spanioli din New Orleans. Max spera să-l poată convinge pe Yrujo să-i dezvăluie unele informații valoroase despre partenerul de conspirații al lui Burr, generalul Wilkinson.

Yrujo era un diplomat cu experiență. Ochii lui negri, așezați pe fața măslinie, nu trădau nimic. În cele mai bine de treizeci de minute de dueluri verbale, Yrujo nu spusese

nimic care să-l fi deconspirat pe generalul Wilkinson ca fiind agent spaniol și nici nu dezvăluise nimic din planurile lui Burr. Max era însă convins că Yrujo știa multe.

– Rămîne o enigmă pentru mine cum de Claiborne a reușit să se bucure de sprijinul tău, Vallerand, i-a spus Yrujo pe un ton indiferent în timp ce-și beau băuturile și trăgeau din țigările de foi. Erau pe cale să ajungă la o concluzie: niciunul nu avea să afle nimic de la celălalt. Nu te-am crezut niciodată vreun neghiob, a continuat spaniolul. De ce să te aliezi cu un bărbat aflat pe cale să piardă controlul asupra teritoriilor? Ai avea multe de pierdut.

– În favoarea cui să le piardă? a contracarat Max, expirînd un nor de fum.

– Răspunde-mi mai întîi la întrebare, *por favor*.

Max a zîmbit, fără să se lumineze însă la chip.

– Claiborne a fost subestimat, a răspuns pe un ton indiferent.

Yrujo a izbucnit în rîs.

– Poți mai mult de atît, Vallerand! Ce anume ți-a promis? Pămînturi? Influență politică? Crezi cu adevărat că americanii vor putea să se împotrivească secesiunii Louisianei?

– Acum să-mi răspunzi tu la întrebare, a spus Max. Cine crezi că îi va răpi lui Claiborne controlul asupra teritoriilor?

– Colonelul Burr, bineînțeles. Nu mai este un secret că-și dorește secesiunea.

– Da, dar Burr face mai mult decît *să-și dorească*, a spus Max, urmărind atent reacția lui Yrujo.

Chipul spaniolului nu trăda nimic.

– Este un lucru de care nimeni nu poate fi sigur, prietene. Nici măcar eu.

Max știa că era o minciună. Dacă Wilkinson conspira cu Burr, fiind plătit în secret de spanioli, Yrujo cunoștea cu siguranță ce intenții avea Burr.

S-a sprijinit de spătar și a reluat asaltul verbal:

– Don Carlos, i-ai refuzat de curînd lui Burr pașaportul pentru Mexic. Este evident că aveai unele îndoieli și de aceea nu i-ai permis accesul pe teritoriile spaniole. De ce anume îl suspectezi pe Burr?

– Am fost întotdeauna prevăzător în ceea ce-l privește, i-a răspuns sec Yrujo.

– Nu chiar întotdeauna. I-ai dat permisiunea să vină în Florida.

Spaniolul a rîs zgomotos, dar nu era cu adevărat amuzat.

– Sursele tale sînt mai bune decît mi-aș fi închipuit, Vallerand.

Max a tras din nou din țigară, în tăcere, întrebîndu-se cît de multe știa cu adevărat Yrujo. Burr și Wilkinson doreau să-și adjudece Florida și pentru asta le ascundeau spaniolilor adevăratele intenții, convinși că aceștia nu vor renunța niciodată de bunăvoie. Dacă Florida nu va mai fi a spaniolilor, Yrujo va fi făcut vinovat. Iar această perspectivă trebuia să-l alarmeze.

– Don Carlos, a spus Max coborînd tonul, sper că nu te lași înșelat de declarațiile lui Burr cum că ar încerca să servească interesele spaniole.

Au avut un schimb de priviri pline de subînțeles.

– Sîntem perfect conștienți, a continuat Yrujo după o pauză deliberată, că singurele interese pe care le servește Burr sînt ale lui.

Max a decis să adopte o altă tactică.

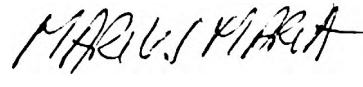
– Atunci poate că vrei să-mi spui ce anume știi despre scrisoarea pe care Burr i-a dat-o unuia dintre comisarii de graniță spanioli, aici, în New Orleans. Marchizului de Casa Calvo, mai precis.

– Nu știu nimic de vreo scrisoare.

– Se bănuiește că există cîteva asemenea scrisori care au fost înmînate celor care ar putea simpatiza cu cauza lui Burr. Max și-a studiat vîrful pantofului în timp ce a adăugat: inclusiv Casei Calvo. L-a studiat mai apoi cu atenție pe spaniol.

– Sînt sigur că aș fi auzit de așa ceva, în cazul în care Casa Calvo ar fi primit-o. *Lo siento.*

Tonul lui Yrujo avea ceva final, așa că Max și-a stins țigara, supărat că nu reușise să afle mai nimic. Cît ar fi vrut să știe ce conținea acea scrisoare, să aibă o dovadă scrisă a intențiilor lui Burr!

Spre amurg, Max a pornit spre plantație. Și-a înfrînat calul care galopa ușor, văzînd o trăsură oprită pe marginea drumului. Una din roți se spărsese, iar la trăsură era înhămat un singur cal. Iar vizitiul nu se vedea nicăieri. S-a oprit lîngă trăsură iar înăuntru s-a mișcat cineva. A pus

imediat mîna pe pistolul de care nu se despărţea niciodată atunci cînd călătorea.

– Vă pot fi de ajutor? a întrebat, strunindu-şi calul care fremăta.

S-a ivit un chip de femeie. Era tînără şi destul de drăguţă, cu siguranţă franţuzoaică. Max nu-şi amintea să o fi văzut vreodată. Dîndu-şi seama după îmbrăcăminte că avea de-a face cu un gentleman, ea i-a zîmbit:

– *Merci, monsieur...* dar nu avem nevoie de nimic. Vizitiul nostru trebuie să se întoarcă din clipă în clipă cu ajutoare.

– Nu vorbi cu el, Serina, s-a auzit o voce dinăuntru, plină de resentimente. Nu ştii cine este? Un al doilea chip a apărut la geam.

Max s-a uitat încruntat la ea. Ştia că o mai întîlnise cîndva dar nu-şi amintea numele ei. Era cam de vîrsta lui, poate chiar puţin mai mare, cu pielea uscată întinsă pe pomeţii proeminenţi. Ochii ei de un verde deschis erau plini de venin iar colţurile gurii erau lăsate în jos, de parcă ar fi fost trase de nişte aţe invizibile.

– Nu mă recunoşti? i-a spus printre dinţi. Bănuiesc că nu. Voi, cei din familia Vallerand aveţi memoria scurtă.

– Aimée, a protestat încet cealaltă femeie.

Şocat, Max şi-a dat seama că femeia era Aimée Langlois. Se cunoscuseră în adolescenţă, chiar o curtase o vreme, înainte să o cunoască pe Corinne. Pe atunci Aimée era tare frumoasă. Îşi amintea cum o făcea să zîmbească, ba chiar şi că îi furase un sărut sau două, profitînd de neatenţia mătuşii ei.

– Mademoiselle Langlois, a spus el, amintindu-şi că Irénée îi spusese odată că ea nu se măritase. Acum, privind la buzele acelea subţiri, înţelegea şi de ce. Nici un bărbat nu ar fi avut curajul – sau interesul – să o sărute. Dar ce anume se întîmplase de se schimbase într-atît de mult? De ce era plină de amărăciune?

Continuînd să-l privească cu răceală, Aimée i-a spus tinerei:

– Este Maximilien Vallerand, Serina. Cel care şi-a ucis soţia. Ai auzit povestea, nu-i aşa?

Stînjenită, tînăra i-a atins braţul, încercînd să o facă să tacă.

– Îmi cer scuze pentru cumnata mea, monsieur. Am avut o zi grea şi...

– Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze în numele meu! a răbufnit Aimée şi l-a privit din nou pe Max. Pleacă! În clipa asta!

Max nici nu-şi dorea altceva, dar ele erau singure şi lipsite de apărare iar un gentleman nu le putea abandona într-o asemenea situaţie.

– Permiteţi-mi să aştept aici, aproape, întoarcerea vizitiului. Se lasă noaptea şi este periculos...

– Tu eşti singurul pericol! l-a întrerupt Aimée. Aş aprecia dacă ai pleca imediat!

Max a dat scurt din cap.

– Bună seara, doamnelor, a spus şi şi-a îndemnat calul.

S-a oprit ceva mai departe şi a supravegheat trăsura pînă ce a sosit o alta, să le ia pe cele două femei. Tulburat de acea întîlnire, a încercat să-şi alunge gîndurile despre

trecut, dar ele se încăpăţînau să revină. Îşi amintea de zilele inocente ale copilăriei, de fericirea care părea să nu-l părăsească niciodată, de prezenţa fermă dar liniştitoare a tatălui său, de aventurile cu prietenii, de siguranţa că ar putea avea orice fată ar fi vrut.

Reticenţa lui Aimée fusese o provocare pentru el... pînă în ziua în care îi fusese prezentată Corinne. Şi atunci uitase de tot şi de toate. Corinne îl vrăjise, îl excitase, îl înnebunise de dorinţa de a o poseda.

Curînd după căsătoria lor, felul ei schimbător, cu care îl fermecase pe Max, devenise tot mai greu de suportat. Max nu mai ştia cum să se poarte cu ea. Într-o zi Corinne era veselă, plină de viaţă, pentru ca în ziua următoare să fie tăcută şi posacă. Cînd exploda de furie pentru că el nu o băga în seamă, cînd îi striga să nu se mai tot învîrtă pe lîngă ea.

Cu naivitate, Max sperase că purtarea ei se va îmbunătăţi cu timpul. Din nefericire, ea s-a deteriorat şi mai mult, ajungînd la accese de furie, fără motiv. Iar cînd a rămas însărcinată a început să-l privească pe Max cu ură.

Naşterea gemenilor aproape că a ucis-o, iar el era răspunzător pentru asta. Trist, rănit, a implorat-o să-l ierte pentru orice credea ea că făcuse. De cîte ori încerca să se apropie de ea, îl respingea iar dispreţul ei aproape că-l distrugea. A fost pentru ultima oară cînd a cerut ceva unei femei... pînă la Lysette.

Gîndul la Lysette l-a liniştit şi i-a uşurat durerea aducerilor aminte. Avea nevoie de ea, trebuia să se cufunde în plăcerea trupului ei. În afară de satisfacţia fizică, Lysette

îi mai oferea ceva: puterea tămăduitoare a încrederii în el. Era singura persoană din lume care nu îl credea capabil de ceva rău. Dacă se întîmpla ceva și Lysette începea să aibă dubii, el știa că nu va putea suporta asta. Ura faptul că se baza atît de mult pe ea, dar se părea că nu avea de ales.

Cum a intrat pe ușă, l-a întîmpinat Alex.

– Te așteptam, Max. Trebuie să vorbesc ceva cu tine...

– Am avut o zi grea, l-a repezit Max pe cînd își dădea jos haina.

– *Oui*, dar...

– Vorbim mîine.

– *Oui,* dar... Am avut cheltuieli cam mari luna aceasta...

– La jocuri de noroc? Max se afla deja la piciorul scării, cu Alex pe urmele lui.

– Ți-am lăsat o chitanță pe birou.

– Crezi că ai putea găsi o modalitate mai ieftină să-ți petreci timpul?

– Aș putea, a încuviințat imediat Alex. Dar pînă atunci, te ocupi tu de toate?

– Bineînțeles, l-a asigurat Max, urcînd grăbit treptele. Își dorea atît de mult să o vadă pe Lysette că nu mai voia să aștepte nici măcar un minut.

Alex s-a relaxat și a zîmbit larg cînd l-a văzut cum urca scara.

– *Merci*, Max. Cu ceva timp în urmă mi-ai fi ținut teorie o oră.

– Aș fi făcut-o și acum, dacă aș fi crezut că schimbă cu ceva lucrurile.

– Mai degrabă cred că ceva – sau cineva – te-a mai îmbunat, *mon frère.*

Max nu s-a oprit din drum nici măcar atunci cînd a auzit vocea lui Irénée:

– S-a întors Max, Alex? A mîncat? Păi de ce nu l-ai întrebat? Părea înfometat?

– Ai lipsit destul de mult, *mon mari*. Vocea ei i-a alungat imediat posomorîrea. Părea că Lysette probase cîteva rochii, pentru că munţi de mătase şi dantelă erau peste tot prin cameră, în timp ce lîngă pat era o movilă strălucitoare de pantofi brodaţi. Era îmbrăcată cu o rochie de bal de un albastru ca gheaţa, cu decolteu adînc, acoperit doar de un voal transparent care mai mult îi scotea în relief sînii decît să-i ascundă. Era subţire ca o felină, iar albastrul ochilor îi evidenţia culoarea ochilor şi dădea strălucire părului, care părea o flacără.

Văzînd-o că se îndrepta spre el, fără îndoială să-l sărute de bun-venit, Max a ridicat o mînă, făcîndu-i semn să rămînă pe loc.

– *Petite*, aşteaptă. Sînt plin de praf de pe drum şi miros a cal, i-a spus zîmbind. Hai să-ţi văd rochia.

Lysette a făcut o piruetă şi l-a privit peste umăr. Rochia rămăsese neîncheiată la spate, iar Max a devorat-o din priviri.

– Foarte frumoasă, a spus.

– O s-o port la balul dat în cinstea colonelului Burr. Îţi dai seama că aceea va fi prima mea apariţie în public ca soţie a ta?

Max nu a reacţionat deloc, deşi cuvintele ei l-au tulburat. Lysette nu avea cum să fie pregătită pentru întrebările acide şi curiozităţile tăioase de care va avea

parte, mai mult ca sigur. El se obișnuise deja, dar pentru ea experiența se putea dovedi foarte neplăcută.

– Este de datoria mea să te avertizez, Lysette. Ziua de ieri nu a fost nimic în comparație cu balul. Amintirile tuturor sînt încă vii și s-ar putea ca unii să te acuze că te-ai măritat cu o întruchipare a diavolului.

Lysette l-a privit gînditoare, apoi s-a apropiat de el și l-a mîngîiat pe obraz:

– Dar chiar ești un drăcușor. Mi-ai demonstrat deja asta.

Max s-a aplecat și și-a cufundat nasul în părul ei.

– Nu cred că-mi va face prea mare plăcere să-mi văd soția expusă privirilor altor bărbați, i-a spus atingînd cu vîrful degetelor pielea dezgolită a spatelui.

– Dar este o rochie foarte decentă. Majoritatea femeilor vor avea rochii cu croieli mult mai îndrăznețe.

– Poate. Dar eu unul nu sînt însurat cu niciuna din ele.

– Nu credeam că ești gelos din fire, i-a spus Lysette, căreia îi făcuseră plăcere cuvintele lui atît de posesive.

Era atît de frumușică și de dulce că Max a luat-o în brațe și a aruncat-o pe pat.

– Dă-mi voie atunci să-ți alung orice îndoială, i-a spus și s-a urcat peste ea, așa încălțat cum era. Trupul lui i-a boțit imediat fusta. Lysette a rîs văzînd atîta ardoare și a început să i se împotrivească, în glumă. A supus-o cu ușurință, potrivindu-se între picioarele ei.

– Max, a protestat ea rîzînd, o să-mi distrugi rochia!

– Îţi cumpăr alta. Îţi cumpăr douăsprezece rochii, dacă mă laşi să fac ce vreau cu tine.

În seara balului, Max şi Alexandre îşi făceau de lucru în bibliotecă cu cîte un pahar, în timp ce Irénée şi Lysette încă se mai pregăteau, la etaj.

– Femeile, a bombănit Alex. Nu sînt niciodată gata la timp.

Max i-a zîmbit şi a dus paharul cu coniac la gură.

– De ce eşti atît de nerăbdător să ajungi la bal, Alex? Nu cred că din cauza lui Aaron Burr.

– Poate că mă interesează brusc politica, i-a răspuns Alexandre iar Max a pufnit, amuzat.

I-a umplut din nou paharul lui Alexandre şi şi-a sprijinit cotul de poliţa din marmură a şemineului.

– Îţi dai seama că, fiind neînsurat, vei fi asaltat întreaga seară de mame şi de mătuşi care îţi vor prezenta diverse tinere. Asta se întîmplă de obicei la asemenea evenimente.

– O să suport. E vorba de o singură seară.

Max a zîmbit, bănuind că era vorba de o fată care îi atrăsese atenţia fratelui său mai mic.

– Cine este? l-a întrebat.

– Henriette Clement, i-a răspuns el, întorcîndu-i zîmbetul.

– Sora mai mică a lui Jacques? a întrebat surprins Max, amintindu-şi că se întîlnise de curînd cu ea şi cu fratele ei mai mare în prăvălia modistei. Hmm... o fată frumoasă, din cîte-mi amintesc.

– *Sang de Dieu,* nici măcar nu am dansat cu ea! Doar pentru că tu te-ai căsătorit nu înseamnă că ideea asta îmi surîde şi mie.

Max a zîmbit.

– N-am pomenit nimic de căsătorie.

Alex a căutat în minte un răspuns potrivit, dar a fost salvat de vocile celor două femei.

– *Bien,* sînt în sfîrșit gata, a spus el așezînd paharul pe masă.

Max și-a urmat fratele în holul de la intrare dar s-a oprit în prag, continuînd să țină paharul în mînă. N-a văzut-o chiar de la început pe Lysette, care era în spatele lui Irénée și a lui Noeline, dar cînd acestea s-au dat deoparte el nu și-a putut ascunde admirația. Lysette era izbitor de frumoasă în rochia ei simplă, de culoarea ambrei. Culoarea dulce îi punea în valoare pielea și părul, în timp ce decolteul adînc și talia înaltă îi flatau silueta.

Lysette era neașteptat de stăpînă pe ea pentru o fată de vîrsta ei. Părea calmă și relaxată, ochii albaștri, inteligenți îi străluceau. Max nu era genul de bărbat smerit, dar acum îl copleșeau o mulțumire adîncă, un sentiment de admirație. Soarta fusese adesea nedreaptă cu el, dar faptul că Lysette era acum soția lui compensa pentru tot ce i se întîmplase în trecut.

I-a măsurat cu privirea cămașa albă ca spuma laptelui și cravata apretată.

– Cît ești de frumos! i-a spus, culegînd o scamă de pe haina lui cea neagră.

Max a plecat capul și a sărutat-o pe gît.

– Nu vei avea egal în seara aceasta, madame Vallerand. N-ai arătat niciCînd mai frumoasă. Uite, vreau să-ți dăruiesc ceva. Și a tras-o după el în salon, departe de ochii celorlalți.

A scos din buzunar un săculeț din catifea și i l-a întins.

– În onoarea primului tău bal.

Lysette i-a surîs.

– Nu mă așteptam să primesc un cadou, Max. A desfăcut săculețul și i-a vărsat conținutul în palmă. Era un set de cercei și brățară din diamante de cîte două carate, cu motiv floral.

Lysette a clătinat din cap. Parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Îți plac? a întrebat-o.

– Oh, Max, ești mult prea generos! Sînt minunate! Și-a pus brățara pe mînă, peste mănușă și l-a lăsat pe Max să-i prindă cerceii la ureche. Strălucirea diamantelor pălea însă în comparație cu zîmbetul ei. A dat din cap, să audă clinchetul cerceilor. Cum să-ți pot mulțumi pentru un asemenea dar, *mon mari*?

– Cu un sărut, pentru început. A zîmbit cînd Lysette l-a cuprins pe după gît și l-a sărutat cu foc. Mai tîrziu, i-a șoptit el la ureche, îți arăt și ce trebuie să faci ca să primești și colierul asortat.

Ea a roșit și a izbucnit în rîs. S-au îndreptat apoi amîndoi spre ușă.

– Ia să văd! a exclamat Irénée, observînd imediat bijuteriile. A luat-o pe Lysette de mînă și a studiat brățara, cu privirea expertă a unui bijutier. Foarte frumoasă, *mon fils*, i-a spus lui Max. Pietrele sînt de o calitate extraordinară.

Alex și-a dres glasul cu zgomot, atrăgîndu-le atenția că sosise timpul să o pornească.

– Doar nu vreți să întîrziem, nu-i așa?

Lysette l-a luat de braț pe Max și a șoptit:

– Bernard nu vine?

Max a clătinat din cap, părînd să se fi întristat dintr-o dată.

– Lui Bernard nu-i plac astfel de evenimente. Iar în seara aceasta în mod special încearcă să mă evite, din cauză că ne-am certat ceva mai devreme.

– Pe ce motiv?

– Îți explic mai tîrziu.

Balul era găzduit de familia Seraphiné, la una din plantațiile de pe malul rîului. Lui Lysette, casa i s-a părut minunată, cu galerii largi, ferestre numeroase și acoperiș verde, din ardezie. Interiorul era la fel de impresionant, cu candelabre venețiene, covoare moi viu colorate și portrete impozante ale înaintașilor marcanți ai familiei.

Doamnele deja obosite de atîta dans se odihneau în holul imens, iar însoțitoarele fetelor de măritat nu le scăpau din ochi pe acestea. Grupuri de tineri se formaseră în apropiere, majoritate dintre ei avînd *colchemardes,* niște bastoane-sabie minuscule, dar mortale. Tinerii cu sîngele clocotind se duelau adesea, pornind de la dispute aparent lipsite de semnificație.

Alexandre îi povestea Lysettei despre ultimul bal la care participase, unde un duel explodase chiar în mijlocul salonului, în loc să se țină afară. Bărbații se împărțiseră în două tabere, sofalele și scaunele fuseseră date deoparte, mai multe femei leșinaseră și fusese adusă garda militară, ca să pună capăt încăierării.

– Care a fost motivul duelului? l-a întrebat Lysette.

Alexandre a zîmbit ironic.

– Unul din tineri l-a călcat pe un altul pe picior, din greşeală. A fost însă considerată o insultă deliberată, *et ainsi de suite...* a urmat duelul.

– Bărbaţii creoli sînt îngrozitori, a rîs Lysette, punîndu-şi mîna pe braţul soţului ei. Tu de ce nu ai un *colchemarde*, Max? Nu ai de gînd să aperi onoarea degetelor tale de la picioare, dacă se iveşte ocazia?

– Am încredere că-mi vei lua tu apărarea, i-a răspuns Max învăluind-o într-o privire plină de căldură.

Cînd familia Vallerand a intrat în sala de bal, toată lumea a început să murmure. Repetîndu-şi în gînd că nu avea motive să se teamă, Lysette a arborat un zîmbet larg. A observat aproape imediat că nişte ochi albaştri, intenşi, o priveau cu atenţie. Erau ochii unui bărbat mic de înălţime, cu trăsături delicate, care se afla de cealaltă parte a încăperii, înconjurat de un grup mare de oameni. A continuat să o fixeze cu privirea, făcînd-o să roşească.

– Se pare că i-ai atras atenţia colonelului Burr, i-a şoptit Max.

– *El* este? a exclamat Lysette. Nu se poate! Mă aşteptam să fie...

– Cum? a întrebat-o amuzat Max.

– Mai înalt, a spus ea, iar Max a rîs.

Burr se aplecase spre cineva aflat în apropiere şi-i murmurase ceva.

– Acum se interesează cine eşti, i-a şoptit Max. Iar dacă îţi va da prea multă atenţie va trebui să se dueleze cu mine.

Să sperăm că vreunul dintre prietenii lui îi va spune că sînt mult mai bun la așa ceva decît Alexander Hamilton.

Lysette a pălit, amintindu-și de duelul dintre Burr și Hamilton, un patriot care îl ajutase să scrie noua constituție. Îl provocase pe Hamilton, fiind convins că va învinge. Unii numiseră duelul omor cu sînge rece, știindu-se prea bine că Burr era mult mai priceput la mînuirea armelor ca Hamilton. Se mai zvonea și că Burr nu arătase nici un semn de compasiune sau regret la moartea acestuia.

– Să nu mai vorbim de dueluri, i-a spus.

Înainte ca Max să apuce să-i răspundă și-a făcut apariția John Watkins, primarul orașului New Orleans. După ce i-a întîmpinat cu efuziune, primarul le-a spus că Burr dorea să-i cunoască.

– Sîntem onorați, i-a răspuns Max și l-a urmat, cu Lysette la brațul său.

Colonelul Burr era îmbrăcat ca un dandy. Deși își pierduse mare parte din păr, nu purta perucă, lucru pe care Lysette l-a apreciat. Max îi spusese că Burr avea cel puțin patruzeci și opt de ani, dar ei i se părea că arăta mult mai tînăr. Era bronzat și zîmbea larg, plin de încredere. Iar ochii îi erau chiar mai remarcabili văzuți de aproape, plini de energie și vitalitate.

Deși era aproape un pitic pe lîngă statura impozantă a lui Max, avea o prezență magnetică. Le-a sărutat cu efuziune mîinile lui Irénée și Lysettei, după care a ridicat privirea spre Max.

– Monsieur Vallerand, i-a spus în engleză, în sfîrșit ne cunoaștem. A privit-o pe Lysette cu ochi scînteietori, după

care a continuat: felicitările mele pentru căsătorie, domnule. Acum, că ți-am văzut frumoasa mireasă, sînt convins că ești un bărbat norocos.

Înainte ca Max să-i răspundă, Lysette i s-a adresat pe limba lui:

– Este impresionantă ușurința cu care vorbești, domnule. Nu mă surprinde, însă.

Burr a privit-o cu un interes și mai mare. Majoritatea creolelor știau doar franceza, așa că nu se așteptase ca ea să-i fi înțeles cuvintele:

– Îmi dai voie să te felicit pentru engleza ta, madame? Vorbești foarte bine.

Lysette a plecat capul, în semn de mulțumire.

– M-am considerat norocoasă, colonele, pentru că ți-am putut asculta discursul de săptămîna trecută, din Place D'Armes, fără să am nevoie de translator.

– Și ți-a plăcut?

– Oh, da, i-a răspuns fără să ezite. Ești un vorbitor înnăscut, iar discursul a fost mobilizator. Am fost tentată să aplaud chiar și pasajele cu care nu eram de acord.

Burr a rîs atît de zgomotos că jumătate din cei aflați în încăpere s-au întors spre ei.

– Vreau să știu, madame, care au fost acele pasaje cu care nu erai de acord.

Lysette i-a răspuns cu un zîmbet provocator.

– Opiniile mele nu contează, domnule. De cele ale soțului meu ar trebui însă să ții seama.

– Așa voi face, i-a răspuns el. S-a întors apoi spre chipul lipsit de expresie al lui Max. Soția ta nu este numai

frumoasă, ci și isteață. Ești un bărbat norocos, monsieur Vallerand.

Max nu i-a răspuns, dar Lysette a simțit că îl îmboldea gelozia. El a schimbat rapid subiectul:

– Cum ți se pare climatul din New Orleans, colonele?

Întrebarea l-a făcut pe Burr să zîmbească.

– Bănuiesc că te referi la cel politic, nu? Mi se pare foarte plăcut, monsieur Vallerand. Călătoria pînă aici a fost agreabilă și am întîlnit mulți prieteni neașteptați.

– Asta am auzit și eu.

– Este adevărat că ai o afacere cu nave, monsieur? Lucru rar pentru un bărbat creol. Știam că ei nu se ocupă cu asemenea lucruri mercantile. Sînt mai prejos de ei.

– Aceasta este regula, într-adevăr. Numai că eu nu sînt omul regulilor.

– Nici eu, i-a spus Burr și l-a privit cercetător pe Max. Am făcut cunoștință cu mulți oameni din comunitate, monsieur, majoritatea aparținînd Asociației Mexicane. Faci parte din ea?

Lysette și-a amintit că Max îi povestise despre Asociația Mexicană, un grup de cetățeni importanți care doreau eliberarea Mexicului, pentru că asta ar fi adus mari beneficii negustorilor din New Orleans. Toți cei care făceau parte din acest grup erau și simpatizanți de-ai lui Burr.

– Nu, i-a răspuns Max. Viața mi-a dovedit că atunci cînd faci parte dintr-o asociație ai parte și de obligații nedorite.

– Interesant, a spus Burr, iar ochii i-au strălucit, simțind provocarea. Aș vrea să-mi dai șansa să te conving de contrariu, monsieur. Putem discuta altă dată?

– Se poate aranja.

Curînd, Burr a fost solicitat de alții care doreau să-i fie prezentați, așa că Max s-a îndepărtat, împreună cu Lysette.

– Ce părere ți-a făcut? a întrebat-o.

– Este periculos, a venit imediat răspunsul ei. Nu cred că ar fi atît de încrezător dacă nu ar avea motive. Este evident că i-a convins pe mulți să i se alăture.

– Și eu cred același lucru, i-a spus Max.

Alexandre s-a apropiat de ei. O lăsase pe Irénée cu prietenele ei, care bîrfeau într-un colț.

– Cumnata mea frumoasă, i-a spus Lysettei. Vino să dansezi cu mine, *s'il vous plait*.

Lysette l-a luat de braț.

– Te superi, Max?

Soțul ei a clătinat din cap, dar l-a privit amenințător pe fratele lui:

– Să nu o lași singură nici o clipă.

– Eu cred că știu să mă comport, *mon frère,* i-a răspuns indignat Alexandre. A luat-o pe Lysette cu el și s-a oprit în mijlocul ringului. O vezi pe fata în rochie verde? a întrebat-o. Cea brunetă?

– Nu, nu o văd...

– Este înaltă și are panglici galbene în păr. Iar bărbatul blond cu care dansează este vărul ei. O vezi? Ea este Henriette Clement. Vreau să-i atrag atenția. Prefă-te că te distrezi, rîzi ca și cum ți-aș fi spus ceva foarte amuzant.

– O să mă străduiesc, i-a zîmbit Lysette. Ai de gînd să-i faci curte?

Alex a privit peste umăr.

– Aș vrea, a recunoscut. Chiar foarte mult. Dar familia ei nu mă agreează.

– Dar domnișoara Clement este interesată de tine?

– Nu sînt foarte sigur. Dacă aș putea să petrec ceva timp cu ea... numai că ori de cîte ori mă apropii, familia ei sare imediat.

– Dacă vrei să vorbești cu ea trebuie să ceri ajutorul mătușii ei.

– Mătușa este un dragon, i-a răspuns cu tristețe Alexandre.

– Va trebui atunci să o farmeci. Dacă mătușa va ajunge să te placă și-ți va pleda cauza, vei reuși să o întîlnești pe mademoiselle Clement. *Alors,* du-te după mătușă. Și poartă-te frumos cu ea.

– Chiar acum? a întrebat Alexandre. Dar nu te pot lăsa singură. Mă omoară Max dacă nu stau cu tine.

– Irénée e chiar aici. Mă duc la ea.

– Și dansul nostru?

– Dansăm mai tîrziu, i-a promis Lysette rîzînd. Acum ai altceva mai important de făcut.

– Bine, a murmurat Alexandre, îndreptîndu-și umerii. Bănuiesc că nu am nimic de pierdut, *n'est-ce pas*?

Lysette s-a îndreptat zîmbind spre Irénée și spre grupul de femei grizonate care o înconjurau. Nu a putut să nu bage însă de seamă cîteva priviri indiscrete. Cîțiva tineri s-au oprit din conversație și i-au urmărit fiecare mișcare. Pînă să ajungă la destinație, Lysette a roșit puternic. Irénée a întîmpinat-o cu brațele deschise.

-*Belle-mère*, a spus Lysette. Te distrezi?

– Bineînțeles! i-a răspuns Irénée. Și se pare că și tu ai un mare succes. Diron Clement, domnul în vîrstă de colo, tocmai le spunea celorlalți că ești o mare frumusețe, după părerea lui!

Lysette a rîs.

– Ar trebui să-și mai șteargă ochelarii.

– N-ar fi spus-o dacă nu ar fi fost convins, i-a spus Irénée femeii corpolente de lîngă ea. Spune-i și tu, Yvonne!

Yvonne, o verișoară în vîrstă din partea lui Irénée, i-a zîmbit larg Lysettei.

– Ești o fată foarte frumoasă, Lysette. Mi-o amintesc pe mama ta: la fel era și ea, în tinerețe. Frumoasă și plină de viață. Totul se lumina cînd ea intra într-o încăpere!

Lysette și-a spus cu tristețe că nimeni nu ar mai fi considerat-o acum frumoasă pe mama ei, după ravagiile produse de căsătoria ei cu Gaspard.

Surprinzîndu-i tristețea din privire, Yvonne s-a grăbit să schimbe subiectul.

– Ce diamante splendide, Lysette! Irénée mi-a spus că sînt un cadou din partea lui Maximilien.

Lysette a zîmbit și și-a coborît privirea spre brățara care îi scînteia la încheietură.

– Soțul meu este foarte generos.

Femeia în vîrstă s-a aplecat spre ea și i-a șoptit, confidențial:

– Sînt convinsă că este, draga mea. Ține însă minte ce-ți spun: va fi *și mai* generos cînd îi vei purta în pîntec copilul. Trebuie să rămîi însărcinată cît mai curînd.

Amuzată de preocuparea tuturor femeilor creole de a face copii, Lysette a încercat să pară interesată de cuvintele ei:

– Oui, madame.

– Ca soție a unui Vallerand, a continuat Yvonne cu și mai mult entuziasm, va trebui să fii un exemplu pentru celelalte tinere soții creole. Avem mare nevoie, mai ales acum cînd atîtea americance obraznice se mută în New Orleans! A plescăit, cu dispreț. Niște ființe lipsite de rușine – fără pic de delicatețe! Nu li se pare deloc nepotrivit să meargă peste tot neînsoțite și își întrerup mereu soții atunci cînd vorbesc. Tinerele soții creole au responsabilitatea de a păstra vechile valori. dar pînă nu vei avea copii nu vei avea cu adevărat autoritate.

– Este foarte adevărat, a fost de acord Irénée.

Lysette a dat din cap, serioasă, deși o pufnea rîsul. Ea era mai apropiată de curajoasele femei americane decît de creolele cele cuviincioase.

– Mă voi ruga la Dumnezeu să fiu curînd binecuvîntată cu copii, madame.

– *Bien sûr*, i-a răspuns Yvonne, mulțumită că vorbele ei avuseseră efectul dorit.

Au continuat să sporovăiască pînă cînd soțul ei și-a făcut apariția și i-a întins mîna:

– O fur pentru un dans, a spus.

Lysette i s-a alăturat bucuroasă, atrasă de cadrilul care tocmai începuse.

– N-am mai dansat de mult, i-a spus Max. Mi-am cam ieşit din mînă, *petite.*

– Nu-ţi place să dansezi, Max?

– Ba da, numai că nu mi-a fost prea uşor să-mi găsesc partenere. Din cauza reputaţiei, ştii.

– Acum ai parteneră, i-a spus Lysette pe cînd îşi ocupau locul în cadril. Au dansat pînă ce muzicanţii au făcut o pauză. Atunci, Max a tras-o pe Lysette deoparte, lîngă uşile franţuzeşti care se deschideau spre galeria exterioară.

Cînd a trecut pe lîngă ei un servitor cu o tavă cu cupe cu şampanie, Max a luat două şi i-a întins una Lysettei. Ea a acceptat fără să ezite şi a dat-o peste cap, însetată, fără să ţină cont de privirile dezaprobatoare ale femeilor din preajmă. Nu era cuviincios ca o tînără să bea în public, nici măcar dacă era măritată. Max, pe de altă parte, părea amuzat.

– Mmm... m-am cam ameţit, i-a spus Lysette după ce a terminat paharul. Zîmbind, Max l-a pus pe tava unui alt servitor care trecea pe acolo.

– Aerul proaspăt te va limpezi, i-a spus el. Vrei să ieşim puţin afară?

Ea l-a privit suspicioasă.

– Dacă accept, îmi vei face avansuri?

– Bineînţeles, i-a răspuns el fără să ezite.

– În cazul acesta, da.

Max a ajutat-o să se strecoare după uşile franţuzeşti şi a tras-o după el în grădină, după gardul viu. Lysette se simţea ameţită, imorală chiar, de parcă şi-ar fi dat întîlnire cu un amant. Max a ridicat-o de la pămînt şi a învîrtit-o prin

aer, făcînd-o să chicotească. Lysette l-a luat pe după gît şi s-a lipit de el, dar un gînd nu-i dădea pace:

– Max... cum ar fi fost dacă ne-am fi cunoscut abia în seara asta, iar eu aş fi fost soţia lui Etienne Sagesse? Aş fi putut la fel de bine să fiu mireasa lui, nu a ta. Dacă nu aş fi fugit şi dacă Justin şi Philippe nu m-ar fi găsit... sau dacă ai fi decis să mă trimiţi înapoi la Sagesse...

– Nu te-aş fi trimis în nici un caz la el. Iar dacă te-ai fi măritat cu Sagesse, te-aş fi luat de lîngă el. Indiferent ce ar fi trebuit să fac pentru asta.

Dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, cuvintele ar fi părut o laudă deşartă. Dar Max fusese foarte convingător. Lysette îi privea uimită chipul umbrit.

– *Mon mari,* a şoptit ea, uneori aproape că mă înspăimînţi.

Max a mîngîiat-o pe gît, apoi degetele i-au rătăcit pe decolteu.

– De ce?

Lysette a închis ochii cînd degetele lui i s-au strecurat în corset, atingîndu-i un sfîrc.

– Nu te dai în lături de la nimic atunci cînd vrei să obţii ceva. Mă întreb dacă te poate opri ceva, vreodată.

– Doar tu. Max s-a jucat cu sînul ei pînă ce sfîrcul i s-a întărit. Ştii bine asta.

Gura lui i-a coborît pe gît iar ea a oftat de plăcere.

– Deci... dacă ţi-aş cere vreodată să faci ceva împotriva voinţei tale... ai face?

– Bineînţeles.

Respirația i s-a accelerat cînd buzele lui fierbinți s-au lipit de gîtul ei. Și-a trecut mîna prin părul lui și i-a șoptit:

– Max... vreau să-ți spun cît de mult te...

S-a oprit brusc pentru că a văzut o umbră dincolo de un tufiș înalt. Primul ei gînd a fost că trebuia să fie un animal, dar forma a prins contur. Era cu siguranță un bărbat care venea spre ei. Max s-a întors și a tras-o pe Lysette în spatele lui, să-l poată confrunta pe cel care se apropia.

Cu un sentiment neplăcut, mai degrabă o senzație că încerca din răsputeri să nu alunece în gol, a auzit vocea lui Etienne Sagesse:

– Ah, Lysette, a spus în timp ce se apropia. Era evident că băuse mai mult decît ar fi trebuit, chipul îi era buhăit. Pari să te distrezi de minune, *ma chère*. Te plîng, însă. Într-o bună zi vei înțelege că ar fi fost mai înțelept din partea ta să rămîi cu mine. Și mă tem că și biata Corinne ar fi de acord cu mine.

Capitolul 11

Lysette ştiuse că era inevitabil să dea ochii cu Etienne Sagesse, cîndva. Nu avea însă să fie pregătită nicicînd pentru asta. Cît ai clipi, şi-a amintit toată ura pe care o simţise pentru el, toată teama şi disperarea care o determinaseră să riște nebunește și să fugă. Nu se îndoise nici un moment că îşi formase o părere corectă despre el. Dacă s-ar fi măritat cu Sagesse, acesta ar fi umilit-o, ar fi înjosit-o în toate felurile posibile. A căutat orbește mîna lui Max şi i-a simţit degetele strîngînd-o încurajator.

– Ce dorești? l-a întrebat sec Max pe Sagesse.

– Păi, să te felicit. Nu am fost invitat la nuntă, așa că nu am avut acest prilej. Sagesse avea un zîmbet de reptilă. Pari să fii mulțumită că ai devenit o Vallerand, Lysette. Dar îmi amintesc că și Corinne a fost la fel... la început.

– Dacă vrei un alt duel, nici o problemă, a mîrîit Max. Iar de data aceasta voi merge pînă la capăt.

– Mă provoci?

– Nu, s-a grăbit Lysette să spună. Max...

– Nu este o provocare, doar un avertisment, a spus Max ignorînd izbucnirea Lysettei. A strîns-o mai tare de mînă, să o determine să tacă, iar ea a clipit din cauza strînsorii.

– Crezi că ai cîștigat, i-a spus Etienne lui Max. Ai tot ceți dorești, nu-i așa? Dar este doar o chestiune de timp și vei pierde totul... iar eu îți voi urmări cu mare plăcere declinul.

Era cît pe ce să se împiedice cînd s-a întors să plece, clătinîndu-se așa cum o făceau bețivii.

Lysette și Max l-au urmărit cu privirea pînă cînd a dispărut.

– Sper ca rudele lui să-l ducă acasă înainte să se facă de rîs, a spus Lysette. Pare hotărît să se distrugă. E ciudat... dar oricît de mult l-aș urî... acum chiar mi-a fost milă de el.

Max o privea ironic.

– Ție nu? l-a întrebat ea.

– Nu.

– Ba eu cred că da. Lysette s-a lipit de pieptul lui și i-a inspirat aroma trupului, atît de familiară. Dar nu trebuie să-l lăsăm pe Sagesse să ne strice seara. Du-mă înapoi înăuntru, Max. Vreau să mai dansăm.

Din nefericire, în ciuda eforturilor ei de a se distra, prezența lui Sagesse a reușit să abată o umbră asupra întregii lor seri. A rămas într-un colț al salonului, privind-o fix, în timp ce toate rudele lui se chinuiau să-l facă să tacă. Invitații la bal se uitau cînd la ei, cînd la cei din familia Vallerand, pînă cînd, sătulă de toate astea, Lysette i-a cerut lui Max să o ducă acasă.

Max nu a vorbit prea mult pe drumul spre casă. Lysette făcea conversație cu Irénée și Alexandre, schimbînd impresii și bîrfind puțin.

– Cum a fost? l-a întrebat ea pe Alexandre. Ai stat de vorbă cu mătușa lui Henriette Clement?

– Oh, da, i-a răspuns îmbufnat Alex. A trebuit să o suport mai bine de un sfert de oră, timp în care nu a făcu decît să-mi repete că nici o tînără nu poate fi în siguranță atunci cînd în apropierea ei se află un Vallerand. Nici dacă ar avea zece însoțitoare.

– Nu-mi imaginez care ar fi motivul, i-a răspuns Lysette și l-a privit zîmbind pe Max. *Qu'est-ce que c'est?* l-a întrebat încet, cînd Irénée a început să discute cu Alex despre familia Clement. Încă te mai gîndești la Etienne Sagesse?

Max a clătinat din cap, privind afară. Trăsura își croia cu greu drum prin noroaie.

– Nu... nu are nici o legătură cu el. Am un presentiment ciudat. Nu știu sigur ce poate fi. Dar abia aștept să ajungem acasă.

Din nefericire, premoniția lui Max s-a adeverit. Cînd au intrat în casă au fost întîmpinați de Noeline care părea foarte îngrijorată. Philippe era așezat pe una din banchetele din hol și părea răvășit.

– Monsieur Justin a lipsit întreaga zi, le-a spus Noeline. Nu a venit nici la cină.

Max s-a întors spre Philippe.

– Unde este?

Philippe s-a ridicat în picioare, tulburat.

– Nu știu, tată. Piroga nu mai este la locul ei. Cred că Justin a plecat undeva cu ea.

– Cînd v-ați văzut ultima oară?

– Azi-dimineață. Justin s-a lăudat că a reușit să se furișeze din casă aseară, după ce toată lumea a mers la culcare. Spunea că s-a întîlnit cu cîțiva membri ai echipajului

unui șlep, pe strada Tchoupitoulas și că are de gînd să plece cu ei, în seara asta. Dar nu l-am crezut.

– Oh, bietul Justin! a strigat Irénée, deznădăjduită.

Max a înjurat în bărbie. Pe șlepuri, bărbații mîncau și dormeau pe punte, fără să se protejeze de vicisitudinile vremii. Ideea lor de distracție era să se îmbete criță cu whiskey făcut din secară și să meargă la bordeluri, unde aveau parte de boli și de violență. Cînd se băteau, nu se dădeau înapoi de la nimic: mușcau, loveau cu picioarele și-și mutilau fără milă adversarii, scoțîndu-le ochii din orbite. Justin le fusese deja o pradă sigură, fără îndoială.

– Ce echipaj? a întrebat Max. Cum se numește șlepul?

Philippe a clătinat din cap, neajutorat.

Max s-a întors spre ușă, unde rămăsese Alex, cu gura căscată.

Alex s-a dat un pas înapoi.

– Oh, nu. Fac eforturi să mă țin departe de asemenea oameni. Nu vreau să-mi risc gîtul ca să-l salvez pe neghiobul de fiu al tău, care oricum nu vrea să fie găsit. Duceți-vă la culcare cu toții. Probabil că mîine dimineață își va face apariția.

– Sau va sfîrși pe fundul rîului, cu gîtul tăiat. Max l-a împins pe Alex cît-colo și a ieșit pe ușă.

– N-o să-l găsești! i-a strigat Alex.

– Ba da. Iar după ce mă asigur că e teafăr, o să-i rup urechile.

Lysette s-a repezit după el.

– Ai grijă, Max. El i-a făcut un gest scurt, fără să se obosească să întoarcă privirea. Ea și-a mușcat limba, pentru

că ar fi vrut să-l strige din nou, știind cîte griji își făcea pentru fiul său. S-a întors însă pe călcîie și l-a strîns pe Alex de braț: trebuie să mergi cu el. Trebuie să-l ajuți.

– Al naibii să fiu dacă fac asta.

– Max are nevoie de ajutorul tău, a insistat ea. Of, Alexandre, fii și tu de ajutor, măcar o dată!

Mama lui a susținut-o la rîndul ei, împingîndu-l pe Alexandre spre ușă:

– Da, trebuie să-l însoțești pe Max, *mon fils*.

– Sînt obosit, a protestat el.

– Gîndește-te la Justin! i-a spus Irénée, trăgîndu-l de celălalt braț. Ar putea avea necazuri chiar în clipa asta! Poate că suferă!

– Dacă există dreptate pe lume, chiar suferă, a bombănit Alex, eliberîndu-se din strînsoarea celor două și pornind în urma fratelui său mai mare.

Ele au închis imediat ușa în urma lui, temîndu-se ca el să nu se răzgîndească și să se întoarcă.

– Justin îmi scoate peri albi, a spus Irénée cu părere de rău. S-a uitat la Philippe. De ce nu poate fi și el ca tine?

Philippe a explodat dintr-o dată:

– De ce-mi pune toată lumea această întrebare? Eu nu sînt fratele cel bun, așa cum Justin nu este cel rău.

Irénée a oftat, părînd brusc extenuată.

– Sînt prea obosită ca să mai discut despre asta. Noeline, ajută-mă te rog.

După ce Irénée și Noeline s-au îndepărtat, în casă s-a lăsat tăcerea. Philippe și-a îngropat fața în mîini. Lysette s-a așezat lîngă el, plină de compasiune.

– Justin şi cu mine sîntem foarte diferiţi, a spus Philippe înfundat. Pentru el, lucrurile se desfăşoară mult prea lent, totul îl plictiseşte. Întotdeauna şi-a dorit să fugă de acasă. Se simte ca într-o cuşcă, mai mereu.

– Din cauza celor întîmplate cu mama voastră? l-a întrebat Lysette. Pentru că lumea crede că Max a ucis-o?

– În mare parte, da, a oftat Philippe. nu e uşor să fii un Vallerand. Şi eu şi Justin ştim ce crede lumea despre noi. Am auzit şi ce se spune despre mama noastră – cum că ar fi fost nebună. Şi ştim că toată lumea din New Orleans e convinsă că mîinile tatălui nostru sînt mînjite cu sîngele ei.

– Eu nu cred asta, i-a spus Lysette cu convingere. Şi nici tu nu ar trebui sa o crezi.

– Nu cred, în mare parte din timp. Privirea lui chinuită a întîlnit-o pe a ei. Dar Justin e convins de asta şi de aceea îi este atît de greu.

Max şi Alexandre au lipsit toată noaptea. S-au întors abia spre după-amiază, fără Justin. Max era mai agitat decît îl văzuse Lysette vreodată. Gîndurile îi păreau să i se succeadă cu rapiditate, cuvintele nu ţineau pasul cu ele.

– Nici urmă de Justin, a spus răguşit, dînd peste cap, dintr-o singură înghiţitură, toată ceaşca de cafea. Am găsit un luntraş care susţine că ar fi văzut un băiat cu semnalmentele lui. Dumnezeu ştie dacă m-a minţit sau nu. Poate că s-a alăturat unui echipaj, deşi nu-l cred într-atît de nesăbuit.

– Mă duc să mă culc, a mormăit Alex. Era palid, cu ochii injectați.

Lysette s-a apropiat de soțul ei și i-a pus o mînă pe umăr.

– Și tu ar trebui să te odihnești, Max.

El i-a făcut semn lui Noeline să-i mai toarne cafea.

– Plec din nou, în cîteva minute. Bernard va merge cu mine. O să-i cer și lui Jacques Clement cîteva ajutoare.

Lysette își dorea să fi găsit cuvintele potrivite să-l aline.

– Nu cred că a fugit, i-a spus pe cînd se așeza lîngă el. Cred că are doar nevoie de atenție. Se ține intenționat departe, așteaptă să vadă dacă dispariția lui face vîlvă.

Degetele lui tremurau ușor în jurul ceștii de cafea.

– Să pun eu mîna pe el. O să aibă parte de atenție...

Ea i-a luat mîna liberă în mîinile ei și i-a strîns-o cu putere.

– Știu că acum ești supărat pe el, dar cred că mai degrabă ți-e teamă pentru el. Poate că asta ar trebui să-i spui, cînd îl vei găsi.

Max și-a sprijinit coatele pe masă și a început să-și maseze tîmplele.

– Justin este mult prea încăpățînat ca să asculte ce-i spun eu.

– Am impresia că și el a făcut aceeași remarcă despre tine, odată.

Max a zîmbit slab.

– Uneori mă regăsesc în el, a recunoscut. Dar cînd eram de vîrsta lui nu eram nici pe jumătate atît de încăpățînat.

– O întreb eu pe Irénée, l-a necăjit ușurel Lysette. Nu știu ce mă face să cred că-mi va spune altceva.

Max i-a sărutat palma deschisă.

– Dacă nu-l găsesc, Lysette...

– Îl vei găsi.

Căutarea a mai durat o zi și o noapte. Max a mers de la un vas la altul, întrebînd în stînga și-n dreapta. Cîțiva i-au spus că-l văzuseră pe Justin – sau pe un băiat semănînd cu el. Că băuseră și jucaseră jocuri de noroc cu el, că dispăruse împreună cu o prostituată din port și nu-l mai văzuse nimeni de atunci.

– Minunat, a spus Bernard cînd a auzit. Acum trebuie să ne facem griji și să nu se îmbolnăvească de blenoragie.

– Acesta să fie cel mai mare motiv de îngrijorare, i-a răspuns Max îngîndurat.

După ce au chestionat zeci de oameni și au cutreierat pînă la ultima plută și barjă din zonă, cei porniți în căutarea lui Justin au convenit să se întoarcă la casele lor și să pornească din nou a doua zi dimineață. Max era în picioare de de două zile și două nopți iar oboseala își spunea deja cuvîntul. Neras și murdar, semănînd deja cu marinarii între care stătuse atîtea ore, Max s-a îndreptat spre casă, mergînd cu grijă și clipind des, încercînd din răsputeri să rămînă treaz.

Era trecut de ora trei dimineața dar Lysette îl aștepta. Inima i s-a strîns cînd l-a văzut epuizat și înfrînt. A încercat să-l ajute să urce în dormitor, dar Max a refuzat, de teamă să nu cadă într-un somn profund. Nu avea la dispoziție decît cîteva ore de odihnă. Împreună cu Philippe, Lysette l-a

ajutat să ajungă în salon şi i-a scos ghetele. El şi-a pus capul în poala ei şi a închis ochii. Philippe i-a lăsat singuri, nu înainte de a mai arunca o privire îngrijorată, din prag.

– Nu e de găsit, a murmurat Max. Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.

Lysette l-a mîngîiat uşurel.

– Încearcă să dormi. Mai e puţin şi se luminează de ziuă.

– Îmi amintesc de vremurile cînd era foarte mic. Uneori îl luam în braţe cînd dormea. Aş fi vrut să-l pot proteja de toate, să-l ştiu sănătos şi fericit pentru toată viaţa. Numai că nu am reuşit să-l ţin la adăpost.

– Haide, odihneşte-te. Îl vei găsi mîine, *bien-aimé.*

Max a adormit, iar Lysette l-a vegheat. Constatase cu surprindere că ajunsese să ţină mult la Justin şi la Philippe, într-un timp foarte scurt. Îi împărtăşea grijile lui Max în ceea ce-i privea pe gemeni şi îşi dorea cu disperare ca acesta să-şi regăsească liniştea. Cît de nedreaptă era viaţa! Încărca umerii celor nevinovaţi cu poveri grele şi-i lăsa să suporte consecinţele greşelilor altora.

Cuibărită lîngă Max, Lysette a reuşit să aţipească într-un tîrziu. Cerul începuse să-şi schimbe culoarea,. Soseau zorii. Lysette s-a frecat la ochi, avînd grijă să nu-şi trezească soţul.

A auzit un zgomot venit dinspre holul de la intrare. Se deschisese uşa. Intrusul s-a furişat în casă şi s-a oprit în pragul salonului.

Era Justin, murdar şi cu hainele în dezordine. Cu toate astea, însă, arăta mai bine decît Max. I-a privit în tăcere pe

Lysette și pe Max, ghemuit pe sofa. Pentru o clipă, Lysette s-a gîndit să-i facă semn să urce în camera lui, pentru ca Max să poată dormi, dar s-a răzgîndit. Max ar fi vrut să afle de îndată că fiul lui se întorsese. Ar fi fost furios dacă ar fi ratat prilejul să-l confrunte în clipa în care acesta intrase pe ușă.

– Intră, i-a spus Lysette încet.

Max s-a foit auzindu-i vocea, iar ea s-a aplecat spre el.

– Totul e bine, *bien-aimé.* S-a întors.

Max a sărit de pe canapea.

– Justin? Unde ai fost?

– Cu niște prieteni.

– Ești bine? l-a întrebat Lysette.

– Bineînțeles. De ce n-aș fi?

Lysette a închis ochii. Știa prea bine că și cea mai mică urmă de căință din partea băiatului l-ar fi împiedicat pe Max să-și piardă firea. Așa cum prevăzuse, Max a pălit, frustrat:

– Data viitoare, cînd te decizi să mai pleci așa, fără să spui cuiva, nu te mai obosi să vii înapoi, i-a spus printre dinți.

– Nu sînt obligat să locuiesc aici! a explodat Justin. Și nici să depind întru totul de tine! Vrei să plec? Bine! Plec și nu mă mai uit înapoi! S-a întors pe călcîie și a ieșit pe unde intrase.

– Justin, nu! Lysette s-a ridicat în grabă de pe sofa. Max nu s-a clintit. L-a privit cu ochi mari. Nu te duci după el?

Era prea furios ca să gîndească limpede.

– Lasă-l să plece.

Lysettei nu-i venea să creadă.

– Nu știu care e mai încăpățînat dintre voi doi! A pornit-o după Justin, lăsîndu-l pe Max, care înjura cît îl ținea gura.

Cînd să ajungă la prima treaptă, Lysette s-a lovit la degetul mic de la picior.

– Au! S-a repezit în urma lui Justin, șchiopătînd. Oprește-te, Justin! În clipa aceasta! Stai!

Spre marea ei surprindere, el a făcut întocmai. A rămas pe loc, cu spatele la ea și cu mîinile în șold. Lysette s-a apropiat, încă șchiopătînd.

– Max te-a căutat disperat, i-a spus. A apelat la o mulțime de oameni care te-au căutat la rîndul lor. Nu a mîncat nimic. Nu a dormit deloc, cu excepția celor trei ore, pe sofa, azi-noapte.

– Nu încerca să mă faci să spun că-mi pare rău! Pentru că nu-mi pare!

– Încerc să te fac să înțelegi cît de îngrijorat a fost. Era îngrozit să nu cumva să fi pățit ceva.

Justin a pufnit, ironic.

– Mie nu mi s-a părut deloc îngrozit.

– Ești nedrept.

– El este nedrept cu mine! Întotdeauna trebuie să controleze tot. Și pe toată lumea.

Lysette a închis ochii și s-a rugat ca Dumnezeu să-i dea răbdare.

– Te rog să te întorci, Justin, i-a spus calmă. Nu pot vorbi cînd stai cu spatele la mine.

Băiatul s-a întors. Ochii îi străluceau de furie. Dar Lysette nu a dat înapoi.

– Nici nu-ți dai seama cît de mult te iubește.

– Nu este capabil de iubire. Nu iubește pe nimeni! s-a răstit Justin. Nici măcar pe tine!

Deși știa că Justin nu credea ce-i spunea, cuvintele lui au șocat-o.

– Nu este adevărat!

– Iar tu ești o proastă dacă crezi în cineva care și-a ucis soția. Băiatul își fixase privirea în pământ și tremura din tot corpul.

– Justin, i-a spus ea încetișor. În adîncul inimii, știi că tatăl tău nu putea să facă așa ceva.

– Nu am de unde să știu. Justin a tras adînc aer în piept, continuînd să țină privirea în jos. Ar fi putut să o facă. Oricine este capabil de crimă.

– Nu, Justin. S-a apropiat cu grijă de el. Haide înăuntru, cu mine. L-a prins de mînă.

Justin s-a smucit imediat.

– El nu vrea asta.

– Da, probabil că din cauza asta este complet epuizat, după ce te-a căutat atîta timp. S-a abținut cu greu să nu-l atingă din nou. Ai plecat doar pentru că ai vrut să-l superi?

– Nu... Eram... Trebuia să nu mai văd.

– Ce anume?

– Pe nimeni și nimic. Nu pot fi așa cum se așteaptă ei. Vor să fiu băiat bun, așa cum este Philippe, să nu le pun întrebări incomode și să nu le amintesc de mama. Ochii i-au strălucit și a strîns pumnii, încercînd să-și ascundă lacrimile. Numai că eu sînt exact ca ea. Știu asta.

Lysette a trebuit să facă eforturi să nu-l ia în brațe și să nu-l aline ca pe un copil. Nu l-a contrazis, știind că era prea obosit, fizic și emoțional, ca să mai judece clar.

– Vino cu mine, i-a șoptit. Familia ta a avut parte de destule griji. Iar tu ai nevoie de odihnă. S-a întors și a pornit spre casă. Și-a ținut respirația pînă cînd a auzit zgomot de pași, urmînd-o.

Temîndu-se să nu-i spună ceva nepotrivit sub imperiul furiei, Max l-a evitat pe Justin toată ziua care a urmat. Lysette l-a convins cu blîndețe să poarte o discuție cu băiatul iar el a acceptat cu greu, dar numai după ce se va fi întîlnit cu colonelul Burr.

Era aproape de miezul nopții cînd Max l-a primit pe Burr în biblioteca sa, știind că acesta se aștepta ca încă un om important, bogat, să treacă de partea lui. Se zvonea că Daniel Clark, un negustor din New Orleans care avea o flotă de vase comerciale și un număr important de depozite îi dăduse lui Burr douăzeci și cinci de mii de dolari. Și că încă cîțiva îi dăduseră deja aceeași sumă, fiecare. Max nu avea de gînd să contribuie nici măcar cu un penny, dar era interesat de ce avea să-i spună ambițiosul colonel.

Burr fermecase aproape pe toată lumea în New Orleans – chiar și pe călugărițele ursuline. Fusese primit peste tot cu multă ospitalitate. Mai marii bisericii catolice și membrii Asociației Mexicane îi garantaseră sprijinul lor. Convingerea generală era că Burr plănuia un atac împotriva spaniolilor, cu sprijinul secret din partea guvernului lui Jefferson. Totuși, Max avea suficiente informații confidențiale ca să fie de altă părere. Burr nu era deloc aliatul lui Jefferson – din contră, punea la cale o conspirație.

L-a întrebat foarte direct pe Burr de ce dorise să-l întîlnească între patru ochi, într-un secret total:

– La urma urmei, subliniase Max, un aliat în plus sau în minus nu înseamnă mare lucru. Nu-ți influențează planurile – oricare ar fi ele.

– Ești recunoscut drept un om foarte întreprinzător, monsieur Vallerand. Aș aprecia sprijinul tău politic. Și, sincer să fiu, ești atît de bogat încît nu-mi permit să te ocolesc.

Max a zîmbit. Îi plăcea francheța interlocutorului său.

– Poate că nu ar trebui să treci cu vederea reputația mea, cam pătată. Ar putea fi o vulnerabilitate pentru orice politician care și-ar asocia numele cu al mea.

Burr a clătinat din cap.

– Am auzit niște zvonuri, dar nu cred că pot avea legătură cu planurile mele.

– Care sînt...? Tensiunea plutea prin aer. Preț de cîteva clipe, între cei doi s-a lăsat tăcerea.

– Cred că îți imaginezi și singur, i-a spus Burr într-un final.

– Nu prea, a mințit cu nonșalanță Max.

Burr a refuzat paharul cu băutură, s-a așezat mai comod în fotoliul din piele și a început să discute banalități. Despre New Orleans, despre familie și politică.

Max îi înțelegea perfect dilema. Burr risca mult dacă îi dezvăluia lui Max informații în schimbul sprijinului acestuia. Trebuia să facă în așa fel încît să nu-și pună planurile în pericol. I-a explicat că avea de gînd să folosească New Orleans-ul drept bază, să cucerească Mexicul și să smulgă Florida din mîinile spaniolilor – ceea ce avea să ducă, fără îndoială, la o ruptură între Statele Unite și Spania.

După ce Burr a terminat de vorbit, Max a zîmbit cu o indiferență înnebunitoare:

– Și toate astea în folosul cui se vor înfăptui?

Așa cum se așteptase Max, Burr s-a ferit să spună că avea de gînd să conducă singur noul imperiu creat.

– Să spunem că întreg statul Louisiana va avea de cîștigat.

– Iar averile voastre vor spori, nu-i așa?

– Și a ta, i-a răspuns Burr. Dacă te vei alătura grupului nostru.

Max a lăsat să treacă cîteva secunde pînă să-i răspundă.

– Mi se pare imposibil să-mi ofer sprijinul unei cauze pe care o cunosc prea puțin. Dacă nu-mi poți da mai multe detalii...

Burr s-a încruntat, surprins în mod evident de lipsa de entuziasm a lui Max.

– Ți-am dat toate informațiile pe care le am la momentul acesta. Din punctul meu de vedere, nu prea ai motive să nu ni te alături.

– Trebuie să fiu loial.

– Lui Claiborne?

– Lui și Statelor Unite.

– Mă tem că nu pot înțelege atașamentul tău pentru o țară care refuză să le acorde cetățenie oamenilor tăi. Ar trebui să ții cont în primul rînd de interesele teritoriilor voastre – și de cele ale familiei tale. Este evident că loialitatea ta este îndreptată greșit.

– Asta se va dovedi în timp. Pentru moment, voi merge pe drumul pe care l-am ales. Mi-a făcut plăcere să discutăm, colonele, dar cred că a venit momentul să pleci.

Burr şi-a stăpînit cu greu furia.

– Va veni o zi cînd vei regreta că te-ai aliat cu oponenţii mei, Vallerand.

Max a oftat prelung după plecarea lui Burr. S-a gîndit că era posibil ca Burr să reuşească să-şi ducă planurile la îndeplinire iar New Orleans să devină parte a unui nou imperiu, separat de Statele Unite. Dacă alegerea lui de acum se dovedea greşită, avea să piardă mare parte din avere şi din proprietăţi. Iar Burr era recunoscut drept un adversar răzbunător.

– Nu mi s-a părut prea convingător. Nu dă doi bani pe teritorii sau pe aşa-zişii lui prieteni. Vrea puterea numai pentru el.

Max s-a întors întrebător, auzind vocea Lysettei. Ea stătea în picioare, la cîţiva paşi de el, îmbrăcată într-o rochie de casă albă, încheiată cu nasturi de la gît pînă în pămînt.

– Ai tras cu urechea, i-a spus.

Ea nu s-a obosit să-l contrazică.

– Vocile se aud suficient de tare, chiar şi cu uşa închisă. Dacă îţi doreai intimitate, trebuia să alegi celălalt salon.

Max a rîs:

– O să ţin minte asta.

Lysette s-a încruntat.

– Oare Burr va ieşi învingător? Îşi va crea propriul imperiu, din care să facă parte şi New Orleans?

– Este posibil să-l fi subestimat, a recunoscut Max. Nu cred că sînt prea mulți aceia care să-i fi anticipat popularitatea, înainte de călătoria în Vest. Burr a fost auzit recent spunînd că se așteaptă ca un rege să ia loc curînd pe tronul Statelor Unite. Sînt convins că și-a dat deja coroana la făcut.

– Rege? Nu crede în democrație?

– Nu, *petite*.

– Dar tu, Max? l-a întrebat ea, știind prea bine că mulți creoli aveau dubii legate de sistemul american de guvernare.

Max a zîmbit și a luat-o în brațe.

– Cred. Oriunde, doar acasă nu.

Ea nu a încetat să-i pună întrebări cît timp au urcat scara.

– Crezi că vei ajunge să regreți că nu ai acceptat să fii de partea lui Burr?

– S-ar putea, în cazul în care va prelua Louisiana.

Lysette s-a întrebat de ce Max nu părea deloc îngrijorat.

– Dacă va fi așa, vei avea mult de pierdut, nu-i așa?

– Am rezerve, orice s-ar întîmpla, i-a răspuns el strîngînd-o încurajator de braț. Nu uita că teritoriile acestea au schimbat mai multe rînduri de stăpîni, iar familia Vallerand a prosperat. Chiar te îndoiești de capacitatea mea de a avea grijă de tine?

– Nu, bineînțeles că nu. Lysette l-a mîngîiat pe gît, trasînd cu vîrful degetului o linie care pornea de la ureche

și cobora ușor. Max... nu mi-ai spus ce motiv de ceartă ai avut cu Bernard, în ziua balului.

El a oftat.

– Ar fi prea multe de explicat. Sînt prea obosit, scumpa mea. Îți spun mîine...

– Haide, spune-mi acum, a insistat Lysette.

El a făcut o grimasă, dar s-a conformat:

– Foarte bine. L-am tot bătut la cap să-și asume unele responsabilități, și în final a făcut-o. Spre marele meu regret.

– A greșit cu ceva?

– Puțin spus. A făcut un lucru aberant, crud și lipsit de sens. Îl știi pe supraveghetor, pe Newland? Cu o zi în urmă, Bernard i-a dat ordin să biciuiască un sclav care nu a muncit suficient. Sclavul suferise de friguri pînă de curînd și oricum nu era în stare să iasă la cîmp. Newland i-a nesocotit porunca și de aceea Bernard a pus să fie el biciuit, în locul sclavului. Spre marele meu regret, în ziua aceea eu eram în oraș – aș fi vrut să fi putut împiedica asta.

– Of, Max, a murmurat ea. I se făcuse brusc rău.

Ajunseseră în dormitor. Max a așezat-o cu grijă pe pat.

– Cînd am aflat, mi-a venit să-l jupoi de viu. Numai că lui nu i s-a părut nimic greșit. Îmi este foarte clar că nu-l voi putea lăsa niciodată să se ocupe de plantație – oricum nici nu-l interesează cu adevărat. Și nici pe Alex. Cît timp am grijă să le dau amîndurora rentele lunare, sînt foarte fericiți să petreacă în oraș. Deși le-am tot repetat că nu-mi place agricultura.

– Știu, i-a răspuns Lysette ajutîndu-l să-și scoată cravata. Pentru tine este doar o datorie de care trebuie să te achiți.

Max a oftat adînc.

– Cea mai mare plăcere a tatălui meu era să-și privească recoltele. Era un om al pămîntului – iubea plantația într-un fel anume, de care eu nu voi fi niciodată capabil. Poate că este mai bine că nu a trăit să vadă că niciunul dintre băieții lui nu i-a moștenit această dragoste. M-am gîndit adesea, cu mult înainte de acest incident cu Bernard și Newland... m-am gîndit să vînd plantația sau măcar să-i mai reduc dimensiunile. Dar toate aceste idei îmi păreau o trădare a muncii tatălui meu, cel care a realizat toate astea.

– Plantația este modul vostru de viață, al întregii familii, a spus Lysette. Dacă renunți la ea, consecințele nu vor întîrzia să apară. Prietenii, cunoștințele tale se vor simți trădate.

– Cu siguranță, i-a spus Max. Din fericire, m-am obișnuit deja cu oprobiul public, așa că părerile lor nu mai contează. I-a căutat privirea, cu ochi îngrijorați. Nu este și cazul tău.

– Sînt suficient de puternică încît să țin piept oricărei controverse, a șoptit Lysette surîzînd slab. Încep să mă obișnuiesc cu titulatura de *mariée du diable*.

El o privea cu tandrețe, jucîndu-se cu o șuviță din părul ei, pe care o răsucea pe un deget.

– Nu ești prins într-o capcană, să știi, i-a spus Lysette. Nu trebuie să păstrezi plantația. Poți face ce vrei cu ea. Oricare ar fi consecințele, le vom înfrunta împreună.

– Mica mea rebelă, a şoptit Max, continuînd să se joace cu părul el. Ar fi trebuit să ştiu că tu mă vei încuraja să fac o alegere neconvenţională. Foarte bine – îţi voi spune atunci întreg adevărul. Urăsc locul acesta blestemat, munca pe care trebuie să o fac, amintirile, compromisurile morale pe care sînt nevoit să le fac.

– Ai de gînd să o vinzi, atunci?

– Nu pe de-a întregul. Mă gîndesc serios să vînd jumătate vecinilor noştri. Sînt dispuşi să-mi dea oricît cer.

– Şi cu sclavii cum rămîne?

– Nu vreau să am sclavi. M-am săturat de eternele probleme, de tradiţii şi politică. S-a încruntat. De prea mult timp sînt de cealaltă parte a baricadei. Şi nu o mai pot apăra cu aceeaşi convingere. Pentru că nu-mi doresc acest stil de viaţă pentru mine. Şi nici pentru copiii mei. Doar Dumnezeu ştie de ce nu pot împărtăşi convingerile tatălui meu, ale rudelor şi prietenilor mei, dar... S-a strîmbat. Ceea ce vreau să spun este: vreau să eliberez sclavii familiei Vallerand.

– Pe toţi?

– Da, pe toţi. Şi să-i angajez pe cei care vor să rămînă la noi, ca oameni liberi. Văzînd mirarea de pe chipul Lysettei, a zîmbit. Au mai făcut-o şi alţii, să ştii. Maurice Manville este proprietarul unei plantaţii de trestie de zahăr. El şi-a eliberat sclavii şi acum îi plăteşte. Şi face şi profit. Mic, e adevărat. Dacă aş vinde jumătate din plantaţie aş avea mai mult timp să mă ocup de moară şi de afacerea cu vapoare.

Lysette încerca să înţeleagă ce avea de gînd să facă.

– Este foarte greu de prevăzut ce se va întîmpla, *n'est-ce pas*? I-a atins cu vîrful degetelor cuta de îngrijorare de pe frunte. Vor fi şi repercusiuni financiare, Max?

– Mă întrebi dacă vom pierde bani? Da, la început. Dar afacerea cu vapoare se dezvoltă. Va trebui să ai încredere în mine. Va fi un succes, sînt sigur.

Lysette a zîmbit.

– Sînt convinsă.

– Cum rămîne însă cu moștenirile copiilor pe care îi vom avea? Și cu cele ale lui Justin și Philippe?

– Există lucruri mai importante pe care să le lași moștenire decît o bucată de pămînt. Și vor continua să fie niște Vallerand, cu sau fără o plantație întinsă. Lysette și-a lipit obrazul de gîtul lui cald. Mmm... ce bine miroși. L-a sărutat și i-a spus: fă ce crezi tu că e bine, Max.

Max i-a cuprins obrajii în palme. Privirea lui întunecată era plină de tandrețe.

– Acesta este unul din dezavantaje atunci cînd ai o soție mult mai tînără, i-a spus zîmbind, Nu știi suficient de multe, așa că nu încerci să mă faci să-mi schimb părerile.

– Există și avantaje cînd ai o soție tînără. I-a scos cămașa din pantaloni.

– Arată-mi, i-a spus el. Iar ea a făcut întocmai.

Părea că familia Vallerand nu cerea prea multe – doar liniște, măcar pentru o vreme. Numai că nu era posibil, după toate aparențele. De data aceasta, totul a pornit în mod neintenționat de la Philippe, care era pe drum spre lecția de scrimă.

Cînd a descălecat şi s-a îndreptat spre şcoala de scrimă a maestrului Navarre, nu a luat deloc în seamă vocile din preajmă. Îşi aţintise ca de obicei ochii în pămînt, iar gîndurile îi erau departe. Aşa cum îi spunea Justin adesea, în zeflemea, Philippe era un visător, nu un realist.

Deodată, Philippe a fost smuls din reverie de o lovitură în umăr, care aproape că l-a făcut să-şi piardă echilibrul. S-a clătinat, s-a dat cîţiva paşi înapoi şi a ridicat uimit privirea. În faţa lui erau trei băieţi care tocmai terminaseră lecţia cu Navarre. Agitaţi şi plini de vigoare după efortul depus, erau clar dornici să se bată cu cineva. Lovitura nu fusese dată din greşeală. Şeful grupului, Louis Picotte, se mai înfruntase de cîteva ori cu Justin – faptul că cei doi se urau nu mai era un secret pentru nimeni.

Philippe, pe de altă parte, nu se certase niciodată cu cineva. Şi ar fi vrut ca lucrurile să rămînă aşa şi pe viitor. Şi-a cerut imediat scuze, lucru pe care fratele lui nu l-ar fi făcut niciodată.

– *Pardonnez-moi.* Nu mă uitam pe unde merg.

– Aşa fac toţi cei din familia Vallerand, a mîrîit Louis. Era un băiat înalt, o matahală cu păr blond. Au impresia că sînt stăpînii tuturor străzilor din oraş.

– Am întîrziat deja, a murmurat Philippe şi a dat să-i ocolească, dar cei trei i-au blocat calea.

– Scuzele tale nu sînt suficiente, i-a spus Louis, zîmbind superior.

Philippe a ridicat ochii spre el.

– Îmi pare rău că am dat peste tine. Acum lasă-mă să trec.

Louis a făcut semn în jos:

– Stai în genunchi și repetă.

Philippe a roșit. Sr fi vrut să se întoarcă pe călcîie și să o ia la fugă, dar știa că dacă ar fi făcut asta, Louis l-ar fi chinuit la nesfîrșit. Și-a mutat privirea de la un chip la altul și a văzut doar ură, acea ură cu care și el și Justin fuseseră nevoiți să se obișnuiască doar pentru că se numeau Vallerand și pentru că erau fiii lui Max.

– Nu fac așa ceva, a spus privindu-l în ochi pe Louis.

– Să mergem atunci într-un loc mai retras, a spus Louis și a făcut semn spre un teren pe care aveau uneori loc dueluri. Era ascuns după copaci și clădiri, așa că trecătorii nu ar fi avut cum să-i vadă. Și și-a dus mîna la sabia prinsă la brîu.

Philippe a realizat abia atunci, uimit, că băiatul voia mai mult decît un schimb de pumni. Philippe se resemnase deja: știa că va lua bătaie, că va fi plin de vînătăi. La urma urmei, Justin încasase mult mai multe bătăi și supraviețuise. Dar cu sabia – era mult prea periculos.

– Nu, i-a răspuns el făcînd semn spre sala de clasă. O rezolvăm chiar aici. Maestrul lor era adesea de față atunci cînd apăreau dispute între elevii lui. Le interzisese chiar să se bată în afara școlii, dar săbiile erau interzise. Aveau voie să-și folosească doar pumnii.

– Ți-e frică? l-a întrebat Louis.

– Nu, doar că...

– Ți-e frică. Toată lumea spune asta. Ești un laș. Dacă aș fi în locul tău nu m-aș mîndri atît cu numele murdar Vallerand. Louis a scuipat cu dispreț. Tatăl tău e un criminal, fratele tău e un bătăuș iar tu... ești un fricos.

Philippe s-a cutremurat, cuprins de furie.

– Uitaţi-vă la el cum tremură, a continuat Louis. Uitaţi-vă la el! S-a oprit brusc, pentru că a simţit o lovitură la ceafă. Şi-a dus mîna la locul dureros şi s-a întors. Ce...

A urmat o a doua lovitură, în piept. Justin era la cîţiva paşi depărtare şi arunca cu pietricele în el. Acum se prefăcea că examinează o piatră pe care o ţinea între degetul mare şi cel arătător.

– Ce spunea, Philippe?

Philippe a oftat uşurat dar şi îngrijorat deopotrivă.

– Nimic, Justin. Am întîrziat la...

– Mi s-a părut că l-am auzit făcîndu-te laş. Dar ştim amîndoi că nu este adevărat. Şi mi s-a părut că-l aud numindu-mă bătăuş. Nici cu asta nu sînt de acord.

– Nu uita, a mîrîit Louis, că despre tatăl vostru am spus că este un criminal.

Justin a lăsat să cadă la picioare toate pietricelele pe care le ţinuse în palmă.

– Dă-mi sabia ta, Philippe.

– Nu, i-a răspuns acesta, apropiindu-se grăbit de fratele său. Nu cu săbiile, Justin. Lasă-mă pe mine.

– Nu vrea să se înfrunte cu tine, i-a spus Justin. Prin tine, a vrut să ajungă la mine.

– Nu cu săbiile, Justin, a repetat Philippe.

– Eşti şi tu la fel de laş ca şi fratele tău? l-a provocat din nou Louis.

Justin respira zgomotos, din cauza furiei. Privirea lui a întîlnit-o pe cea a fratelui său:

– Îl fac bucăţi în doi timpi şi trei mişcări, i-a jurat el.

– El s-a antrenat azi, tu nu, i-a spus Philippe, căutînd argumente să-l facă să se răzgîndească. Va fi mult mai flexibil decît tine, Justin.

Louis i-a întrerupt, nerăbdător.

– Hai să terminăm odată, Justin.

– Dă-mi blestemăția aia, Philippe! a mîrîit Justin printre dinți.

– Nu înainte să-mi promiți că te oprești la primii stropi de sînge.

– Nu pot...

– Promite-mi!

S-au privit în ochi. Într-un final, Justin a dat din cap.

– Bine, naiba să te ia! A întins mîna spre sabie. Alb la față, Philippe i-a întins-o.

Băieții au pornit spre locul ferit. Nu au făcut deloc zgomot, știind prea bine că duelul nu ar mai fi avut loc dacă afla cineva. Cei de vîrsta lor nu-și rezolvau de obicei așa diferendele – mai trebuiau să treacă măcar doi ani pînă să le fie permis.

Urmînd cele învățate de la Navarre, cei doi și-au numit imediat secunzii. Louis și-a scos cu încetineală haina, privind peste umăr la gemeni. Philippe aștepta cu pumnii strînși și părea foarte tulburat. Justin aștepta, cu un calm nefiresc.

Louis era pe cale să regrete că-i provocase pe frații Vallerand. Poate că în ochii lui Philippe se citea teama, dar privirea albastră, dură, a lui Justin, promitea mult mai multe. Justin era și un bun spadasin, aproape la fel de bun ca și el. Îl urmărise pe Justin cînd exersa împreună cu

Navarre şi auzise cînd acesta îi spusese că ar fi fost un spadasin de excepţie, dacă nu i-ar fi lipsit disciplina.

Şi-au încrucişa săbiile în semn de salut şi au început confruntarea cu un clinchet metalic. Au încercat cîteva combinaţii elementare, fiecare încercînd să afle cît mai multe despre adversarul său. O fentă dublă, o parare, urmată de o ripostă rapidă. Ambii se mişcau bine, fiind la fel de pricepuţi, Unul dintre însoţitorii lui Louis a spus chiar că ar fi vrut ca Navarre să fi putut să vadă asta. Era un duel impresionant.

Confruntarea s-a înteţit şi balanţa s-a înclinat. Louis transpira abundent în încercarea de a-şi păstra concentrarea. Justin lupta cu o agresivitate rece, tehnică, pe care nu o arătase niciodată la lecţie. Philippe era singurul care înţelegea ce anume îl făcea pe Justin atît de eficient. Nu-i păsa ce se întîmpla cu el, nu-i era teamă de durere, de singurătate... nici măcar de moarte. Iar asta îl îngrozea pe Philippe.

Surprins, Louis s-a dat un pas înapoi cînd a simţit că sabia lui Justin îi atinsese umărul. A privit în jos şi a văzut cum cămaşa i se colorase. Băieţii au început să scoată strigăte iar Philippe s-a apropiat grăbit de secundul lui Louis.

– Onoarea ţi-a rămas nepătată, a spus Philippe, ştergîndu-şi broboanele de sudoare de pe frunte.

Louis era umilit. Nu-l mai vedea bine pe Justin din cauza furiei, îi era de-a dreptul rău la gîndul că o greşeală minoră, o scăpare, dusese la înfrîngerea sa. Toţi prietenii vor rîde de el. Dar chiar mai enervantă i s-a părut tăcerea surprinzătoare a adversarului său. Louis s-ar fi aşteptat ca

Vallerand să jubileze. În loc de asta, Justin îi privea cu o expresie serioasă pe cei doi secunzi, care se puneau de acord. Într-un fel, asta i s-a părut lui Louis mai greu de suportat decît dacă Justin l-ar fi ridiculizat fățiș.

– S-a sfîrșit, a spus Philippe, fără să se ostenească să-și ascundă mulțumirea din glas. A zîmbit cînd a surprins ușurarea din privirea lui Justin.

– Nu s-a sfîrșit deloc! a strigat Louis, dar nici unul dintre ei nu i-a dat atenție.

Justin pornise spre Philippe, cu intenția de a-i înapoia sabia, dar s-a oprit văzînd expresia îngrozită din ochii acestuia.

– Nu! Doar atît a mai apucat Philippe să strige cînd l-a văzut pe Louis năpustindu-se spre el.

Justin a simțit o durere într-o parte, a coborît privirea și a apucat să vadă lama sabiei retrăgîndu-se. O durere cumplită l-a străbătut. A căzut în genunchi, privind nedumerit la pata de sînge care se întindea pe cămașă. Și-a apăsat palma pe locul înroșit, dar durerea era prea mare. S-a prăbușit la pămînt, capul i se învîrtea și abia mai reușea să respire.

– Oh, Justin, a exclamat Philippe și a căzut în genunchi lîngă el. Oh, Justin.

Abia atunci și-a dat și Louis seama ce făcuse. Prietenii lui îl priveau cu uimire și dezgust.

– N-am vrut... a început să spună Louis, dar vocea i s-a stins de rușine. Făcuse ceva prea lipsit de onoare și de bărbăție. S-a întors cu spatele și a rupt-o la fugă.

Auzindu-l pe Philippe, Justin a deschis ochii și a reușit să spună,încercînd să folosească tonul obișnuit, nepăsător:

– E doar o zgîrietură.

– Dar sîngerezi, Justin!

– Unde e Louis? Ce ticălos laș!

– A dispărut, i-a răspuns Philippe. Teama începea să se risipească. Cred că a fost la fel de surprins ca și noi ceilalți.

Justin se chinuia să se ridice.

– Surprins? Îl omor! Îl... S-a întrerupt cu un geamăt de durere. Pe sub degete i se scurgea un șuvoi de sînge.

– Stai pe loc! i-a strigat Philippe și l-a prins pe după umeri. Atîta sînge... Îți trebuie un doctor... Te las aici doar un minut să...

– Nu. Merg acasă. Iar acolo tata mă va omorî, cu siguranță.

– Dar...

– Du-mă acasă, i-a șoptit Justin pe un ton care l-a redus la tăcere pe fratele lui.

Philippe a încercat să oprească sîngerarea apăsîndu-l cu putere pe rană, ceea ce a stîrnit un val de înjurături din partea lui Justin. Nici nu-i observase pe ceilalți doi băieți care rămăseseră la cîțiva pași depărtare pînă ce unul din ei nu i-a întins vesta.

– Mulțumesc, a spus Philippe. A luat-o și a îndesat-o sub cămașa lui Justin, peste rană.

– Louis nu ar fi trebuit să facă asta, a spus cel care le întinsese vesta. Nu-i voi mai fi niciodată secund!

– Duelul acesta nu ar fi trebuit să aibă loc! a spus mînios Philippe. Din partea lui Justin nu se mai auzea nici

un zgomot. Închisese ochii și își lipise palmele deschise de pământ.

Băiatul îl privea cu admirație pe Justin.

– Are curaj, nu glumă.

– Și mintea unui bivol, a mormăit Philippe.

– O să cîștige multe dueluri.

– Și o să moară înainte să împlinească douăzeci de ani, a șoptit în barbă Philippe.

Justin a deschis ochii. Erau întunecați, fără obișnuita lor strălucire și energie. L-a apucat cu greu pe Philippe de gulerul cămășii, murdărindu-l de sînge și a spus:

– Să mergem.

Philippe nu l-a mai întrebat pe Justin cu ce ajunsese în oraș. Unul dintre prietenii lui Louis i-a adus calul și toți trei au reușit cu greu să-l urce pe Justin în șa. Philippe s-a urcat mai apoi în spatele lui, asigurîndu-se mai întîi că el își ținea apăsată vesta peste rană.

– Mă descurc, i-a spus Justin răgușit și s-a lipit de gîtul calului. Să pornim pînă nu cad de-aici.

Drumul spre casă a fost o tortură. Philippe părea să sufere la fel de mult ca și Justin, terifiat de ideea că fratele lui ar putea muri.

– De ce ai vrut să te lupți cu Louis? l-a întrebat Philippe, cînd ajunseseră pe la jumătatea drumului. Chiar atît de mult îl urăști?

Sîngerarea se oprise, așa că Justin se mai limpezise la cap.

– Pur și simplu am vrut să mă duelez. Doar așa mă simt bine. Îmi vine să mă lupt, tot timpul.

– De ce?

– Ceva înăuntrul meu e mulțumit doar atunci. Nu-ți pot explica.

– Ceva înăuntrul tău te împinge spre distrugere, i-a spus Philippe. Dar nu te las. Nu pot să te pierd.

Justin a știut că Philippe i-a mai spus multe, dar cuvintele s-au transformat treptat în niște sunete pe care nu le mai înțelegea și a alunecat într-un vis straniu. Erau acasă, mai multe mîini se întindeau spre el, apoi a căzut într-o mare purpurie, fiind ridicat pe creasta unui val. Capul îl durea, la fel și locul unde fusese rănit. Se simțea din nou ca un băiețel. A mai simțit clar cum cineva l-a așezat pe pat și cum și-a lăsat capul pe pernă, apoi s-a odihnit un timp care i s-a părut că a durat ore întregi. S-a trezit speriat, cuprins de un sentiment adînc de singurătate.

– *Mon père*, a șoptit și a căutat orbește cu mîna prin aer pînă cînd a simțit o mînă mare cuprinzîndu-i-o pe-a lui. Strînsoarea a părut să-l readucă în simțiri. A văzut ca prin ceață chipul tensionat al tatălui său și tandrețea din ochi. Poate că nu avea sens, dar i se părea că era în siguranță atîta vreme cît tata îl ținea de mînă. Simțind parcă asta, Max nu i-a mai dat drumul, nici măcar atunci cînd a sosit doctorul.

Justin a gemut de durere cînd rana i-a fost curățată, dar nu a țipat, deși simțea ca un vătrai încins. Sudoarea i se prelingea pe față.

– N-ai terminat? a întrebat cînd a simțit că nu mai poate suporta. Tatăl lui și-a sporit strînsoarea și a încercat să-l aline cît timp doctorul a făcut ce trebuia. După ce l-a

bandajat, i-a dat să înghită un medicament cu gust îngrozitor iar Justin a insistat să țină singur paharul. Tatăl său l-a ajutat să se ridice și să bea, lucru pe care Justin l-a găsit extrem de umilitor.

– Nu țipi la mine, nu mă trimiți la naiba? a spus după ce a reușit să ia ultima înghițitură.

– Mîine, i-a răspuns Max aranjîndu-i cu grijă pătura. Acum sînt doar ușurat că ești bine.

Justin a căscat cît îl țineau fălcile. Medicamentul îi făcuse somn. S-a străduit să țină ochii deschiși.

– Pleci? l-a întrebat.

– Nu, *mon fils.*

– Poți să pleci dacă vrei, a murmurat Justin, deși își dorea din tot sufletul să rămînă.

– Nu te părăsesc pentru nimic în lume, a venit răspunsul tatălui său iar Justin a oftat ușurat. I-a căutat din nou mîna și a adormit ținîndu-i-o strîns.

Capitolul 12

– Cum se simte? a întrebat Alexandre în timp ce se pregătea să-i toarne lui Max ceva de băut. Acesta i-a făcut semn să lase sticla jos.

– O să fie bine. Max tocmai coborîse, lăsîndu-l pe Justin dormind liniștit. Lysette și Noeline încercau să o determine pe Irénée să se culce, dîndu-i să bea ceai îndoit cu coniac. Rana nu este gravă, mulțumesc lui Dumnezeu. A clătinat din cap, palid și obosit. Nu-mi vine să cred că fiului meu i s-a putut întîmpla așa ceva.

– Pentru tine este o surpriză? l-a întrebat Bernard. Eu sînt doar mirat că nu s-a petrecut pînă acum.

– Justin îi calcă pe urme tatălui său, nu crezi? a adăugat și Alexandre. Max i-a privit cu răceală.

– Este foarte adevărat, a spus Bernard. Știi bine cum este Justin, Max. Nu poți spune că nu te așteptai la asta. Și ai fi un naiv dacă nu te-ai aștepta să se repete.

Înainte ca furia lui Max să explodeze s-a auzit vocea calmă a Lysettei.

– Max. A intrat în încăpere și l-a prins de braț. Nu vreau să te lipsesc de compasiunea frățească, dar bucătăreasa a încălzit supa. Haide, trebuie să mănînci ceva.

– Nu mi-e foame...

– Doar puțin, iubitule, a insistat Lysette. Doar nu ai de gînd să mă lași să mănînc singură? Te rog... fă-o pentru mine.

Max a urmat-o mormăind iar cearta a fost uitată. Cînd a ajuns în prag, Lysette a privit peste umăr la cei doi frați. Privirea aceea nu avea nici o legătură cu expresia dulce folosită de față cu Max. Alexandre a izbucnit în rîs.

– E un mic despot, așa dulce cum o vedem, a comentat el.

– Nu mi se pare deloc amuzant, a spus Bernard.

– De ce nu? Lysette este foarte potrivită pentru Max.

– Eu n-aș spune asta. Bernard a luat o înghițitură de coniac, cu privirea ațintită pe pragul ușii, acum gol.

Alex a înclinat capul, întrebător:

– Nu o placi deloc, nu-i așa? Abia acum mi-am dat seama.

Bernard i-a răspuns rece și sec.

– Nu. N-o plac. Nu-mi place efectul pe care îl are asupra lui Max. Și nici felul în care tulbură lucrurile în familia noastră. Era mai bine înainte.

A doua zi de dimineață, cînd Justin s-a trezit, a constatat că dormitorul îi fusese invadat de fratele lui, de tată și de mama vitregă. Lysette se tot foia pe lîngă el, ca o cloșcă, îi aranja micul dejun pe tavă și încerca să-i lege la gît un șervet, de parcă ar fi avut cinci ani, nu cincisprezece. Îi era recunoscător pentru că se afla acolo, știind prea bine că Lysette își va folosi întreaga influență pe care o avea asupra

tatălui său în favoarea lui. Nu știa prea bine cum și cînd el și Lysette deveniseră aliați, dar a simțit brusc un val de adorație cînd a privit-o în ochii frumoși, albaștri.

Bineînțeles că tatăl le-a cerut imediat băieților să-i explice ce se întîmplase cu o zi în urmă.

– Spune-mi versiunea ta, Philippe, a spus Max, așezat pe un fotoliu de mahon cu spătar arcuit, de o parte a patului.

Ca de obicei, Philippe și-a ales cu grijă cuvintele:

– M-am înfruntat cu trei băieți, iar unul din ei a încercat să mă provoace la duel. Eu am refuzat și chiar atunci a apărut Justin și...

– A fost mai mult decît dornic să ridice el mănușa, a continuat Max fraza.

Justin s-a strîmbat.

– L-a numit laș, a spus în apărarea sa. Nimeni nu-l insultă pe un Vallerand și rămîne nepedepsit.

– Numai atît a spus?

– Nu. Justin a coborît privirea.

– Pe mine m-a făcut bătăuș iar pe tine... S-a oprit brusc, roșind violent.

– Și pe mine? l-a întrebat cu blîndețe Max, deși era evident că știa deja.

Justin simțea cum roșise pînă în vîrful urechilor.

– La fel ca de obicei.

– Adică?

– De ce mă mai întrebi? Știi deja!

– Vreau să te aud spunînd-o.

Justin și-a trecut de cîteva ori mîna prin păr, agitat ca un animal în cușcă.

– Spune-o, *mon fils*, a insistat Max. Te rog.

Era ca și cum Lysette și Philippe nu se aflau în aceeași încăpere cu ei. Nici unul nu a îndrăznit să se miște sau să respire, atîta tensiune era în aer. Ochii lui Justin s-au umplut de lacrimi. A scrîșnit din dinți, de umilință și de furie.

– Te-a numit criminal. Asta o spune toată lumea. Mereu și mereu. Iar tu mă întrebi de ce sar la bătaie? Nu am știut niciodată cum e să ai un prieten. Nici eu, nici Philippe. A întors capul spre fratele lui. Spune-i!

Max s-a așezat pe marginea patului.

– Ascultă-mă, Justin. Nu vei reuși niciodată să astupi gura lumii. Zvonurile vor continua să circule iar tu nu vei putea face oamenii să tacă. Poți ucide chiar un om sau zece, trecutul nu se va schimba. Iar tu vei rămîne fiul meu. Poți să blestemi acest fapt, dar nu-l poți schimba. Vei muri încercînd... iar asta mă va doborî, Justin.

– Ce s-a întîmplat cu mama? l-a întrebat Justin, cu lacrimile alunecîndu-i pe obraji.

– Nu-ți pot spune prea multe, i-a răspuns Max. M-am căsătorit cu ea pentru că o iubeam. Dar căsnicia noastră nu a mers, și la puțin timp după nașterea voastră am aflat că ea avea o relație cu un alt bărbat.

– Cu cine? a întrebat Justin.

– Nu mai contează...

– Cu Etienne Sagesse?

– Da.

– De ce? a întrebat Philippe, care era la cîțiva pași mai în spate. De ce să fi făcut asta?

– Cred că și-a imaginat că este îndrăgostită de el, i-a răspuns Max cu un calm nefiresc. Numai Lysette își dădea seama cît îi era de greu să vorbească despre trecut. Eu nu am reușit să o fac fericită pe Corinne, iar asta a făcut-o să se refugieze în brațele altui bărbat.

– Nu e cazul să-i găsești scuze, a spus Justin. Mă bucur că a murit.

– Nu, Justin. Poți să o compătimești, dacă vrei. Dar nu trebuie să o urăști.

– Etienne Sagesse e cel care a omorît-o?

– Nu cred.

Lui Justin i-a tremurat bărbia.

– Tu, atunci? Vocea i s-a frînt.

Max a părut să-și găsească cu greu cuvintele.

– Nu. Cînd am găsit-o, era deja moartă. Nu știu ce s-a întîmplat.

Justin era măcinat de mînie și neîncredere.

– Dar trebuie să afli! Trebuie să știm!

– Aș vrea să pot face asta, i-a răspuns Max. Și mai presus de toate, aș vrea ca voi să nu fi crescut cu acest stigmat. Aș face orice să schimb situația, Justin. Nu-mi doresc nimic mai mult decît să vă știu fericiți.

Justin a închis ochii și și-a sprijinit capul în pernă.

– Nu bănuiești pe nimeni? Cine să-i fi dorit moartea?

– Cu ani în urmă am stat de vorbă cu Sagesse, crezînd că-mi poate spune ceva.

– Și?

– E convins că eu am omorît-o pe Corinne, din gelozie.

– Ar fi trebuit să-l ucizi atunci, la duel, a șoptit Justin.

– Uită-te în ochii mei. Max a așteptat ca Justin să deschidă ochii. Trebuie să-ți alegi cu grijă bătăliile. Aș prefera să fii considerat laș decît să știu că sari la fiecare provocare. Cu cît devii mai de temut, cu atît mai numeroși vor fi cei care te vor provoca să scoți sabia din teacă. Nu vreau asta pentru tine. Și nici pentru fratele tău. Însemnați prea mult pentru mine. Data viitoare, fă un pas înapoi și îndepărtează-te... pentru mine. Te rog.

Justin a înghițit în sec, s-a ridicat dintre perne și s-a aplecat spre Max.

– Te iubesc, *mon père*, a spus înfundat. Max l-a îmbrățișat cu grijă, și-a trecut mîna prin părul lui și i-a murmurat ceva.

Cu coada ochiului, Lysette l-a văzut pe Philippe făcînd un pas înainte, după care s-a oprit dîndu-și seama că acel moment le aparținea doar lui Max și lui Justin. Cît era de altruist, și-a spus și l-a prins de mînă. Băiatul a privit-o. Cuta de pe frunte i-a dispărut și a sărutat-o pe obraz.

După ce a terminat tot ce avea de făcut în New Orleans, Aaron Burr s-a întors la St. Louis, ca să comploteze cu generalul Wilkinson. A trecut și prin Natchez, pe caii puși la dispoziție de Daniel Clark, cel mai influent și mai avut negustor din zonă. Călătoria în vest a lui Burr avusese un imens succes. După părerea lui, nu avea să întîmpine dificultăți în a ridica populația împotriva spaniolilor, pentru a pune stăpînire pe Florida și Mexic.

Burr era sigur că reușise să le ascundă adevăratele lui intenții oficialilor spanioli, mai ales lui Yrujo, pe care îl asigurase că teritoriile lor nu intrau în planurile sale. În mai puțin de un an va fi în stare să-și fructifice ambițiile. Aceasta era convingerea sa. Iar cei care încercaseră să-i stea în cale – ca Maximilien Vallerand, de exemplu – se vor milogi să-i intre în grații.

La primele ore ale dimineții, din casa lui Don Carlos, marchiz de Casa Yrujo a plecat un mesager. S-a îndreptat spre sud, afară din oraș, mergînd circumspect. Brusc, a fost obligat să tragă de frîiele calului. Doi bărbați înarmați, călare, i-au blocat calea. Palid din cauza fricii, bărbatul a început să bolborosească ceva în spaniolă. Convins că cei doi voiau să-l jefuiască, a spus că nu avea bani la el, că nu le putea oferi nimic. Bărbatul mai solid dintre cei doi i-a făcut semn să descalece.

– Dă-mi scrisorile, i-a spus într-o spaniolă destul de stricată.

– *N-no puedo,* s-a bîlbîit mesagerul, clătinînd din cap. Sînt personale, foarte confidențiale... eu... mi-am pus viața chezășie pentru ele.

– Chiar viața ta e în joc. Dă-ne scrisorile dacă ții la ea.

Mesagerul a căutat înfrigurat sub haină și a scos șase scrisori, toate purtînd sigiliul oficial al lui Yrujo. Și-a șters cu mîneca sudoarea de pe sprînceană. Una dintre ele a părut să-i atragă atenția bărbatului, în mod deosebit. A păstrat-o, iar pe celelalte i le-a dat înapoi.

Max l-a privit zîmbind pe Jacques Clement.

– Îi este adresată unui comisionar vamal spaniol care a stat vreme cam îndelungată în New Orleans, fără vreun motiv anume.

– Poate că i-a plăcut acolo, a spus Clement.

Max a deschis scrisoarea, ignorînd protestele mesagerului. A citit-o iar zîmbetul i s-a șters de pe chip. S-a întors spre Clement, cu ochii strălucind:

– Ador felul în care oficialii spanioli își iau cu greu rămas-bun de la un prieten, pentru ca imediat după aceea, cu maximum de politețe, să-l înjunghie în spate.

Mesagerul, care nu înțelegea ce voia să spună, a îndrăznit să-l întrerupă:

– Señor, nu pot înmîna scrisoarea cu sigiliul rupt! Ce mă fac? Ce...?

– N-o vei înmîna nimănui pentru că o păstrez eu, i-a răspuns Max.

A urmat un torent de cuvinte pe care Max nu le-a înțeles, dar era clar că bărbatul era nefericit.

– Probabil că-l vor arunca în temniță cînd vor afla, a spus Jacques. Nu-l vor ierta pentru că a lăsat să-i fie luată scrisoarea.

Max i-a aruncat mesagerului un săculeț cu bani pe care acesta l-a prins imediat. Banii i-au zornăit în palmă.

– Îți vor fi de ajuns să dispari o vreme.

A urmat un alt discurs rapid. Max s-a uitat întrebător spre Jacques, care vorbea mai bine decît el spaniola.

– Ce spune?

– Are nevoie de mai mulți bani. Are nevastă și copii.

Max a zîmbit ironic.

– Dă-i toți banii pe care-i ai la tine, i-a spus lui Jacques. Ți-i înapoiez eu mai tîrziu.

– Chiar atît valorează scrisoarea? l-a întrebat neîncrezător Clement.

Satisfăcut, Max și-a îndesat scrisoarea în buzunarul interior al hainei.

– Oh, da.

Claiborne a citit și răscitit scrisoarea, uimit.

– Spaniolii știu că a ajuns în mîinile noastre? a întrebat într-un sfîrșit.

Max a ridicat din umeri.

– Nu contează. Asta nu le va schimba planurile.

– E chiar o noutate, a spus Claiborne. Nu numai că nu au încredere în Burr, dar plănuiesc o contraofensivă. Dacă scrisoarea aceasta este reală, atunci îl vor discredita complet! S-a mai uitat o dată pe scrisoare. Și sînt al naibii de inteligenți, ticăloșii! Se folosesc de un american pentru asta. L-ai cunoscut pe Stephen Minor?

– L-am văzut o dată, foarte puțin.

– Știai că e plătit de spanioli, înainte de a citi scrisoarea?

– Nu, a zîmbit Max. Dar nu avem cum să ținem evidența *tuturor* americanilor de pe statele de plată ale spaniolilor.

– Ești un creol insolent, l-a tachinat Clement. Vrei să spui că americanii pot fi cumpărați ușor?

– Așa pare, domnule.

Clement a redevenit serios:

– Pentru moment nu putem face altceva decît să așteptăm. Dacă informația este adevărată, Minor va începe să răspîndească zvonuri cum că Burr are de gînd să separe vestul de restul țării, să-l unească cu teritoriile spaniole și să-și proclame propriul imperiu. Asta ar trebui să pună țara pe foc.

– Zvonurile ar trebui să ajungă la St. Louis odată cu Burr, a spus Max.

– Aș da o avere să-i văd fața generalului Wilkinson. Nu-i va lua prea mult timp să se dezbare complet de Burr.

Max s-a ridicat și i-a întins mîna.

– Trebuie să plec. Dacă mai ai nevoie de ceva...

– Da, da. Claiborne s-a ridicat la rîndul lui și i-a scuturat mîna cu mai multă căldură ca de obicei. Vallerand, azi ți-ai dovedit pe deplin loialitatea.

Max a arcuit o sprînceană.

– Era cumva cu semnul întrebării?

– Recunosc că m-am întrebat ce anume ai omis să-mi spui despre întîlnirea ta cu Burr. Este un om foarte convingător. Ai fi putut să împarți gloria cu el, dacă i te alăturai.

– Nu-mi doresc glorie. Vreau doar să păstrez ce este al meu, i-a răspuns serios Max. Bună ziua, excelență.

Max a făcut o mișcare neașteptată și l-a însărcinat pe Justin cu supravegherea demolării vechii case a supraveghetorului. Lysette a primit cu plăcere vestea, înțelegîndu-i semnificația. Trecutul îi apăsa pe Max și pe fii lui. Justin era foarte mîndru de responsabilitatea primită. A organizat imediat o echipă, în timp ce Philippe a preferat să-și vadă de studiul său, perfect mulțumit în lumea cărților.

Lysette avea la rîndul ei probleme, dar de o altă natură. Deși țineau mult una la cealaltă, între ea și Irénée interveneau mici conflicte, ca între soacră și noră. Irénée era foarte atașată de tradițiile creole, în timp ce Lysette încerca să mai schimbe cîte ceva, în cercul lor destul de restrîns. Irénée nu mai fusese niciodată atît de oripilată ca atunci cînd a aflat că Lysette a invitat cîteva tinere soții americane, din New Orleans, să viziteze plantația.

– Sînt niște femei plăcute, educate, i-a spus cu blîndețe Lysette.

– Da, dar sînt *americane*! Ce vor crede prietenele mele cînd vor afla?

– Americanii fac acum parte din New Orleans, în aceeași măsură cu creolii. Avem aceleași preocupări.

Irénée o privea cu ochi mari, scandalizată.

– Mai rămîne să spui că ți se pare în regulă ca americanii și creolii să se căsătorească între ei.

– Așa ceva? Niciodată! i-a răspuns Lysette, ironică.

Suspicioasă, Irénée a făcut ochii mici.

– Maximilien știe?

Lysette a zîmbit, știind prea bine că femeia avea de gînd să vorbească cu el, pe ascuns.

– Este de acord. Din toată inima, Maman.

Irénée a oftat, dezgustată, jurîndu-şi în gînd să stea de vorbă cu fiul ei chiar în seara aceea.

Numai că Max nu i-a dat prea mare atenţie. I-a spus chiar că nu vedea nimic rău în prietenia Lysettei cu cîteva femei americane de vîrsta ei.

Irénée era de asemenea îngrijorată pentru că Max îi satisfăcea Lysettei toate capriciile, o încuraja să vorbească liber despre orice. Mai mult decît atît, părea să se aştepte ca întreaga familie să respecte opiniile ei.

Nu cu mult timp în urmă, nimeni n-ar fi crezut că o femeie îl poate manevra cu atîta uşurinţă pe temutul cap al familiei Vallerand. Şi mai uimitor era faptul că o femeie tînără, lipsită de experienţă şi nu foarte frumoasă reuşise acest lucru.

Sfîşiată între plăcerea de a-şi vedea fiul fericit şi disconfortul provocat de purtarea neconvenţională a Lysettei, Irénée a ezitat înainte de a-l aborda pe Max.

– Dacă Lysette ar fi un copil aş spune că este răsfăţată, i-a spus ea lui Max între patru ochi. Tu eşti cel care o încurajează să creadă că poate face şi poate obţine orice doreşte.

– Dar chiar aşa şi este, i-a răspuns el.

– Lysette crede că este îndreptăţită să contrazică pe oricine nu este de acord cu ea, fără să ţină cont de vîrstă sau de poziţie socială. Unei tinere creole nici nu i-ar trece prin cap să-i spună unui bărbat ce are de făcut. Şi chiar în această dimineaţă Lysette încerca să-l convingă pe Bernard că ar trebui să bea mai puţin şi să muncească mai mult!

Max a izbucnit în rîs.

– Mă tem că nu făcea decît să dea glas părerii mele. Şi chiar şi tu eşti de acord cu ea.

– Nu discutăm acum despre asta!

– Dar despre ce, Maman?

– Trebuie să preiei frîiele, Max, de dragul Lysettei şi a celorlalţi. Nu-i face bine atîta libertate.

Expresia lui s-a înăsprit şi a privit-o uimit, ca şi cum nu înţelegea ceva care ar fi trebuit să fie evident.

– Să preiau frîiele? Să fac în aşa fel încît să mă impun în faţa ei? De la început, Lysettei ar fi trebuit să-i fie frică de mine şi totuşi a găsit curajul să mă trateze ca pe un egal. Nu merit un asemenea dar şi Dumnezeu mi-e martor că nu-l voi irosi. În nici un caz nu-i voi cere să se supună regulilor societăţii noastre învechite.

– Mi se pare că uiţi, Maximilien, că familia şi prietenii tăi fac şi ei parte din această societate demodată!

– O societate care mă tratează ca pe un proscris de zece ani încoace. A făcut o pauză văzîndu-i expresia. Îmi pare rău, i-a spus pe un ton ceva mai blînd. Nu mai învinovăţesc pe nimeni. Dar nu poţi nega faptul că arunc o umbră asupra tuturor celor la care ţin, inclusiv asupra Lysettei. În special asupra ei.

– Este o prostie! a exclamat Irénée. Ai o mulţime de prieteni.

– Parteneri de afaceri, mai degrabă. Jacques Clement este singurul om din New Orleans care îmi este cu adevărat prieten şi nu caută să cîştige ceva de pe urma mea. Chiar tu ai văzut cum unii trec pe celălalt trotuar, ca să nu fie nevoiţi să mă salute.

– Oamenii vin în vizită...

– La tine. Nu și la mine.

– Ești invitat la petreceri...

– Da, de rudele sărace care speră să le dau bani sau de către cei care se simt cumva datori față de memoria tatălui meu. Cînd particip la o astfel de petrecere am parte doar de conversații serbede și de zîmbete înghețate. Știi prea bine că aș fi fost demult obligat să plec din New Orleans dacă nu m-aș fi numit Vallerand. Bîrfa e mai puternică decît o otravă. Iar acum Lysette va avea de suferit din cauza unui trecut care nu are nici o legătură cu ea.

Max a tăcut cîteva clipe, știind că mama lui nu înțelegea pe deplin durerea care-i frîngea inima ori de cîte ori aducea în discuție acel subiect. Ura și suspiciunile celorlalți, îndreptate asupra lui, se puteau întoarce și împotriva soției lui.

– Lysettei nu-i este ușor, ca soție a mea. Și nu am auzit-o plîngîndu-se, nici măcar o dată.

– Max, cred că exagerezi...

– Din contră.

– Trebuie să pui stop chiar acum nesupunerii Lysettei, altfel va fi prea tîrziu, l-a avertizat Irénée. Nu vrei să devină asemenea lui Corinne, nu-i așa?

În clipa aceea, Max și-a pierdut cumpătul și i-a răspuns într-atît de furios încît nu și-au mai vorbit cîteva zile... Într-un final Irénée a înțeles că nu-l mai putea influența pe Max ca altădată. Nu va lua niciodată partea celor care o criticau pe Lysette.

Deranjată de purtarea lui Max la una din seratele duminicale date de familia Vallerand, Lysette s-a decis să vorbească cu el între patru ochi. Max fusese nepoliticos cu oaspetele adus de unul dintre verii lui, oaspete care se dovedise neinspirat atunci cînd îşi declarase ostilitatea faţă de guvernatorul Claiborne şi americani. Lysette fusese convinsă că remarcile lui îl vor scoate din minţi pe Max, aşa că-i aruncase o privire grăitoare, în speranţa că el va reuşi să-şi ţină gura.

Ignorîndu-i rugămintea mută, Max îi răspunsese tăios musafirului, făcînd ca toţi ceilalţi prezenţi să se simtă stînjeniţi pentru tot restul serii. De obicei, la seratele creolilor se făcea muzică, se conversa, se şi dansa puţin. Pe la unsprezece noaptea se serveau gustări şi lumea se risipea curînd după miezul nopţii. În seara aceea, lumea a plecat pe la zece, înainte să fie servite gustările.

Hotărîtă, Lysette s-a dus după soţul ei în bibliotecă, acolo unde acesta se retrăsese după plecarea oaspeţilor ca să bea ceva, împreună cu Bernard. Înainte să apuce să scoată un cuvînt, a avertizat-o:

– Sînt prost-dispus, să ştii.

– Şi eu la fel, i-a răspuns ea.

Înţelegînd că se apropia furtuna, Bernard a lăsat paharul pe masă.

– Sînt extenuat, le-a spus. Noapte bună.

Nici el şi nici ea nu l-au văzut ieşind.

– Nu era cazul să fii nepoliticos cu monsieur Gregoire doar din cauza celor cîteva remarci despre guvernator, i-a spus Lysette, nemulţumită. Te-am auzit şi pe tine vorbindu-l de rău pe Claiborne. Şi nu doar o dată!

– Cînd îl critic pe Claiborne, măcar eu ştiu despre ce vorbesc. Gregoire este un idiot.

– Un om nu este idiot doar pentru că, întîmplător, nu este de acord cu tine.

– Dar în cazul de faţă chiar vorbim despre un idiot, s-a încăpăţînat Max.

Deşi era nervoasă, Lysette nu s-a putut abţine să nu zîmbească, amuzată. S-a decis să adopte altă tactică:

– O gazdă bună trece cu vederea ignoranţa unui oaspete, pentru ca ceilalţi să se simtă bine.

– De unde ai mai scos şi regula asta?

– De la mine.

Max i-a aruncat o privire autoritară:

– Eu sînt stăpînul casei şi am dreptul să fac şi să spun ce vreau.

Neimpresionată de atitudinea lui, Lysette a rămas cu mîinile în şolduri.

– Bună încercare, i-a spus. Dar va trebui să găseşti o altă cale să mă convingi.

Max s-a ridicat de pe scaun. În costumul de seară părea şi mai masiv, mai înalt ca de obicei, umerii laţi îi erau puşi în valoare de haina neagră, cambrată.

– Mă provoci?

Lysette era conştientă de schimbarea de atmosferă. Confruntarea dintre ei căpătase accente sexuale, inima îi bătea mai repede. Privirile li s-au întîlnit.

– Şi dacă aş face asta? l-a întrebat ea, pe un ton mai blînd. Văzîndu-i sclipirea din ochi, s-a retras de cealaltă parte a mesei de mahon, lăsînd-o să stea între ei, să-i despartă.

Max a urmat-o, fără grabă.

– Ca soț creol și cap al familiei, trebuie să-ți demonstrez cine face regulile... și cine trebuie să le urmeze.

Lysette i-a zîmbit provocator în timp ce dădea ocol mesei.

– *Mon mari*... ești pur și simplu adorabil cînd încerci să pari arogant și dominator.

– Adorabil, a repetat el, continuînd să o urmărească. Nu cred că mi s-a mai spus așa, vreodată.

– Pentru că nimeni nu știe cum trebuie să te ia.

El și-a stăpînit un hohot de rîs.

– Iar tu știi?

– Bineînțeles.

Flacăra din ochii lui nu mai putea fi confundată cu altceva. Era excitat.

– *Ma femme*, trebuie să ți se dea o lecție, i-a șoptit amenințînd-o în glumă. Ar fi bine pentru tine să nu reușesc să te prind pînă să ajungi la ușă.

Se priveau, despărțiți de masă. Lysette s-a sprijinit cu palmele desfăcute de suprafața lucioasă.

– Lecția se referă la faptul că sînt obligată să te tolerez chiar dacă ești oribil, arogant și prost-crescut, doar pentru că ești soțul meu, deci ai putere absolută?

Ochii i-au strălucit, poznași.

– Da.

– Nu prea cred, *mon mari.* Sînt mai rapidă decît tine, așa că voi ajunge în cameră înainte ca tu să mă poți prinde. Iar cînd vei ajunge în sfîrșit, ușa mea va fi încuiată. Așa că-ți vei petrece noaptea singur. Și vei avea răgaz să te gîndești la felul în care te-ai purtat la cină.

I-a zîmbit provocator.

– Încearcă, a invitat-o.

Lysette a pornit în secunda următoare, îndreptîndu-se rapid spre ușă. Erau însă două lucruri pe care nu le luase în calcul... se împiedica în fusta lungă, iar picioarele lui Max erau mai lungi decît ale ei. Deși avea un avans, au ajuns în același timp în prag iar el s-a lipit de ușă, ca să nu o lase să iasă.

– Nu e drept, i-a spus ea respirînd greu. Eu sînt în fustă.

– Nu pentru mult timp, i-a răspuns Max și și-a lipit buzele de ale ei. Lysette și-a încolăcit brațele de gîtul lui, făcîndu-l să o sărute și mai apăsat. O presa cu greutatea lui de ușă iar ea a gemut cînd i-a simțit bărbăția întărită, chiar și sub atîtea rînduri de haine. A prins-o de fese ca să o ridice și să o lipească și mai strîns de el. Lysette ar fi vrut să-l devoreze, să-l muște, să-l lingă, să-l sărute, să-l tragă cu totul înăuntrul ei. Era al ei cu totul, cu fiecare centimetru de bărbat încăpățînat și excitat.

El și-a desprins gura de a ei și a tras-o spre masă, ca un animal care-și cără prada. Lysette a reușit cu greu să se smulgă din ceața fierbinte a dorinței și să-i șoptească:

– Nu aici. Să nu vină cineva.

Max a ridicat-o și a pus-o pe masă, după care a început să-i tragă de fuste.

– Ușa e încuiată.

– Oricum își vor da seama, a protestat ea, încercînd să-i dea mîinile deoparte.

Prea încins ca să-i mai pese, Max i-a găsit panglicile jartierelor. Atingerea lui aspră pe pielea moale a făcut-o să suspine de plăcere. Și-a desfăcut picioarele, fără să vrea.

– Sus, Max, i-a şoptit.

– Nu mai pot să aştept, i-a răspuns el. Degetele lui îi atingeau deja culmea rozalie dintre picioare iar Lysette a oftat, neputincioasă. Şi-a cufundat mîinile pe sub haina lui, agăţîndu-se cu disperare de cămaşa lui, dornică să-i simtă pielea fierbinte.

Max a sărutat-o din nou, cu sălbăticie. În acelaşi timp a tras cu piciorul un scaun, mai aproape. A aşezat-o pe Lysette pe marginea mesei şi şi-a îngropat gura în crăpătura dintre picioarele ei. Limba îi căuta avidă savoarea intimă. Ea şi-a muşcat buzele ca să nu ţipe şi şi-a trecut neputincioasă mîinile prin părul lui, gemînd uşor.

– Max? Eşti înăuntru? De ce este uşa încuiată? s-a auzit vocea lui Alexandre, apoi zgomotul făcut de clanţă. Lysette a îngheţat şi a aruncat o privire îngrozită spre locul de unde venea sunetul. Şi-a dat seama că Max nu avea de gînd să-i răspundă, aşa că l-a forţat să ridice capul.

Deşi respira la fel de sacadat ca şi ea, Max a reuşit să-i răspundă fratelui său pe un ton cît se poate de normal:

– Pleacă, Alex.

– Vreau să beau ceva.

– Ia-ţi ceva de băut din bucătărie, i-a răspuns el în timp ce a lăsat să-i alunece două degete înăuntrul Lysettei, care a roşit violent.

– Dar coniacul meu special să află aici, s-a plîns Alexandre. Lasă-mă să intru doar o clipă. Îl iau şi plec...

– Alex, tocmai mă certam cu soţia mea, care este pe cale să arunce cu obiecte. Crede-mă, n-ai vrea să-i devii ţintă. Şi-a coborît din nou capul între picioarele ei şi şi-a

trecut limba peste sexul ei. Lysette și-a acoperit gura cu palma, să nu i se audă gemetele. Ritmul lui s-a înteţit, gura lui era tot mai provocatoare, degetele lui alunecau tot mai adînc.

Abia dacă a auzit ce i-a spus Alex:

– Lysette, dacă te certi cu fratele meu din cauza lucrurilor pe care i le-a spus lui Gregoire la masă, să știi că sînt complet de acord cu tine.

– Mu-mulţumesc, a reușit ea să-i răspundă.

– *Bon soir,* le-a spus Alexandre și a plecat.

Max a adăugat și al treilea deget și curînd Lysette a cunoscut extazul, orbitor, întunecat, dulce și fierbinte, pulsînd în valuri nesfîrșite. Cînd încă mai tremura de plăcere, Max a întins-o pe masă, cu picioarele desfăcute. Chipul îi lucea din cauza transpirației, ochii lui o ardeau. A pătruns-o încet, fără să se grăbească, pînă cînd ea l-a înghiţit cu totul. Deși nu credea că așa ceva era posibil, valul de plăcere a cuprins-o din nou. A ajuns la orgasm pentru a doua oară iar el a urmat-o imediat, cu un geamăt surd, întreg trupul cutremurîndu-se peste trupul ei.

Lysette și-a revenit treptat, încă prinsă între masă și greutatea soţului ei.

– Cine a cîștigat disputa? l-a întrebat languros.

L-a simţit pe Max cum zîmbea, cu gura lipită de sînul ei.

– Ah, da, disputa... A atins-o ușurel cu limba, trecînd de la un pistrui auriu la altul. Putem declara remiză?

Ea l-a îmbrăţișat, semn că era de acord.

Cînd și cînd, Max se dovedea foarte dificil, dar Lysette era convinsă că-i putea face față. Devenise totul pentru ea: îi era prieten, amant, protector, sanctuar. Adesea, Lysette simțea că singurul loc sigur din lume erau brațele lui.

Spre marea ei încîntare, o lua cu el peste tot, chiar și atunci cînd trebuia să încheie o afacere. Pentru că o interesa afacerea lui cu vapoare, îl însoțea deseori în portul din New Orleans, acolo unde bărcile cu velă pătrată și barjele erau atît de numeroase încît se întindeau pe mai bine de un kilometru și jumătate, la docuri. Cînd unul din vasele lor comerciale ancora, plin cu mărfuri din Europa și de la tropice, ea se suia împreună cu el la bord, pentru ca vasul să fie inspectat și descărcat.

Max a lăsat-o pe Lysette în grija unui ofițer și a coborît sub punte să inspecteze niște marfă care se deteriorase pentru că apa ajunsese la ea. Cînd s-a întors, a rămas la cîțiva pași depărtare și a privit-o cum zîmbea, ascultînd poveștile marinarului. Briza ușoară îi lipise de trup rochia galbenă, punîndu-i în valoare silueta, iar părul roșu ca flacăra se contura puternic pe albastrul cerului. Brusc, a fost invadat de un sentiment de posesie, de mîndrie.

– Ce să zic, l-a auzit pe căpitanul Tierney, care se oprise lîngă el și o privea admirativ la rîndul său, eu unul nu-l invidiez deloc pe bărbatul care are o soție atît de atrăgătoare. Dacă ar fi a mea, aș ține-o numai încuiată, departe de privirile altora.

– Este o idee tentantă, a rîs Max. Dar eu prefer să o iau cu mine.

– Înțeleg de ce, i-a răspuns Tierney.

Descoperind că Lysettei îi plăcea teatrul, a început să o ducă la St. Pierre, acolo unde membri importanți ai comunității se întîlneau duminica și joia ca să asculte operă și să vadă piese de teatru. Între acte, oamenii se plimbau de colo-colo, socializau și bîrfeau.

Treptat, numeroase cupluri au căpătat obiceiul de a se opri și la loja lor ca să schimbe cîteva cuvinte. Era evident pentru toată lumea că Vallerand se schimbase mult de cînd se căsătorise. Deși era încă destul de rezervat, era ceva mai amabil și mai relaxat, amintindu-le celorlalți de vremurile de dinainte de căsătoria cu Corinne. Vechile bîrfe și-au mai pierdut din putere, pentru că lumea vedea că noua soție a lui Maximilien nu-l privea deloc cu teamă. Poate că nu era totuși un diavol, la urma-urmei. Un bărbat care își adora atît soția nu putea fi rău, totuși.

– Maman, a spus Lysette pe un ton nepăsător, punînd mîna pe umărul lui Irénée care era aplecată asupra lucrului ei de mînă, aș vrea să te întreb ceva.

– *Oui?*

– Ai avea ceva de obiectat dacă aș urca în mansardă, să mă uit printre lucruri?

Irénée nu a ridicat capul, dar degetele ei s-au oprit. Era uimită, lucrul acesta era evident.

– De ce vrei să faci asta?

Lysette a ridicat din umeri.

– Nu am un motiv anume. Justin mi-a spus că sus sînt depozitate multe lucruri interesante: portrete, haine, jucării

vechi. Poate că în curînd va trebui să decorăm o cameră de copil şi...

– O cameră de copil? a repetat Irénée. Crezi că eşti însărcinată, Lysette?

– Nu.

– Nu mai înţeleg nimic, a şoptit Irénée. La început, apetitul fiului ei pentru noua lui soţie o amuzase, dar acum începea să fie neliniştită. Noeline era convinsă că asta se datora talismanelor voodoo pe care i le ascunsese sub pernă, în primele săptămîni de căsnicie.

Lysette a zîmbit.

– Acum, că te-am anunţat, mă duc să caut un şorţ şi să mă apuc de treabă. Să văd ce găsesc.

– Aşteaptă, i-a spus Irénée pe un ton pe care Lysette nu-l mai auzise niciodată. Vrei să cauţi printre lucrurile *ei,* nu-i aşa?

– Da, a recunoscut Lysette, fără să clipească.

– Ce speri să afli?

– Nu ştiu. Dar sînt sigură că nu fac nici un rău dacă arunc o privire în cîteva cufere şi cutii.

– Max ştie?

– Nu încă. Îi voi spune diseară, cînd se va întoarce acasă.

Irénée s-a abţinut să o sfătuiască să-l întrebe mai întîi pe Max. Spera ca el să fie furios cînd Lysette îi va spune ce făcuse. Poate că o va pune în sfîrşit la punct. Max trebuia să înţeleagă că-i dădea mult prea multă libertate.

– Foarte bine, i-a spus. Să-i ceri lui Noeline cheile de la cufere.

Lysette şi Justin au urcat în mansardă şi şi-au făcut cu greu loc printre toate ciudăţeniile de acolo. Un set de lămpi din bronz, o veche baionetă sprijinită într-un colţ, un pat demontat, un leagăn de copil, o cadă din lemn.

Lysette strănuta des în timp ce se lupta cu capacul unui cufăr imens. Cînd a reuşit să-l ridice, balamalele ruginite au scîrţîit în semn de protest. Justin, care încerca să deschidă un alt cufăr, a strigat:

– *Sang de Dieu*, să nu mai faci aşa ceva! Urăsc sunetul acesta. E mai rău decît scîrţîitul unghiilor pe tablă!

– Nu ştiam că eşti atît de simţitor, Justin, a rîs Lysette scoţînd o cuvertură împăturită, cu un desen complicat, cu flori şi vîrtejuri în stil rococo. De mii de cusături minuscule şi de o muncă imensă fusese nevoie ca să iasă un obiect atît de frumos.

– Ce-a zis Philippe cînd i-ai spus ce vrem să facem? l-a întrebat.

– Se bucură că sînt cu tine. Trebuie să te apere cineva în caz că fantoma mamei sare dintr-un cufăr.

Lysette s-a încruntat.

– Nu spune asta, Justin.

El a rîs ironic.

– Ţi-e frică?

– O să-mi fie dacă-mi mai vorbeşti mult de fantome! i-a spus ea zîmbind. Particule de praf pluteau prin aer, le vedea prin raza de lumină care pătrundea prin fereastră. Justin, te deranjează că mă uit prin lucrurile acestea?

– Nu. Sînt la fel de curios ca şi tine. Speri să găseşti indicii despre ucigaş, nu-i aşa? Ajutorul meu îţi va prinde bine. Poate că voi observa ceva ce tu...

S-a oprit, privind cu ochi mari spre cuvertura pe care o desfăcuse Lysette:

– Pe asta mi-o amintesc!

Lysette s-a uitat în jos, mîngîind cusăturile delicate.

– Da?

– Era pe patul lui Maman. Ar trebui să aibă o pată, într-un colț, Am sărit o dată pe patul ei și a vărsat cafeaua. Justin privea în gol, pierdut. Cît s-a enervat de tare! *Dieu,* ce temperament avea!

– Îți era teamă de ea?

Justin nu-și lua ochii de la cuvertură. Își amintea.

– Uneori era atît de frumoasă și de dulce... dar cînd era nervoasă... *oui,* îmi era frică de ea. E ciudat să iubești pe cineva și în același timp să te temi că te-ar putea ucide.

– Justin, nu trebuie să rămîi aici, cu mine. Dacă este prea dureros...

– Totul mi s-a părut atît de ciudat, a continuat el, absent. Azi, Maman era aici, pentru ca a doua zi să dispară. Complet. Tata a avut grijă să nu rămînă nimic care să ne amintească de ea. *Grand-mère* mi-a spus că plecase într-o vizită mai lungă. După care tata a lipsit cîteva zile. Cînd s-a întors, era complet schimbat. Era dur, rece... arăta ca diavolul desenat în cărți... chiar am crezut că *este* diavolul. Și că o luase cu el pe Maman.

Lysettei i s-a strîns inima pentru Max și pentru fiii lui. A lăsat deoparte cuvertura și a căutat mai departe în cufăr, scoțînd un teanc de lucruri de copii.

– Nu e greu de ghicit ale cui au fost, a spus. Sînt cîte două din fiecare.

Justin a întins mîna şi a luat una dintre hăinuţe.

– Îţi dai seama imediat a cui a fost. Tot ce-am purtat eu e rupt sau pătat. Tot ce-a purtat Philippe arată impecabil.

Lysette a izbucnit în rîs. A cotrobăit prin cufăr, descoperind o mulţime de gulere din dantelă, mănuşi brodate şi evantaie delicate, pictate. Toate îi aparţinuseră cu siguranţă lui Corinne. A luat în mîini o pereche de mănuşi din mătase dar le-a lăsat imediat jos, simţindu-se vinovată că scotocea prin lucrurile unei moarte. O tulbura şi fiorul de gelozie care nu-i dădea pace. Acum, că-i văzuse parte din lucruri, părea mai reală ca niciodată. Era femeia pe care Max o iubise suficient de mult ca să o ia de nevastă. Făcuse dragoste cu ea iar ea îi dăruise doi copii.

A continuat să caute prin celelalte cufere şi a găsit rochii elegante şi dessous-uri îndrăzneţe. Rochiile fuseseră croite pentru o femeie înaltă şi subţire. Cu fiecare descoperire, Lysette se simţea tot mai mult ca o intrusă. A mai găsit şi o cutiuţă din bronz în care era fard de obraz, de-acum uscat şi un pieptăn frumos lucrat, decorat cu perle şi o pană de egretă. Între dinţii pieptenului erau cîteva fire de păr, lung şi negru. Părul lui Corinne, şi-a spus şi un fior i-a coborît pe şira spinării.

– Găsim pe-aici şi vreun portret al mamei tale? l-a întrebat pe Justin. Trebuia să ştie cum arăta Corinne. Era nespus de curioasă.

– Probabil. Justin a escaladat un dulap ca să ajungă la un teanc de rame înfăşurate într-o pînză şi legate cu sfoară. Lysette s-a ridicat în picioare, O dureau genunchii. S-a apropiat de el şi s-a uitat peste umărul lui la tablouri. Într-unul era o femeie foarte frumoasă.

– Ea este? a întrebat Lysette.

– Nu. Este *grand-mère* . N-o recunoști?

– Oh, ba da. Recunoscuse abia atunci ochii căprui de pe chipul solemn al tinerei femei.

– Iat-o și pe Maman, a spus Justin punînd deoparte un portret.

Lysette era uluită de frumusețea ei. Cu ochii violet, adînci – ochi pe care Justin îi moștenise – cu gene lungi, părul negru încadrîndu-i în valuri chipul și punîndu-i în evidență gîtul lung, alb. Avea buzele roșii, perfect conturate, cu un zîmbet ușor strengăresc. Deși era de o frumusețe izbitoare, Corinne părea totuși vulnerabilă, dulce. Nu era de mirare că Max îi căzuse pradă.

– Chiar așa arăta? a întrebat Lysette iar Justin a zîmbit simțindu-i tristețea din voce.

– Da, *belle-mère.* Dar și tu ești drăguță, să știi.

Lysette a zîmbit trist și s-a așezat pe un cufăr, ridicînd în jurul ei un nor de praf. L-a auzit pe Justin rîzînd.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai părul gri. Și obrajii.

I-a zîmbit la rîndul ei, văzînd că părul lui negru era acum acoperit de praf și de pînze de păianjen și era murdar pe față.

– Și tu arăți la fel.

El a rîs.

– Am văzut destule pe ziua de azi, *belle-mère*?

– Da, i-a răspuns ea cu convingere. *Allons,* Justin.

Și a dat să coboare printr-o deschidere pătrată, încadrată de grinzi, pe o scară care era sprijinită de perete.

Justin a avertizat-o să se țină bine, pentru că distanța pînă la podea era destul de mare.

– Ai grijă, i-a spus. A fost cîndva și o balustradă, dar s-a rupt.

– Și de ce nu o repară nimeni?

– Pentru că nu vine nimeni aici.

Lysette nu i-a răspuns, concentrată să pună piciorul pe un loc sigur. Liniștea a fost însă tulburată de un strigăt care a speriat-o.

– Ce cauți acolo?

A tresărit și și-a pierdut echilibrul, înclinîndu-se spre spate. Cu un țipăt, a întins mîinile într-un gest frenetic, încercînd să se salveze, dar nu a dat decît de aer. Justin s-a aplecat prin deschizătură și a prins-o, strivindu-i cu brutalitate încheietura. Lysette atîrna acum prin aer, ținută doar de Justin.

A privit în jos și a văzut creștetul unui bărbat brunet, dedesubt.

– Max!

Nu era însă Max, ci Bernard, care a repetat strigătul furios.

Lysette a încercat să se prindă de Justin și cu cealaltă mînă.

– Te țin bine, i-a spus băiatul. Nu te las să cazi. Ajungi cu piciorul la scară?

Ea s-a întins cît a putut de mult, dar nu a ajuns.

– Unchiule Bernard... ajutor... a reușit să spună Justin. O durere ascuțită l-a împiedicat să continue.

Bernard se mișca straniu de încet.

Lysette a simțit cum a alunecat puțin din strînsoare.

– Justin!

– Vin, vin, a spus Bernard în timp ce se apropia de Lysette.

Justin nu l-a mai luat în seamă și, cu ultimele puteri, a tras-o pe Lysette la el. S-a lovit cu pieptul de una dintre grinzi și a simțit că nu mai poate respira. Justin a continuat să o tragă pînă a ajuns cu totul în brațele lui. După care și-a șters sudoarea cu mîneca, tremurînd și clipind des, ca și cum nu se mai putea concentra.

Bernard a apărut și el în capul scării. Era desfigurat de furie.

– Ai fi putut să-mi aștepți ajutorul.

Justin și-a umezit buzele și a vorbit, nu fără efort, schimonosindu-se de durere:

– *Ai vrut* ca ea să cadă, Bernard.

– Ce acuzație mai e și asta? Veneam să vă ajut!

– Ți-a luat al naibii de mult timp, i-a răspuns Justin.

– Explicați-mi ce căutați acolo, le-a cerut Bernard.

Băiatul a clătinat din cap.

– Cotrobăiați prin lucrurile lui Corinne, nu-i așa? a strigat Bernard. Nu aveți nici un drept să faceți asta! Vă interzic!

Justin se pregătea să-i răspundă pe măsură, dar Lysette i-a făcut semn să tacă.

– *Ne interzici?* a repetat ea. Nu cred că ești în postura de a-mi interzice mie ceva!

– Nici mie! a adăugat Justin, care nu a putut să-și țină gura.

– Nu este decent ce faceți, le-a spus cu sălbăticie Bernard. Să-i umblați prin lucruri doar ca să vă satisfaceți curiozitățile mărunte. Dumnezeule, sper să vă blesteme de acolo de unde este!

Cuvintele lui grele au fost urmate de o liniște adîncă. Pînă acum Lysette nu-l mai văzuse pe Bernard ieșindu-și din minți. Și i se părea curioasă reacția lui, legată de cumnata care murise.

A continuat să-i vorbească cu blîndețe.

– De ce ești atît de supărat, Bernard?

El a ignorat-o .

– Îi spun lui Max ce-ați făcut, de îndată ce se întoarce. Sper să te bată bine – așa cum ar fi trebuit să o facă, demult.

– Mai vedem, i-a spus Lysette. Acum te rog să pleci, pentru ca eu și Justin să putem coborî fără alte probleme.

Bernard a roșit și s-a dat jos de pe scară. Din nefericire, temperamentul lui Justin și-a spus cuvîntul. S-a aplecat și a strigat după Bernard:

– Cine te-a împuternicit să-i păzești lucrurile, unchiule? Era mama mea. Ție ce-ți era?

Bernard s-a întors pe călcîie ca și cum ar fi fost lovit cu un par și l-a privit cu ură pe Justin. Justin nu mai înțelegea nimic. A rămas să se uite în urma lui, cu ochi mari.

Dacă ar fi dorit, Lysette i-ar fi putut ieși în cale lui Max, să-i spună versiunea ei înainte ca Bernard sau Irénée să apuce să stea de vorbă cu el. Dar a ales să nu facă asta. A stat în pragul ușii dormitorului ei și l-a văzut pe Max intrînd

în casă. Bernard și Irénée l-au luat imediat în primire, ea îngrijorată, el furios. Lysettei i-a fost imposibil să audă ce-i spuneau, dar a înțeles totul din tonul lor.

A oftat și a închis ușa în urma ei. S-a așezat pe fotoliul din fața șemineului și și-a masat tîmplele, încercînd să alunge durerea care o chinuia. Nu s-a mișcat pînă nu l-a auzit pe Max intrînd.

– *Bon soir*, i-a șoptit zîmbindu-i timid, convinsă că era furios pe ea. Dar era prea obosită ca să se mai certe, sau să se folosească de vreo tactică pentru a-i distrage atenția. Spune-mi pe loc, *mon mari*... cît de mare e necazul în care mă aflu?

Capitolul 13

Max a măsurat-o cu privirea iar expresia dură cu care intrase în încăpere s-a mai îmblînzit. Lysette a oftat uşurată cînd el a luat-o în braţe. Gheara din piept i-a dispărut. Mirosul lui plăcut o alina, puterea trupului său îi dădea un sentiment de linişte. Buzele lui le-au atins fugar pe ale ei. S-a aşezat pe o scaun şi a tras-o în poala lui.

– Madame, eşti bună să-mi spui ce s-a întîmplat azi?

Lysette i s-a lipit la piept.

– Nu m-am aşteptat ca o incursiune în mansardă să provoace atîta nelinişte. În plus, tu mi-ai spus cîndva că pot face ce vreau eu în această casă.

– Bineînţeles că poţi.

– Justin a fost şi el cu mine.

– Da, am auzit.

– N-am făcut decît să deschidem cîteva cutii şi cîteva cufere.

Mîna lui i-a alunecat mîngîietor pe spate.

– Şi ai găsit ce căutai?

– Nu căutam nimic. Pur şi simplu m-am uitat. Iar Bernard s-a purtat foarte ciudat, să ştii. Ai fi zis că era vorba de soţia *lui*. Şi-a ieşit din minţi de furie.

– Înţeleg. Bernard mai exagerează, cînd şi cînd.

– A făcut chiar mai mult de-atît!

– Dă-mi voie să-ţi explic ceva, *petite,* i-a spus Max cu blîndeţe. Bernard a fost mereu rezervat în prezenţa ta. Numai că, uneori, adevărata lui fire iese la iveală, ca o explozie. Azi Bernard a avut una din rarele lui ieşiri. Mîine va fi la fel cum îl ştiai. *C'est ça.* Aşa a fost dintotdeauna.

– Dar cînd a vorbit despre Corinne...

– Moartea ei şi circumstanţele în care s-a produs ne-au afectat pe toţi. Sînt sigur că şi Bernard s-a tot întrebat ce i s-a întîmplat lui Corinne şi dacă ar fi putut face ceva, ca să evite deznodămîntul. Poate de aceea îi apără cu atîta îndîrjire lucrurile.

Lysette a cîntărit cu grijă explicaţiile. Dacă privea aşa lucrurile, episodul de după-amiază părea de-a dreptul rezonabil. Dar în mintea ei sălăşluia o întrebare. Trebuia să i-o pună, cu riscul de a-l înfuria:

– Max, eşti sigur că afecţiunea lui Bernard pentru Corinne a fost pur frăţească? Reacţionează foarte ciudat, ori de cîte ori este pomenit numele ei. Azi nu a fost prima dată cînd am avut un schimb mai dur de replici. Cînd m-am întors de la vechea casă a supraveghetorului – îţi aminteşti ziua aceea? – el m-a avertizat să las în pace trecutul, altfel mă va distruge cu mîna lui.

Max nu a tresărit, dar ea l-a simţit tensionîndu-se.

– De ce nu mi-ai spus asta pînă acum?

– M-am temut să nu te supăr, i-a răspuns Lysette supusă. L-a privit cu atenţie, încercînd să-i citească gîndurile. Nu mi-ai răspuns însă la întrebarea legată de sentimentele lui pentru Corinne.

– Din cîte știu eu, singura femeie pe care a iubit-o Bernard a fost Ryla Curran, fiica unui american care s-a stabilit împreună cu familia în New Orleans, după ce ani întregi s-a ocupat de transportul mărfurilor pe rîu. Nu s-ar fi putut căsători în nici un caz, pentru că ea provenea dintr-o familie de protestanți. Dar au avut o relație, iar ea a rămas însărcinată. După care a dispărut, fără să lase vorbă prietenilor sau rudelor. Bernard a căutat-o ani întregi dar nu a reușit să o găsească.

– Cînd s-au întîmplat toate astea?

– Cam pe cînd a fost ucisă Corinne. Nu, între Bernard și Corinne nu a fost nimic. Era mult prea îndrăgostit de fata asta. Pierderea ei l-a afectat atît de mult că nu a mai vrut să se căsătorească cu nimeni altcineva.

– N-am știut. Lysette îl compătimea sincer pe Bernard. Iubitule, a spus ea mîngîindu-l pe obraz, ești supărat pentru ce-am făcut azi?

– Sincer să fiu, mă așteptam, pisica mea curioasă.

– Am văzut portretul lui Corinne, i-a spus ea. Era foarte frumoasă.

– Da. I-a îndepărtat o șuviță care îi căzuse pe frunte. Dar părul ei nu avea culoarea asfințitului. I-a atins ușor buzele. Și nu-mi doream să o sărut ori de cîte ori îi vedeam gura. Buzele i-au alunecat spre urechea ei. Iar zîmbetul ei nu-mi făcea inima să bată mai tare.

Lysette a închis ochii și s-a lipit și mai tare de el. Cînd să-l cuprindă de gît, încheietura i s-a atins de spătarul scaunului. A scos un sunet de durere.

– Ce este? a întrebat-o Max. Te-ai rănit?

– Oh, nu-i nimic, i-a spus Lysette, dornică să evite noi întrebări.

Max i-a ignorat protestele, i-a desfăcut mîinile din jurul gîtului său şi a întrebat-o, privind-o cercetător:

– De ce ai scos sunetul acela?

– E doar o mică...

El şi-a ţinut răsuflarea cînd i-a văzut încheietura umflată şi vineţie. Urmele de degete se conturau cu precizie pe pielea albă ca laptele.

– Ce s-a întîmplat?

– Doar un mic accident. Încercam să cobor – treptele sînt foarte înguste şi nu există balustradă – şi mi-am pierdut echilibrul. Justin a fost suficient de rapid. M-a prins şi m-a tras înapoi la timp. Nu e cazul să-ţi faci griji.

– S-a întîmplat înainte ca Bernard să-şi facă apariţia? Sau după?

– Păi... chiar atunci Bernard a strigat la mine şi m-a speriat şi de aceea era să cad. Lysette nu i-a mai spus şi cît de lent se mişcase Bernard ca să-i vină în ajutor. Poate că nu percepuse ea bine cele întîmplate. Iar Bernard probabil că fusese prea uimit şi de aceea se mişcase cu încetinitorul. În asemenea situaţii, unii reacţionau rapid, pe cînd alţii îngheţau pur şi simplu.

– Mie de ce Bernard nu mi-a pomenit nimic de asta?

– N-am idee.

A ajutat-o să se ridice în picioare.

– Ce faci? l-a întrebat îngrijorată.

– Mă duc să-i cer o explicaţie.

– Nu este nevoie. Încerca să-l liniştească, să nu creeze animozităţi între fraţi. Sînt bine...

– Şşt. A luat-o uşor de mînă şi i-a privit cu atenţie încheietura. A scrîşnit printre dinţi o înjurătură, care a făcut ca urechile să-i ia foc. Vreau să te duci la Noeline. Are o alifie pentru vînătăi.

– Dar nu-mi place,a protestat Lysette. Am fost de faţă odată, cînd l-a uns pe Justin. Mirosul mi-a întors stomacul pe dos.

– Du-te *acum* la ea, i-a repetat el. Altfel am eu grijă de asta, mai tîrziu. A privit-o cu subînţeles. Crede-mă, e mai bine să te duci acum.

Cîtva minute mai tîrziu, Lysette stătea la masa din bucătărie şi urmărea cu privirea ceainicul pus pe foc, în timp ce Noeline se ocupa de încheietura ei. La capătul celălalt al mesei, o servitoare lustruia un candelabru. Noeline i-a aplicat unsoarea verde pe mînă. Mirosul puternic a făcut-o pe Lysette să dea capul pe spate.

– Cît timp trebuie să o las pe mînă? a întrebat, dezgustată.

– Pînă mîine, i-a zîmbit Noeline. În seara asta nu veţi face copii cu monsieur, cred eu.

Lysette a ridicat ochii spre cer.

– *Bon Dieu,* sper să fiu într-atît de norocoasă încît să se mai apropie vreodată de mine!

Justin şi-a făcut apariţia în pragul bucătăriei. Cu mîinile în buzunare, s-a apropiat de masă.

– Ce-i mirosul acesta? a întrebat prefăcîndu-se că-i venea să verse.

Lysette şi-a jurat în sinea ei să se spele în clipa în care scăpa din mîinile lui Noeline.

Justin i-a zîmbit în semn de consolare.

– Miroase ca naiba, *sans doute.* Dar e eficientă, *belle-mère.*

– El ştie cel mai bine, a spus Noeline înfăşurîndu-i încheietura într-o cîrpă curată.

– Ştiu ce pui în alifie, Noeline, i-a spus Justin. S-a apropiat de Lysette şi i-a şoptit: limbi de şarpe, sînge de şobolan, piele de broască rîioasă...

– De ce nu te duci să-l cauţi pe Philippe? l-a întrebat Lysette. Poate te ajută la lecţiile de latină. Ai cam rămas în urmă.

Justin a rîs.

– Nu e cazul să aduci latina în discuţie ca să mă faci să plec. Numai că... s-a uitat la bandajul ei şi a tăcut. Parcă ar fi căutat cuvintele potrivite să-i spună ceva, dar nu le găsea. Şi-a trecut de cîteva ori mîna prin păr, s-a uitat în podea, apoi în tavan, după care i-a căutat privirea.

– Ce este? a şoptit Lysette, surprinsă de brusca lui timiditate.

Noeline s-a apropiat de foc, să mestece într-o oală.

– Nu am vrut să te rănesc, *belle-mère,* i-a şoptit Justin, arătînd spre încheietura ei. Îmi pare rău.

– Mi-ai fost de mare ajutor, Justin, i-a spus Lysette cu blîndeţe. Îţi sînt foarte recunoscătoare. Dacă nu erai tu, mă puteam răni grav.

Justin părea uşurat.

– I-ai spus tatei ce s-a întîmplat?

– Că m-ai salvat? Da, eu...

– Nu. Despre unchiul Bernard şi despre cît de ciudat s-a purtat.

– *Oui,* i-a zîmbit Lysette. Numai că tatălui tău nu i s-a părut nimic neobișnuit. Mi-a spus că unchiul tău a fost mereu puțin ciudat.

– *Bien sûr.* Asta cam așa este. Justin a ridicat din umeri. Acum plec.

Lysette l-a urmărit cu privirea, gîndindu-se că băiatul se schimbase mult de cînd cu duelul și cu confruntarea cu Max. Era mai prietenos, mai puțin ursuz. Noeline a revenit lîngă ea și i-a spus zîmbind:

– Băiatul acesta aduce numai necazuri.

– Și de ce anume s-a plîns? a întrebat Bernard. Părea supărat, rănit chiar. Că nu m-am mișcat suficient de repede? Eram uimit, Max. Cînd mi-am revenit, era deja în siguranță, ajutată de Justin!

Max continua să fie încruntat.

– Am înțeles că ai fost cam beligerant. De ce?

Bernard părea rușinat.

– Nu ar fi trebuit să mă pierd cu firea, dar m-am gîndit doar la cît de supărat vei fi, știind că ea răscolește prin relicvele trecutului. Ești fratele meu, Max. Nu vreau ca amintirile acelor vremuri oribile să te tulbure. Am încercat să-i fac să înțeleagă asta, dar probabil că am fost prea vehement.

– Corinne a fost mama lui Justin, a spus Max. Are dreptul să-i caute prin lucruri ori de cîte ori dorește.

– Bineînțeles, i-a răspuns Bernard. Dar Lysette...

– las-o pe Lysette în grija mea. Cînd vei mai avea obiecții în ceea ce privește purtările ei, te rog să-mi spui mie. Nu uita însă că ea este stăpîna casei și că mi-e soție, așa cum Corinne nu mi-a fost niciodată. Și... A făcut o pauză, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale: dacă mai ridici vreodată vocea la soția mea, să-ți cauți altă locuință.

Bernard a dat din cap, roșu ca focul.

A doua zi dimineață devreme, Max a coborît singur scara în spirală, pentru că Lysette nu dorise să meargă pe plantație cu el. Făcuseră dragoste noaptea întreagă iar ea hotărîse că nu era în stare să-și petreacă cîteva ore călare pe pur-sîngele arab pe care i-l cumpărase el de curînd.

Cînd să se apropie de ușă, atenția i-a fost atrasă de un geamăt înfundat venind dintr-unul din saloane. A mers pe urma sunetului și l-a descoperit pe Alexandre, care era răstignit pe un scaun în stil rococo. Părul îi era răvășit, era nebărbierit iar hainele atîrnau pe el. Aerul din jurul lui mirosea puternic a alcool.

– Ce apariție! a spus el ironic. Un Vallerand după o noapte de dezmăț. A dat draperiile deoparte, lăsînd soarele să pătrundă.

Alex a gemut de parcă l-ar fi înjunghiat.

– Ticălosule!

– Este a patra noapte doar săptămîna aceasta, nu-i așa? l-a întrebat Max. Un exces, chiar și pentru tine.

Alex s-a cufundat în scaun, ca un animal rănit care își căuta refugiul.

– Du-te naibii.

– Nu înainte să aflu ce te frămîntă. Dacă o ții în ritmul acesta, te distrugi în cîteva săptămîni.

Alex a plescăit și cu acest prilej a simțit cum îi mirosea răsuflarea. S-a strîmbat a dezgust. A ridicat o mînă nesigură spre el, ațintindu-l cu degetul arătător.

– Tu... a reușit cu greu să se adune, te-ai culcat cu nevasta acum, de dimineață, nu-i așa?

Max a zîmbit încîntat.

– Îmi dau seama imediat, după rînjetul tău mulțumit. Spune-mi, viața de bărbat însurat ți se potrivește, nu? Foarte bine. Păcat însă că ni le-ai distrus pe ale noastre.

– Oh?

– Nu te uita așa la mine. Nu te-ai gîndit niciodată că aș vrea și eu să am o soție... o femeie cu care să mă culc ori de cîte ori am chef... poate chiar să am copii?

– Și de ce n-o faci?

– *De ce?* Alex a reușit cu greu să stea în picioare. După ce ai distrus numele Vallerand, ce familie decentă crezi că și-ar mai da fiica unui frate de-al tău? Ție ți-e bine acum... o ai pe Lysette... dar eu...

– Alex, *tais-toi.* Amuzamentul de pe fața lui fusese înlocuit de compasiune. S-a așezat pe un scaun din apropiere. Nu-l mai văzuse niciodată pe fratele lui atît de trist. Ar trebui să aștept să te trezești cu totul din beție înainte să stăm de vorbă, dar hai să încercăm, oricum.

– Foarte bine, i-a răspuns Alexandre.

– Este vorba despre Henriette Clement, nu-i așa?

– Da.

– O iubești? Îți dorești să obții permisiunea să o curtezi?

– Da.

– Și nu crezi că tatăl ei îți va da consimțământul?

– *Știu* asta. Am încercat deja.

Max s-a încruntat.

– L-ai întrebat pe Clement dacă îți permite să o curtezi pe Henriette și te-a refuzat?

– Da! i-a făcut cu ochiul fratelui ei. Și ea mă iubește, cred.

Max s-a aplecat spre el și i-a vorbit rar:

– Mă ocup eu de asta. Tu trebuie doar.... Alexandre, mă asculți? Rămîi acasă și odihnește-te. Iar diseară nu mai pleci niciunde. Gata cu băutura, ai înțeles?

– Gata, a repetat Alex, ca un copil ascultător.

– Îi spun lui Noeline să-ți aducă leacul ei special.

– *Bon Dieu*, nu!

– Îl iei, dacă o vrei pe Henriette. Pînă mîine dimineață trebuie să arăți ca un nou-născut.

– Pot să fac asta, a spus Alex după o scurtă ezitare.

– Bine. Max a zîmbit și s-a ridicat. Trebuia să-mi spui mai demult și nu să te refugiezi în băutură.

– Nu credeam că vei reuși ceva. Alex a făcut o pauză. Nu cred în continuare.

– Oamenii pot fi convinși, l-a asigurat Max.

Alex l-a privit întrebător.

– Îl provoci la duel?

– Nu, a rîs Max. Cred că noi, bărbații din familia Vallerand, ne-am duelat destul.

– Max... dacă-l convingi pe Clement să spună da... îți sărut picioarele.

– Nu este cazul, i-a răspuns scurt Max.

Jacques Cement l-a întîmpinat pe Max în hol, zîmbindu-i ironic.

– Mă așteptam să te văd azi aici, Vallerand. Ai venit pentru fratele tău, *oui*? Tata își bea cafeaua în salonul de mic-dejun.

Max s-a sprijinit de una din coloanele elaborat sculptate care încadrau peretele. Nu se grăbea deloc să dea ochii cu tatăl lui Jacques, Diron Clement, un bărbat mereu prost-dispus, furios ca un leu. Descendent al primilor francezi ajunși pe teritoriul Louisianei, creol pur-sînge, Diron nu-i tolera deloc pe cei care doreau ca Louisiana să devină parte a Statelor Unite. Sau pe cei care erau în termeni amicali cu guvernatorul american.

Bătrînule era experimentat și inteligent, un adevărat supraviețuitor. Împreună cu Victor Vallerand, Diron fusese răsplătit generos de spanioli pentru că se folosise de întreaga lui influență ca să liniștească spiritele prin oraș atunci cînd aceștia preluaseră posesia din mîinile francezilor, cu patruzeci de ani în urmă. Acum Diron era suficient de bogat și de influent ca să nu fie nevoit să facă nimic din ce nu-i convenea.

Victor și Diron fuseseră buni prieteni. Din nefericire, sentimentele calde față de Victor nu se extinseseră și asupra lui Max. În primul rînd pentru că aveau convingeri politice

total opuse, iar moartea lui Corinne adîncise prăpastia dintre ei, pentru că Diron ura scandalurile.

Max a ridicat privirea spre etaj.

– Jacques, a spus gînditor, sora ta ți-a dat vreun semn că ar ține la Alexandre?

– Henriette este o gîsculiță, i-a răspuns Jacques. Și așa a fost mereu. Spune-i fratelui tău că-și poate găsi altă fată și fără atîta bătaie de cap.

– Vrei să spui că nu-și dorește să fie curtată de el?

– Din contră, chiar își imaginează că e îndrăgostită nebunește de el. Dar acest scenariu...

– Nu face decît să înrăutățească situația, i-a terminat Max fraza. Cum vede tatăl tău lucrurile?

– Nu este de acord, bineînțeles.

– Sincer, n-ar fi o unire nepotrivită, Jacques.

Jacques a ridicat din umeri.

– Știu cum este Alexandre, prietene. Nu mă vei convinge niciodată că-i va rămîne fidel Henriettei. Această așa-zisă iubire va dura cel mult un an, după care își va lua o amantă iar Henriette va suferi cumplit. E mai bine pentru ea să se mărite fără iluzia dragostei. De la o căsătorie aranjată știi exact la ce să te aștepți.

– Pe de altă parte, mai bine să trăiești cu o iluzie decît fără dragoste.

Jacques a rîs.

– Ce idee americană! Așa văd ei lucrurile: întîi dragostea, apoi căsătoria. Creolii n-ar fi niciodată de acord cu asta. Te previn: nu încerca să-l convingi de contrariul pe bătrînul scorțos de la etaj.

– Mulţumesc că m-ai avertizat. Mă duc acum la el.

– Vrei să te însoţesc?

Max a clătinat din cap.

– Ştiu drumul.

Căminul familiei Clement era simplu şi elegant. Podelele rubinii din lemn de pin străluceau, mobila din încăperi era din stejar iar covoarele groase erau ţesute de mînă. Cînd Max a urcat scara, şi-a trecut uşor degetele peste balustradă, amintindu-şi vremurile cînd cobora pe ea, cînd el şi Jacques erau copii.

S-a oprit la mijlocul distanţei pentru că a simţit că-l privea cineva. S-a uitat peste umăr, la una din uşile întredeschise. Henriette îl privea cu ochi rugători. Probabil că era supravegheată de vreo mătuşă şi nu putea scoate nici un cuvînt. I-a făcut un semn încurajator. Henriette a uitat de precauţie şi a deschis larg uşa. În clipa următoare s-a auzit o voce de femeie care a dojenit-o. Uşa s-a închis imediat.

Max a zîmbit gînditor. Chiar nu-şi dorea să fie ultima speranţă a unor îndrăgostiţi. S-a îndreptat spre salonul pentru mic dejun, sperînd din inimă să ştie ce să-i spună lui Clement.

Diron Clement l-a întîmpinat cu o privire aspră şi i-a făcut semn spre un scaun.

– Stai jos, băiete. N-am mai stat demult de vorbă.

– De la căsătoria mea, domnule, i-a amintit Max.

– *Non*. Acolo abia dacă am schimbat cîteva cuvinte. Erai atît de absorbit de mireasa ta încît nu mi-ai dat deloc atenţie.

Max şi-a ascuns zîmbetul, amintindu-şi cît de frustrantă i se păruse seara aceea. Nu fusese deloc în stare să-şi ia ochii de la Lysette, simţea că trebuia să o aibă atunci dar era conştient că era mult prea devreme.

– Regret acest lucru, domnule.

– Să fie adevărat? a spus Diron. Da, bănuiesc că acum regreţi, pentru că ai nevoie de bunăvoinţa mea. Regreţi şi în privinţa căsniciei, să înţeleg?

– În nici un caz, i-a răspuns Max fără să ezite. Sînt foarte încîntat de soţia mea.

– Iar acum ai venit să pledezi pentru fratele tău?

– Pentru mine, de fapt. Pentru că eu sînt, din cîte înţeleg, principalul obstacol.

– Nu este adevărat. Ţi-a spus el asta?

– El trăieşte cu impresia că dacă nu aş fi adus în trecut prejudicii numelui Vallerand, aţi privi favorabil intenţiile pe care le are în ceea ce o priveşte pe Henriette.

– Te referi la prima ta soţie, să înţeleg. Max i-a susţinut privirea pătrunzătoare şi a încuviinţat.

– Păcat de cele întîmplate, a spus Diron cu emfază. Dar obiecţiile mele au legătură cu caracterul lui, nu cu al tău. Este sclivisit, lipsit de voinţă şi leneş – un pretendent de neacceptat, din toate punctele de vedere.

– Alexandre nu este nici mai rău şi nici mai bun decît ceilalţi tineri de vîrsta lui. Şi va fi în stare să-i asigure o viaţă confortabilă.

– Cum? Pot să pun pariu că şi-a irosit deja mare parte din moştenire.

– Tatăl nostru m-a însărcinat pe mine cu administrarea finanțelor familiei. Vă asigur că Alexandre are posibilitățile financiare pentru a-și întreține familia.

Diron îl privea tăcut pe sub sprîncenele groase.

– Monsieur Clement, a spus Max rar, facem parte dintr-o familie bună. Sînt convins că Henriette va duce o viață fericită alături de Alexandre. Lăsînd la o parte sentimentele, sînt o pereche potrivită.

– Dar nu le putem lăsa deoparte *cu totul*, nu-i așa? a ripostat bătrînul. Totul la ei este acum de un sentimentalism exagerat. Este acesta o temelie solidă pentru un mariaj reușit? *Non!* Toate frazele impetuoase, toate demonstrațiile teatrale, bătutul cu pumnul în piept... asta nu este dragoste. Nu am încredere în asemenea manifestări.

Max a înțeles în clipa aceea care erau cu adevărat obiecțiile bătrînului. Mîndria lui Diron ar fi avut de suferit dacă îi permitea fiicei lui să se căsătorească din dragoste. Creolii nu procedau așa. Oamenii l-ar fi ridiculizat, i-ar fi reproșat că se înmuiase, poate chiar aveau să-i spună că se lăsase influențat de noile valori americane care pătrunseseră și la ei. O căsătorie din dragoste l-ar fi pus pe Diron într-o lumină proastă. Simplu.

– Sînt de acord, a spus Max repede, dar vă dați seama că, ținîndu-i deoparte, valul de emoție va crește. Tocmai de aceea este bună ideea de a-i face curte timp îndelungat – sub o strictă supraveghere, *naturellement*. Trebuie să le dăm timp pentru ca iubirea să se stingă.

– Poftim?

– Nu va dura mult timp, nici un an măcar. Știți cît de superficiali sînt tinerii.

Diron s-a încruntat.

– Este adevărat.

– Apoi, cînd iubirea aceasta violentă se va transforma în indiferență, le vom da voie să se căsătorească. Henriette va avea probabil de obiectat. Va fi o lecție pentru amîndoi. Apoi, peste ani, Alexandre și Henriette vor ajunge să simtă o oarecare afecțiune unul pentru celălalt, ca părinții mei, de exemplu.

– Hmm. Diron și-a frecat bărbia, gînditor. Max și-a ținut răsuflarea în așteptarea răspunsului său.. Nu este o idee rea.

– Eu cred că așa ar trebui să procedăm, i-a spus Max simțind că bătrînul era ușurat pentru că primise o soluție la dilema lui. Așa Henriette putea să se căsătorească cu bărbatul pe care și-l dorea iar Diron rămînea cu onoarea intactă.

– Hmm. Da, așa vom face.

– *Bien.* În ceea ce privește zestrea...

– Despre asta vom discuta la momentul potrivit, l-a întrerupt morocănos Diron. Te gîndești deja la zestre... ești un Vallerand pînă în măduva oaselor.

– Să mă prefac că nu o iubesc? a exclamat Alex. Nu înțeleg nimic.

– Ai încredere în mine, i-a spus Max și a cuprins-o pe Lysette de talie, cînd ea a trecut pe lîngă el. A tras-o în poala

lui. Cu cît reușiți mai curînd, tu și Henriette, să convingeți pe toată lumea că sunteți indiferenți, cu atît mai repede vă veți căsători.

– Numai tu puteai să inventezi ceva atît de complicat, i-a spus cu amărăciune Alex.

– Este singura modalitate, i-a răspuns sec Max.

Lysette s-a cuibărit la pieptul soțului ei și l-a mîngîiat pe păr.

– Ai dat dovadă de inteligență, Max.

– Ei, nici chiar așa, i-a răspuns el cu modestie, dar lauda ei i-a făcut plăcere.

Ea a coborît tonul:

– Totul se va termina cu bine, și asta grație naturii tale romantice, i-a spus zîmbind.

Alexandre a scos un sunet de dezgust și s-a ridicat să plece.

– Imaginați-vă: Max, romantic, a murmurat. Cred că am un coșmar.

În săptămînile care au urmat, povestea de dragoste dintre Henriette și Alexandre a continuat, destul de anevoios, însă. A vizitat-o în cîteva seri și au stat împreună în salon, întreaga familie Clement supraveghindu-i atent. Cînd o invita la o plimbare cu trăsura, mama și mătușa o însoțeau. El nu îndrăznea să-i caute privirea la biserică sau la balurile la care mergeau. Distanța pe care trebuiau să o păstreze mereu au făcut ca lui Alexandre să-i fie tot mai dor de ea.

Era foarte atent la orice semn din partea lui Henriette: felul în care încetinea paşii cînd trebuia să se despartă de el, luminiţa care îi apărea în privire atunci cînd îl zărea. Un adevărat iad pentru orice tînăr îndrăgostit nebuneşte.

Spre marea lui uimire, Alexandre a constatat că nu mai dorea nici o altă femeie. A fost de-a dreptul indignat cînd Max i-a sugerat să-şi reia vechile obiceiuri, alături de Bernard.

– Zvonuri despre celibatul tău au ajuns la urechile lui Diron, i-a spus Max, calm. Şi lui şi altora le este clar că eşti îndrăgostit pînă peste urechi de Henriette. Este cazul să dai impresia că începi să-ţi pierzi interesul pentru ea.

– Să înţeleg că vrei să merg la tîrfe?

– Nu e ca şi cum n-ai mai fi făcut-o pînă acum, a spus Max.

– Da, dar asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă! Sînt aproape două luni de-atunci!

Max a izbucnit în rîs şi i-a sugerat să găsească şi alte moduri prin care să-i facă pe ceilalţi să creadă că se plictisise să o tot aştepte pe Henriette. Trist peste măsură, Alexandre a început să rărească vizitele la casa familiei Clement, în timp ce Henriette nega zvonurile legate de o apropiată logodnă.

Lysette îi compătimea pe cei doi îndrăgostiţi. I-a mărturisit acest lucru lui Max:

– Mi se pare ridicol să-i supui la toate aceste încercări numai pentru ca onoarea lui monsieur Clement să nu aibă de suferit. Ceva care putea fi foarte simplu devine atît de complicat!

– Lui Alexandre nu-i prinde rău să-şi dorească ceva ce nu poate obţine imediat. Max a zîmbit şi s-a aplecat să o sărute. Lysette stătea în faţa măsuţei de toaletă şi-şi împletea părul, înainte de a merge la culcare. Cele mai bune lucruri merită aşteptarea. Tu, de exemplu.

– Nu m-ai aşteptat prea mult, din cîte-mi amintesc.

– Te-am aşteptat întreaga viaţă.

Măgulită, Lysette a surîs şi şi-a lipit obrazul de mîna lui.

– Te pricepi la cuvinte, *bien-aimé*, i-a şoptit. A început să-şi desfacă nasturii rochiei şi a arătat spre comodă: îmi aduci o cămaşă de noapte, te rog?

– Mai tîrziu, a murmurat el şi i-a lăsat rochia să alunece de pe umeri.

Un important bal ale sezonului urma să fie dat de familia Leseur în onoarea logodnei fiicei lor cu Paul Patrice, singurul fiu încă necăsătorit al unui foarte înstărit doctor din New Orleans. În mod normal, un fiu de doctor nu era considerat o partidă potrivită pentru fiica unui stăpîn de plantaţie, dar Paul era un bărbat frumos cu maniere impecabile, un adevărat gentleman. Deşi era numai cu trei an mai mare decît Justin şi Philippe, era dornic să renunţe la burlăcie în schimbul intrării prin căsătorie într-o familie extrem de înstărită.

– Optsprezece ani de libertate şi acum îşi pune singur cătuşele! a comentat Justin cu amărăciune. Iar la anul va avea probabil şi un copil... *Mon Dieu*, chiar nu s-a gîndit deloc?

– Nici că putea nimeri mai bine, i-a răspuns Philippe, ușor visător. Căsnicia nu este chiar atît de îngrozitoare, să știi, Justin.

Justin l-a privit de parcă își pierduse mințile. A pufnit, ironic.

– Bănuiesc că *și tu* o să te însori cît de curînd.

– Sper. Dacă voi avea norocul să găsesc fata potrivită.

– Știu ce gen de fată vei alege, a continuat Justin. Studioasă și sensibilă, cu ochelari pe vîrful nasului. Veți discuta despre artă și muzică și despre tragediile acelea plicticoase, grecești.

Jignit, Philippe i-a închis cartea de latină în față.

– Va fi frumoasă, i-a spus demn. Și blîndă. Iar tu vei fi gelos.

Justin a rîs ironic.

– Eu voi naviga către est și voi avea propriul harem. Cincizeci de femei!

– Cincizeci? a repetat Lysette amuzată, intrînd chiar în clipa aceea în cameră. O să fii destul de ocupat!

El i-a zîmbit angelic:

– Dacă voi găsi o femeie ca tine, *petite Maman*, o să renunț la toate celelalte.

Ea a izbucnit în rîs, după care s-a întors spre Philippe:

– În seara aceasta, *peut-être*, o vei întîlni pe fata la care visezi. Mergi în aceeași trăsură cu Bernard și Alexandre? Nu a pomenit-o și pe Irénée pentru că nu se simțea prea bine din cauza reumatismului și nu îi însoțea.

Philippe a încuviințat.

– Da. Tata ne-a spus foarte clar că în prima trăsură mergeți doar tu și el.

– Doar voi doi? Justin se prefăcea gînditor. De ce să vrea tata să fie singur cu tine, cînd ne-ar putea lua și pe mine și pe Philippe? Doar dacă nu va încerca să...

– *Justin*! a explodat Philippe, indignat de insolența fratelui său. A aruncat în el cu o pernă. Justin a prins-o, nu fără să protesteze.

Lysette le-a zîmbit:

– Ne vedem la bal, le-a spus și s-a întors în holul de la intrare, unde o aștepta Noeline cu boneta și mănușile.

Construit lîngă cel mai mic braț de rîu din zonă, conacul familiei Leseur era mare și impunător, cu linii simple. Una din aripile laterale era mărginită de un stejar masiv, despre care se credea că avea cel puțin trei sute de ani. Pe dinafară și pe dinăuntru, casa era acum împodobită cu ghirlande din sute de trandafiri. Lumina dată de candelabrele minunate pătrundea în cele mai îndepărtate colțuri. Oaspeții umpluseră pînă la refuz galeriile și zeci de servitori se plimbau printre ei, cu tăvi pline cu răcoritoare.

În apropiere se afla *la garçonnière*, o incintă separată pentru bărbații din familie sau musafirii acestora care doreau intimitate. Mai mulți bărbați însoțiți de valeții lor erau acolo de la primele ore ale după-amiezii, beau, fumau și discutau ultimele evenimente din oraș. Doamnele se odihniseră în casă iar acum își făceau apariția în sala de bal, purtînd cele mai extravagante rochii. O orchestră fusese adusă special de la New Orleans, iar acordurile unui cadril umpleau aerul.

– Am un avertisment pentru tine, i-a spus Max pe cînd o ajuta pe Lysette să coboare din trăsură.

– Da? Îl privea cu ochi mari, nevinovați. Mult prea nevinovați. Ce este, *bien-aimé?*

– Să nu crezi că nu am observat că Alexandre încearcă să te convingă să-l ajuți să rămînă singur cu Henriette, cîteva minute. Pui ceva la cale, nu-i așa?

Ea părea surprinsă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Max a avertizat-o din priviri.

– Dacă reușesc să convingă pe toată lumea că sînt indiferenți, se vor putea căsători în cîteva luni. Dar dacă vor fi surprinși într-o întîlnire clandestină nu-i voi mai putea ajuta.

– Nu vor fi prinși, l-a asigurat Lysette.

– Alex este în pericol să o piardă pe Henriette pentru un nimic. Nu înțelegi cît de mare este mîndria lui Diron.

– Ba înțelege perfect. Lysette a dat să facă un pas, dar Max nu-i dădea drumul, ci continua să o privească cu subînțeles.

– N-am făcut nimic, Max!

– Și așa să rămînă, a sfătuit-o el.

Max nu i-a scăpat din ochi pe Lysette și pe Alexandre în următoarele două ore, dar nici unul nici altul nu au părăsit sala de bal. După ce a băut două pahare cu vin s-a mai relaxat. Vinul era foarte bun, produs chiar pe plantația Leseur.

Max l-a felicitat pe Leseur, atît pentru calitatea vinului cît şi pentru logodna dintre Félicie şi Paul Patrice. Au discutat relaxat şi curînd li s-au alăturat şi alţii.

De la depărtare, Lysette îşi privea mîndră soţul. În costumul său negru, bine croit, cu paharul de vin între degetele lungi, conversa cu cei de lîngă el. Era elegant şi viril şi al naibii de frumos... şi era al ei.

Alexandre i-a urmărit privirea:

– Nu-i deloc uşor să-l ai pe Max drept frate, a făcut el o remarcă.

Lysette s-a încruntat, gîndindu-se la toate ocaziile în care îl văzuse pe Max luptîndu-se pentru fraţii lui, făcînd tot ce era posibil ca ei să aibă orice îşi doreau, asumîndu-şi datoriile şi responsabilităţile acestora, fără vreun cuvînt de reproş. Cuvintele lui Alex i s-au părut jignitoare. Era profund nerecunoscător.

– Max face foarte multe pentru voi, *non*?

– Face, dar de ani întregi Bernard şi cu mine trebuie să ajungem la standardele impuse de el. Dintotdeauna, tot ce-a făcut el a fost perfect. Apoi, cînd a căzut în dizgraţie – şi pentru noi a fost un dezastru. Numele Vallerand era pătat, aşa că şi eu şi Bernard am avut de suferit.

– Şi-i porţi pică pentru asta?

– Nu, nu... Poate că i-am purtat cîndva, dar acum nu. Bernard, în schimb... Alexandre s-a oprit, gîndindu-se mai bine la ce urma să spună.

– Continuă, l-a îmboldit Lysette.

El a clătinat din cap.

– Nu, nimic.

– Spune-mi, Alex. Sau nu te mai ajut cu Henriette.

Alexandre s-a strîmbat.

– Încercam să-ţi spun că lui Bernard pare să-i fie greu să-l ierte complet pe Max. Pe de altă parte, el i-a urmat ca vîrstă. Pe el toată lumea l-a comparat cu Max, în defavoarea lui.

– Dar nu e deloc vina lui Max, a spus Lysette cu răceală. *Vraiment,* Alex... şi tu şi Bernard trebuie să încetaţi să-l mai folosiţi pe Max drept scuză. Trebuie să vă asumaţi răspunderea pentru faptele voastre. Max are şi aşa destule pe cap.

– Bine, bine, s-a apărat ironic Alex, ridicînd mîinile. Nu mai spun nimic. Dar de ce tu ai dreptul să-l critici pe Max şi noi nu, *ma soeur*?

Ea i-a zîmbit.

– Pentru că sînt soţia lui.

Max nu a observat cu exactitate momentul în care a dispărut soţia lui. Cînd şi-a dat seama că lipsea, s-a desprins de grupul său şi a ieşit pe uşile mari din sala de bal, în galerie. Nici urmă de soţia lui.

– La naiba, Lysette, ce pui la cale? a murmurat în barbă. A ieşit în grădină, ştiind că acolo s-ar fi întîlnit Alexandre şi Henriette, dacă Lysette s-ar fi hotărît să-i ajute.

Grădinile plantaţiei Leseur erau imense, cu aranjamente elaborate, pline cu copaci exotici şi plante aduse din Europa şi Orient. Lagunele artificiale erau pline cu peşti şi străbătute de podeţe fermecătoare. Un păun i-a tăiat

indignat calea lui Max cînd acesta a trecut de arcada cu trandafiri care marca intrarea în aleea principală. Locurile deveneau tot mai întunecate, lampioanele tot mai rare. O fîntînă cu heruvimi era amplasată pe mijlocul grădinii şi din ea porneau alte cîteva alei, ca nişte raze.

Max a înjurat în gînd. Nu-şi făcea mari iluzii că o va găsi pe soţia lui sau pe însoţitorii ei. Singura soluţie era să se întoarcă în salon şi să aştepte.

A auzit însă paşi pe alee. S-a retras în întuneric şi a pîndit să vadă cine se apropia.

Era Diron Clement. Fără îndoială, şi el observase dispariţia fiicei sale. A trecut pe lîngă Max fără să-l vadă. Părea foarte hotărît. Nu-i vedea deloc bine pe cei doi, în caz că erau descoperiţi. Bătrînul a luat-o spre stînga, pe aleea care se termina cu o pagodă – dacă-şi amintea Max bine. A zîmbit fără să vrea. În tinereţe se refugiase şi el în pagodă, o dată sau de două ori. Nu, Alexandre nu-şi dăduse cu siguranţă întîlnire aici. Era prea evident.

A riscat şi a pornit în direcţia opusă, pe aleea care ducea la sera cu arbori exotici. A mers doar prin întuneric iar cînd s-a apropiat de colţul serei a zărit-o pe Lysette. A tresărit speriată cînd o bufniţă a scos un sunet înfricoşător.

Max a zîmbit mulţumit. Era acolo, deşi îi promisese să nu sprijine în nici un fel o întîlnire ilicită între Alex şi Henriette. Ei bine, avea să primească o lecţie. Să înveţe că nu-l putea duce de nas fără teama de a fi pedepsită.

Lysette a oftat, dorindu-şi să fi fost în sala de bal. S-a întrebat dacă Max îi observase lipsa. O bufniţă a scos un sunet şi a speriat-o.

Brusc, cineva a cuprins-o de talie, venind din spate. O mînă mare i-a acoperit gura, să nu o lase să strige. S-a pomenit lipită de un trup ferm ca o stîncă. S-a luptat cu frenezie să îndepărteze mîna încleştată pe gura ei cînd a auzit o voce familiară şoptindu-i la ureche:

– Dacă ştiam că vrei să faci un tur al grădinii mă ofeream să te însoţesc.

Lysette a răsuflat uşurată.

– Max... S-a întors şi l-a luat de gît. M-ai speriat! Şi-a lipit fruntea de pieptul lui.

– Asta a fost şi intenţia.

Lysette a făcut ochii mici cînd i-a surprins expresia prevestitoare de rău.

– Unde sînt? a întrebat el.

Ea şi-a muşcat buza şi a înclinat capul spre seră. Uşa s-a deschis şi Alexandre a scos capul afară. Părul îi era răvăşit iar buzele îi erau suspect de umede.

– Lysette? Mi s-a părut că am auzit... A îngheţat cînd l-a văzut pe Max. Au tăcut cu toţii.

Max a fost primul care a vorbit:

– Ai un minut să-ţi iei rămas-bun de la Henriette. Să o faci cum trebuie. pentru că s-ar putea să vă despărţiţi pentru totdeauna.

Alexandre a dispărut înăuntru.

Lysette s-a hotărît să-i explice acolo, pe loc. A vorbit pe nerăsuflate:

– Max, au vrut să se vadă doar cinci minute, iar eu le promisesem deja că-i voi ajuta și nu-mi puteam lua cuvîntul înapoi, și dacă-i vedeai cît erau de fericiți cînd am adus-o pe Henriette aici ai fi înțeles de ce a trebuit să...

– Cînd ne întoarcem acasă o să am grijă să nu mai poți sta în șezut o vreme.

Lysette a pălit.

– N-ai îndrăzni.

– Ba da. Și chiar îmi va face plăcere, a asigurat-o el.

Ea și-a retras mîinile din jurul gîtului lui Max.

– Max, trebuie să discutăm...

S-a oprit, realizînd că Max nu o mai asculta. Privea undeva în depărtare, foarte atent.

– Ce este? l-a întrebat. Max a luat-o în brațe și și-a lipit gura de a ei. Lysette s-a zbătut la început, surprinsă, dar brațele lui o înlănțuiau ferm iar gura lui îi absorbea orice sunet. Și-a adîncit sărutul, lăsînd limba să pătrundă și i-a cuprins fesele în palme, lipind-o de sexul său. Vederea i s-a încețoșat și a uitat de orice împotrivire. S-a lipit și mai mult de el și a protestat slab cînd el a ridicat brusc capul.

– Ah... bună seara, monsieur Clement.

Lysette a întors capul și l-a văzut pe Diron Clement care se oprise doar la cîțiva pași de ei. Privirea lui pătrunzătoare părea să o străpungă.

– Mi s-a spus că fiica mea Henriette este cu dumneata, madame Vallerand, a tunat bătrînul. Unde este?

Lysette s-a uitat neajutorată la Max.

– Se pare că nu îți putem fi de ajutor, domnule. M-am retras aici cu soția mea pentru un moment de intimitate.

– Să înțeleg că nu ați văzut-o pe Henriette?

– Îmi dau cuvîntul de onoare că nu.

Lysette a închis ochii și s-a rugat cu ardoare ca Alex sau Henriette să nu cumva să iasă tocmai atunci din seră.

Capitolul 14

Clement i-a privit cu atenție pe amîndoi, fără să-i scape roșeața din obrajii Lysettei și rochia în neorînduială. Se căsătoriseră de curînd, așa că explicația era perfect plauzibilă. I-a mai privit o dată, la fel de bănuitor, după care le-a întors spatele, reluîndu-și căutările.

Lysette l-a privit cu gratitudine pe soțul ei.

– I-ar fi găsit, dacă nu erai tu. Îți mulțumesc.

– Aranjează-ți rochia, i-a spus scurt. Și du-o pe Henriette înapoi, neîntîrziat.

Cei doi îndrăgostiți s-au furișat afară din seră. Lysette a surprins expresia de vinovăție de pe chipul Henriettei și i-a zîmbit încurajator:

– *Allons*, Henriette. Trebuie să o găsim pe mătușa ta, repede!

Fata s-a desprins de Alexandre și a urmat-o pe Lysette înapoi spre casă. Alex și-a mușcat limba, de parcă și-ar fi dorit să o cheme înapoi, dar nu îndrăznea să-și supere și mai tare fratele.

Max a așteptat ca soția să dispară din raza vizuală. Expresia i se schimbase. Era foarte nemulțumit.

Alex l-a privit rebel.

– Chiar nu înțelegi nimic cînd e vorba de dragoste, Max? Nu știi cum e cînd tînjești să ții pe cineva în brațe?

Vrei să spui că nu ai fi făcut la fel dacă ai fi fost în locul meu? Știu cum ai compromis-o pe Lysette ca să o obligi să se mărite cu tine. Și simt că...

Max a ridicat mîinile în aer:

– De ajuns, Alex. Nu dau doi bani dacă o mai vezi vreodată sau nu pe Henriette. Dar cînd o implici în asta și pe soția mea, este dreptul meu să intervin.

Mînia lui Alexandre se mai potolise.

– Bineînțeles, a murmurat el. Dar Lysette chiar a *vrut* să ne ajute.

– Nu am nici cea mai mică îndoială. Este ușor de impresionat. Nu e deloc greu să profiți de o ființă cu inimă mare, *n'est-ce pas*? Nu o mai implica în nimic, niciodată. Ai înțeles?

Alexandre a dat din cap, rușinat de cuvintele fratelui său.

– Îmi pare rău, Max. M-am gîndit doar la Henriette și...

– Știu asta, l-a întrerupt Max.

– Iar acum ești supărat pe Lysette. Te rog, nu da vina pe ea.. și eu și Henriette am implorat-o. N-o pedepsești, nu-i așa?

Max a ridicat o sprînceană, zîmbind ironic:

– Nu știu ce să zic, Alex.

După ce a lăsat-o pe Henriette în siguranță, lîngă mătușa care a promis că nu-i va da de gol, Lysette s-a refugiat într-un colț mai întunecat al galeriei exterioare. Se simțea vinovată și spera ca Max să nu o găsească, deși știa

că va trebui să dea ochii cu el, mai devreme sau mai tîrziu. Oaspeții se îndreptau acum spre sala de mese, unde se servea cina de la miezul nopții. Pentru ea, balul își pierduse strălucirea.

Îi rănise orgoliul lui Max și-i părea rău pentru asta. Era un soț indulgent și înțelegător, dar era totodată un bărbat creol al cărui dorință o nesocotise. Încruntată, s-a gîndit cum să facă să-l împace.

A auzit zgomot de pași și a văzut o siluetă întunecată apropiindu-se.

– Max? a întrebat, convinsă că venise după ea. Pașii s-au oprit. Și-a ferit privirea și a vorbit: iartă-mă. Nu puteam suporta să-i văd pe Alexandre și pe Henriette atît de nefericiți. Dar ai avut perfectă dreptate. Ar fi trebuit să te ascult. Lasă-mă să te împac, bine? S-a apropiat de el cu un zîmbet larg. Vreau să-ți pot fi mereu pe plac, *bien-aimé*...

S-a oprit brusc cînd i-a văzut chipul. Nu era Max, ci Etienne Sagesse.

Ochii îi străluceau ciudat iar respirația îi mirosea a băutură.

– Ce ofertă tentantă! a spus el. Pot ghici cum îl împaci, cu gura ta cea dulce. Îl invidiez pe soțul tău, Lysette... nu i-am ascuns asta.

Lysette s-a înfiorat. Era foarte, foarte beat. A încercat să treacă pe lîngă el, dar i-a blocat drumul.

– Lasă-mă să trec, i-a spus ea.

– Nu încă. Vreau și eu din ce-i oferi soțului tău. Ai fost a mea mai întîi, nu? În patul meu ar trebui să fii, noapte de noapte. Iar eu sînt cel care ar trebui să-ți desfacă picioarele, nu Vallerand.

– Vorbești prostii, i-a spus Lysette. O mie de gînduri îi treceau prin minte. Nu-l putea lăsa să facă o scenă. Ar fi urmat un scandal, apoi un alt duel. Trebuia să scape rapid de el, înainte să fie descoperiți. Nu te-am vrut atunci și nu te vreau nici acum. Dă-te din calea mea, bețivule!

El a zîmbit și și-a umezit buzele.

– Ești pătimașă. N-oi fi tu cea mai frumoasă femeie din New Orleans, dar știi să satisfaci un bărbat, nu-i așa? A întins mîna spre ea. Biată Lysette. Ai fi putut să fii soția mea, dar ai ajuns să împarți patul cu un criminal.

– Credeam că *tu* ai omorît-o.

Sagesse a zîmbit.

– N-am fost eu. Corinne nu era o amenințare pentru mine. Îmi oferise deja tot ce-mi doream – și mai mult, chiar. Mă plictisea, dar acesta nu era un motiv să o omor. S-a sprijinit de perete, pe deasupra capului ei.

Lysette îl privea și nu-i venea să creadă.

– Știi ce s-a întîmplat cu ea, nu-i așa? l-a întrebat încet.

El i-a respirat în față.

– *Oui.*

– Spune-mi.

– De ce? Ce-mi oferi în schimb?

Ea a tăcut și a continuat să-l fixeze cu privirea. Sagesse a prins-o de un sîn și a strîns-o cu putere. Lysette i-a tras o palmă, cît a putut de tare, după care a dat să treacă pe lîngă el. A apucat-o de păr și a tras-o înapoi. Lysette a gemut de durere și și-a înfipt unghiile în mîinile lui, încercînd să se elibereze.

– O să aflu și eu acum cum e să te țin în brațe.

– Nu!

– Trebuia să fii a mea. Și-a strecurat un picior între pulpele ei și și-a lipit buzele de obrazul ei. Lysette a dat să strige, dar i-a acoperit gura cu mîna în timp ce cu cealaltă îi pipăia sînii. Plină de silă, ea l-a mușcat de mînă și a țipat.

Brusc, din spatele lor s-a auzit un strigăt. Lysette a fost proiectată cu putere înapoi, lovindu-se de o coloană subțire din lemn. Era Justin, care se năpustise asupra lui Sagesse și-l strîngea de gît. Au început să se lovească cu pumnii, iar Lysette tresărea la fiecare sunet înfundat.

– Nu, Justin! A privit panicată în jur, după ajutoare. Cîțiva oaspeți auziseră larma și se apropiau. Cineva a arătat cu degetul spre ea. S-a retras imediat în umbră și a încercat să-și aranjeze părul și să-și acopere sînii cu rochia.

Din mulțime s-a desprins un bărbat care l-a tras pe Justin înapoi. Era Bernard.

– Liniștește-te, neghiobule! i-a spus printre dinți, luptîndu-se cu băiatul care se zbătea ca scos din minți.

– Du-te naibii! i-a strigat Justin. Dă-mi drumul! Îl sfîșii în bucăți!

Cîteva rude de-ale lui Sagesse și-au făcut și ele apariția, printre care și cumnatul lui Etienne, Severin Dubois. S-au strîns în jurul lui Etienne și au încercat să-l tragă afară, să-l ducă la *garçonnière*. Purtarea lui făcea de rușine întreaga familie. Umiliți, încercau acum să-l ascundă de ochii lumii, să nu-l lase să le terfelească complet onoarea.

Lysette era stînjenită. O mulțime de priviri erau ațintite asupra ei. Își dorea să poată intra în pămînt. Chiar credeau că ea îl provocase? Sau că îl lăsase să o seducă, așa cum o

sedusese cîndva şi pe Corinne? A tresărit cînd cineva i-a vorbit, aproape de ureche:

– Lysette?

Era Philippe, care o privea îngrijorat. A luat-o pe după umeri, ca şi cum s-ar fi temut să nu leşine. S-a sprijinit de el. Prezenţa lui o liniştea. Philippe era atît de calm, de ponderat... opusul fratelui său, care şi acum mai înjura şi se mai zbătea să scape din strînsoarea lui Bernard. Philippe i-a urmărit privirea pînă la fratele lui, roşu la faţă.

– Nu-l va ierta niciodată pe Bernard pentru că l-a luat de lîngă Sagesse, a spus el.

– Sînt de acord, i-a răspuns Lysette.

– Eşti bine?

Ea a dat scurt din cap.

– Unde este Max?

– Cineva s-a dus după el... Philippe s-a întrerupt. Şi ceilalţi au tăcut, ca la un semn, şi s-au dat deoparte, ca să-l lase pe Max să treacă. Pînă şi Justin se liniştise.

Max s-a oprit şi i-a privit pe rînd pe Lysette cea îmbujorată, apoi pe Justin. S-a întors şi l-a văzut pe Etienne Sagesse, flancat de rudele sale. Lysette a îngheţat cînd l-a văzut cum s-a schimbat la faţă.

– Nu, Max! a strigat.

El nu a părut să o audă. Nu-şi dezlipea ochii de la Sagesse.

– Te omor, pentru Dumnezeul l-a spus el un ton ameninţător care le-a îngheţat tuturor sîngele în vene. A ajuns la Sagesse din doi paşi, înainte ca ceilalţi să aibă timp să reacţioneze.

Lysette și-a înăbușit un strigăt de groază cînd și-a văzut soțul transformîndu-se într-un străin. Max l-a doborît pe Sagesse la pămînt și l-a dat cu capul de podea. A fost nevoie ca Bernard, Alexandre și Justin să-și unească forțele ca să-l poată lua de acolo.

Severin Dubois a ridicat glasul, să acopere tumultul. A vorbit cu calm, autoritar, reușind să ajungă pînă la Max, care era în continuare înfierbîntat de furie:

– Nu există scuză pentru insulta adusă soție tale, Vallerand. Etienne a greșit grav. Îmi ofer cele mai umile scuze, în numele întregii familii. Nu pot decît să jur că așa ceva nu se va mai întîmpla niciodată.

– Nu se va mai întîmpla, e adevărat, a mîrîit Max. pentru că de data aceasta nu voi mai face greșeala de a-l lăsa în viață. Dați-i o sabie. Terminăm chiar acum, pe loc.

– Nu vă puteți duela acum, a ripostat Dubois. Nu este în stare. Ar fi crimă.

– Mîine dimineață, atunci.

– Și atunci tot crimă va fi, a repetat Dubois, clătinînd din cap.

Au fost întrerupți de vocea lui Etienne. Rudele îl ajutaseră să se ridice. Nasul îi sîngera, dar nu s-a sinchisit să se șteargă.

– Max a prins deja gustul crimei.

Max s-a zbătut, încercînd să scape din mîinile fraților lui.

– Dați-mi drumul! a strigat, dar Bernard și Alex și-au sporit strînsoarea.

– Taci, Etienne, i-a spus Dubois.

Sagesse s-a apropiat de el, cu paşi şovăielnici.

– De ani întregi te minţi în ceea ce o priveşte pe Corinne, i-a spus. De ce nu cauţi adevărul? Toate piesele sînt la îndemîna ta, dar nu le pui cap la cap. Adevărul se află chiar sub acoperişul tău, dar nu vrei să ştii. A rînjit cînd l-a văzut pe Max pălind. Cît de prost eşti...

– De ajuns, Etienne! a intervenit Dubois. L-a luat pe Sagesse de guler şi l-a tras după el.

Max a rămas privind în urma lor, ca în transă. S-a eliberat din mîinile fraţilor lui şi s-a uitat în jur, după Lysette. Era singură, în capătul galeriei, iar părul i se desprinsese din ace şi-i cădea liber pe umeri. S-a dus de îndată la ea şi a luat-o în braţe.

Lysette nu reuşea să-şi stăpînească tremurul.

– Cred că ştie cine a ucis-o pe Corinne, Max.

Max i-a cuprins capul în palme şi a sărutat-o iar şi iar pe obraji.

– Eşti rănită? a întrebat-o.

– Nu, deloc.

Şi-a trecut mîna peste umerii ei, peste spate şi şolduri. Lysette era conştientă că se uita lumea la ei, dar s-a relaxat. Nu-i păsa ce credeau ceilalţi. Inima lui continua să bată cu putere, trupul îi era în continuare rigid.

– Nu se va mai întîmpla aşa ceva, i-a şoptit printre dinţi. Îl omor. Trebuie s-o fac.

Ea a ridicat capul, speriată.

– Nu spune asta. Totul va fi bine, Max.

Ochii lui erau întunecaţi, ca ai unei fantome.

– Ba nu este. Dar va fi.

Ea a dat să-i răspundă, dar el a împins-o uşor spre Alexandre.

– Du-o acasă.

– Ce ai de gînd să faci? l-a întrebat Lysette.

El nu i-a dat nici o explicaţie.

– Vin şi eu curînd.

– Vino cu mine, l-a rugat ea.

După un schimb de priviri cu Alexandre, Max s-a îndepărtat.

– Max! a strigat ea şi a dat să-l urmeze.

Alexandre a prins-o de braţ.

– Să nu-ţi faci griji, Lysette. Max se duce să discute cu Severin şi cu fraţii lui Sagesse. Sînt sigur că Jacques Clement va fi şi el prezent, să medieze. S-a întors spre Bernard, care aştepta la cîţiva paşi mai departe. Nu te duci cu el?

Bernard a clătinat din cap.

– Nu i-aş fi de prea mare ajutor, a spus. Mai ales că eu chiar aş fi vrut ca Max să-l ucidă pe ticălosul acesta insolent.

Justin a intervenit şi el:

– Dacă n-o face tata, o fac eu.

S-au uitat cu toţii spre băiatul de care uitaseră. Alex s-a încruntat, în timp ce Bernard a rîs dispreţuitor.

– Fanfaron mic!

Lysette s-a dus imediat la el şi l-a luat de mînă.

– Să nu mai spui niciodată aşa ceva, Justin.

– Am stat cu ochii pe Sagesse toată seara, i-a spus el. Ştiu că te urmărea. Cînd ai dispărut, a pornit după tine. Eu l-am urmărit şi...

– Îţi mulţumesc, l-a întrerupt ea cu blîndeţe. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Acum s-a sfîrşit, aşa că putem să...

– I-am văzut intrînd în galerie, a continuat Justin, coborînd glasul, ca să-l audă numai ea. S-a întors cu spatele la ceilalţi şi i-a căutat privirea: cînd am ajuns la uşă, el te ameninţa deja. Am luat-o la fugă şi am dat peste cineva care stătea ascuns în întuneric. Stătea şi vă privea pe amîndoi. Era unchiul Bernard. Şi nu avea în nici un caz de gînd să-ţi sară în ajutor.

Ea a clătinat din cap, fără să înţeleagă ce încerca el să-i spună.

– Nu acum, Justin...

– Nu înţelegi? Ceva e în neregulă cînd nu sari în apărarea unui membru al familie tale, indiferent de sentimentele pe care le ai pentru acesta. Nu a fost doar o ofensă la adresa ta, ci şi la adresa tatei, a mea, a...

– Sînt obosită, a şoptit ea. Nu mai voia să audă nimic. Spiritele erau prea încinse, şi băiatul la fel. Se puteau lămuri şi mai tîrziu.

Lysette stătea în pat, iar dinţii îi clănţăneau. Se uita în jur, la camera aflată în semiîntuneric. Evenimentele de mai devreme i se rostogoleau prin minte şi nu putea scăpa de senzaţia că se pusese în mişcare ceva îngrozitor, ceva ce nici ea şi nici Max nu puteau schimba.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Max să-şi fi pierdut controlul ca în seara aceea. Pentru o clipă, fusese convins

că-l va ucide pe Sagesse chiar sub ochii ei. Şi-a apăsat tîmplele cu degetele, încercînd să alunge acele imagini, dar ele continuau să revină, nemiloase, ca un ecou al cuvintelor lui Max: t*e omor, pentru Dumnezeu!*

Lysette a gemut şi s-a întors pe o parte, îngropîndu-şi faţa în pernă. În casă domnea liniştea. Toată familia se retrăsese la culcare, cu excepţia lui Bernard care alesese să-şi petreacă noaptea cine ştie unde. Se înţeleseseră cu toţii să nu-i pomenească nimic lui Irénée despre cele întîmplate.

Au părut să treacă ore pînă cînd Lysette a auzit pe cineva sosind. A sărit ca arsă din pat. Cînd să ajungă la uşă, Max deja intra. Nu a părut deloc surprins să o găsească trează.

– Ce s-a întîmplat? l-a întrebat ea, luîndu-l în braţe. I-a simţit tensiunea din corp, violenţa abia ţinută în frîu. El a mîngîiat-o pe spate, după care s-a dat un pas înapoi să o privească.

– *Ça va?*

– Da, sînt bine, acum că ai venit. Vă duelaţi mîine?

– Nu.

– Ce bine! A răsuflat uşurată. Haide în pat, să stăm de vorbă...

– Nu încă, *petite.* Trebuie să plec din nou.

– De ce?

– Am un drum de făcut.

– În noaptea asta? A clătinat din cap, în semn de protest. Nu, Max. Trebuie să rămîi aici. Nu-mi pasă ce drum ai de făcut. Am nevoie de tine. Rămîi...

– Mă întorc repede, i-a răspuns el. Nu am de ales, Lysette.

Ea nu-l putea lăsa să plece niciunde, în starea în care era. Toate instinctele o avertizau să-l țină acolo, cu ea, în siguranță.

– Nu pleca, i-a spus prinzîndu-l de reverul hainei.

Văzîndu-l că se pregătea să o refuze, a jucat o ultimă carte:

– Mi-ai spus cîndva că îmi vei face pe plac atunci cînd îți voi cere să nu faci un lucru. Îți cer acum asta. Nu pleca.

Max a oftat.

– La naiba, Lysette, nu am încotro. Nu-mi face asta, acum.

– Mă refuzi? l-a întrebat Lysette uitîndu-se în ochii lui. Și-a lipit sînii de pieptul lui și și-a strecurat mîna în partea din față a pantalonilor lui.

– Ce faci, Lysette? a întrebat-o nesigur.

– Îți distrag atenția. Sexul lui se întărise sub atingerea ei, așa că s-a apucat să-i desfacă nasturii din onix, să-l elibereze. Max a oftat și s-a clătinat puțin, apoi a dat un pas înapoi. Lysette l-a urmat iar degetele i-au alunecat pe pielea mătăsoasă a testiculelor.

– Dacă crezi că mă faci să rămîn... te înșeli.

– Nici măcar acum? Și-a plecat capul și i-a cuprins sexul cu gura. L-a cercetat delicat cu limba, pînă ce i-a găsit o venă pulsînd.

El a scos un sunet înfundat și a reușit să spună:

– Ei, *asta* chiar mă face să rămîn. S-a sprijinit de perete, respirînd sacadat, în timp ce ea se folosea de gură și de mîini ca să-l excite. Cînd nu a mai putut suporta, a luat-o în brațe și a dus-o în pat, mistuind-o cu pasiunea lui vorace.

New Orleans-ul vuia de bîrfe. Rivalitatea dintre Etienne Sagesse şi Maximilien Vallerand era binecunoscută, dar evenimentele de la balul familiei Leseur erau pur şi simplu scandaloase. Istoria avansurilor pe care i le făcuse Sagesse, beat fiind, roşcatei soţii a lui Vallerand , călătorea din casă-n casă, tot mai umflată.

Se spunea că tînăra madame Vallerand fusese găsită pe jumătate dezbrăcată, în galerie. Un martor auzise foarte clar cum Vallerand jurase să se răzbune pe întreaga familie Sagesse. Altul susţinea că Vallerand o ameninţase pe soţia lui de-a doua că va avea soarta primei soţii dacă o mai prinde uitîndu-se măcar la un bărbat.

Cînd s-a îndreptat spre biroul său din port, Max a stîrnit imediat agitaţie, de parcă ar fi fost un animal periculos care trebuia evitat. Bărbaţii îl măsurau din priviri, ca nişte băieţi care dau cu ochii de bătăuşul clasei. Dezgustat, Max şi-a terminat cît mai repede treburile. Lucru cert, viaţa lui avea să fie bîntuită de scandaluri, fie că merita asta sau nu.

Cînd s-a întors la plantaţie a văzut un lung şir de trăsuri oprite în faţa casei. Nu era ziua obişnuită de primire a lui Irénée. A intrat, încruntat şi şi-a scos pălăria şi mănuşile. Din salon venea zgomot de voci.

Lysette i-a ieşit în cale:

– Sînt prietenele lui Irénée, i-a şoptit conspirativ şi l-a luat de braţ. Nu e cazul să te arăţi. Să nu leşine vreuna. L-a dus în bibliotecă. Max nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de zi, cu garnituri din dantelă albă.

– Mama ta a avut o dimineaţă minunată, i-a spus ea,

închizînd ușa în urma lor. Toată lumea a venit în vizită, să-i audă propria versiune. Nici n-a mai contat că ea nici măcar n-a fost acolo.

Max a zîmbit, gîndindu-se că o alta în locul ei ar fi fost deranjată, supărată. S-a aplecat să o sărute, bucurîndu-se de dulceața buzelor ei.

– Nu e cazul să-ți faci griji, i-a spus. Un scandal ca acesta este uitat în cel mult zece-doisprezece ani.

Lysette a zîmbit și l-a tras spre ea să-l sărute iar.

Tîrziu, în noapte, Lysette s-a trezit pentru că a simțit că Max cobora din pat.

– Ce faci? a murmurat.

– Trebuie să plec puțin.

– Să pleci? Somnoroasă și iritată, și-a dat deoparte părul care îi alunecase pe față. N-am discutat despre asta cu o noapte înainte?

– Ba da. Și-a tras pantalonii pe el și și-a căutat cămașa pe care o aruncase cît-colo. Și ar fi trebuit să-mi termin treburile chiar atunci... dar m-ai distras.

– Nu poți aștepta să se lumineze de ziuă?

– Mă tem că nu.

– Ai de gînd să faci ceva periculos? Ilegal?

– Nu pe de-a întregul.

– Max!

– Mă întorc în două ore.

– Nu sînt de acord, a murmurat ea. Nu-mi place să lipsești noaptea.

– Culcă-te la loc, i-a șoptit el și a sărutat-o pe frunte. A învelit-o bine. Cînd te vei trezi voi fi chiar aici, lîngă tine.

A doua zi dimineață, Lysette s-a îmbrăcat mai gros ca de obicei, pentru că afară ploua. Rochia simplă din catifea era de un roșu ruginiu și îi punea în evidență culoarea părului. Și-a făcut o cărare pe mijloc și l-a strîns lejer, la ceafă.

Dinspre pat a auzit un geamăt slab. S-a uitat peste umăr la cearceafurile răvășite de sub care se iveau două picioare lungi, acoperite de păr. Așa cum îi promisese, Max se întorsese destul de repede. Refuzase să-i dea vreo explicație, își aruncase hainele de pe el, făcuse dragoste cu ea, ca să nu-i mai pună întrebări, după care adormise imediat. Lysette era iritată pentru că nu știa unde fusese, dar în același timp răsuflase ușurată cînd îl văzuse înapoi.

S-a apropiat de pat, cu mîinile în șolduri.

– Te-ai trezit, văd.

– Sînt obosit, i-a răspuns el.

– Sper să fii extenuat de-a dreptul. Poate că în noaptea asta vei dormi în patul tău, în loc să mai faci vreun drum misterios pe care să nu i-l poți explica soției.

Max s-a ridicat.

– Bine, a mormăit. Îți spun tot, pentru că văd că altfel n-o scot la capăt cu tine. Azi-noapte...

S-a oprit pentru că cineva urca în fugă pe scări.

Curioasă, Lysette a ieșit pe hol și a dat cu ochii de Philippe. Era palid, panicat.

– Unde este Justin? a întrebat-o. E acasă?

– Nu știu, i-a răspuns ea închizînd ușa, pentru ca Max să-și poată pune un halat pe el. Cred că a ieșit în oraș, cu prietenii. De ce? Ce s-a întîmplat?

Philippe se chinuia să-și recapete răsuflarea.

– Am fost la lecția de scrimă, a gîfîit el. A-am auzit... ce s-a în-întîmplat cu Etiennne Sagesse.

Lysette a simțit un fior rece. L-a simțit pe Max în spatele ei. S-a sprijinit de el.

– Spune, l-a îmboldit Max. Ce este cu Sagesse, Philippe?

– Am auzit că a fost găsit azi-noapte în Vieux Carré, lîngă strada Rampart... Etienne Sagesse a fost ucis.

Capitolul 15

Toate bănuielile s-au îndreptat, evident, spre Max. Acesta a primit vizita lui Jean-Claude Gervais, polițistul cu rangul cel mai înalt din New Orleans. Acesta nu ar fi venit personal dacă situația nu ar fi fost extrem de gravă.

Gervais și-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte. Nu uitase de favoarea pe care i-o făcuse de curînd Maximilien Vallerand, cînd pusese o vorbă bună cui trebuia pentru ca *les gens d'armes* să primească arme și echipamente noi. Iar acum îl răsplătea invadîndu-i intimitatea și chestionîndu-l în legătură cu o crimă. Încercînd să-și ascundă stînjeneala, Gervais a arborat o mină impasibilă și a intrat în reședința familiei Vallerand.

– Monsieur Vallerand, a început el. Max a închis ușa bibliotecii. Motivul pentru care sînt aici...

– Știu de ce ești aici, căpitane. Vallerand s-a dus spre sticla de coniac și l-a privit întrebător.

– *Non, merci*, a spus Gervais, deși și-ar fi dorit să bea ceva.

Vallerand a ridicat din umeri și și-a turnat în pahar.

– la loc, dacă vrei. Bănuiesc că va dura ceva.

– Monsieur Vallerand, a spus Gervais, afundîndu-și trupul masiv într-un fotoliu de piele, trebuie să încep prin a spune că nu este un interogatoriu oficial...

– Știu că ai multe întrebări de pus, căpitane. Haide să discutăm deschis, ca să economisim timpul. Vallerand i-a zîmbit slab. Vom sta mai mult de vorbă cu o altă ocazie, mai plăcută, bine?

Gervais a încuviințat.

– Este adevărat, monsieur, că l-ați amenințat cu moartea pe Etienne Sagesse cu o seară în urmă, la reședința familiei Leseur?

Vallerand a dat aprobator din cap.

– Sagesse mi-a insultat soția. Bineînțeles că am vrut să-l bat, numai că am fost împiedicat de rudele mele și de ale lui. Și m-am lăsat convins să nu-l provoc la duel, din cauza stării în care se afla.

– Da, am aflat că băuse. Doar un creol ar fi putut înțelege semnificația cuvintelor lui Gervais, așa cum fuseseră ele rostite. Erau un rechizitoriu al masculinității lui, o incriminare a onoarei și caracterului. Pentru un creol, să bea mai mult decît trebuia era un gest impardonabil. Monsieur Sagesse și soția dumneavoastră au fost cîndva logodiți, nu-i așa?

Vallerand i-a răspuns printre dinți:

– Da, au fost.

– Familia Sagesse pretinde că i-ați furat-o lui Etienne. Cum ați făcut asta, mai exact?

Vallerand se pregătea să-i răspundă cînd s-a auzit o bătaie discretă în ușă. Aceasta s-a întredeschis.

– *Oui*? a spus Vallerand.

Gervais a auzit o șoaptă de femeie.

– Aș vrea să fiu și eu prezentă, *mon mari,* dacă nu te deranjează. Promit să nu intervin.

Vallerand l-a privit întrebător pe Gervais:

– În cazul în care căpitanul Gervais nu are nimic împotrivă... Căpitane Gervais, ți-o prezint pe soția mea, Lysette Vallerand.

Gervais a făcut o plecăciune, politicos, descoperind că tînăra madame Vallerand era o femeie izbitoare, cu părul de un roșu exotic și ochi albaștri, inteligenți. Inspira moralitate, dar în același timp și imagini ale trupului ei gol, printre așternuturi albe ca neaua... iar gura carnală și dulce îl ducea cu gîndul la lucruri necurate. Gervais a simțit că roșea, așa că s-a grăbit să se așeze la loc în fotoliu.

– Căpitane? a insistat Vallerand.

– Monsieur... întrebările pe care le voi pune ar putea-o tulbura pe madame Vallerand.

– Putem discuta deschis de față cu soția mea, i-a spus Vallerand, așezîndu-se lîngă aceasta.

– Bine. Să revenim. Despre ce discutam? Ah, da, despre furtul logodnicei lui Etienne Sagesse.

– *Furt?* a repetat madame Vallerand. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Nu l-aș numi așa. Am plecat din casa familiei Sagesse de bună-voie, pentru că el nu s-a purtat ca un gentleman cu mine. Am venit să locuiesc aici, la invitația mamei lui Maximilien. Dînsa o cunoștea pe mama mea, înțelegeți. După care m-am îmbolnăvit, aproape imediat. În timpul convalescenței m-am îndrăgostit de Maximilien și i-am acceptat cererea în căsătorie. Nu m-a furat nimeni. Totul este foarte simplu, *voyez-vous?*

– Înțeleg, a murmurat Gervais. Monsieur Vallerand, v-ați duelat cu monsieur Sagesse din această cauză, nu-i așa?

– Da.

– Puteți spune că s-a adîncit astfel animozitatea deja existentă?

– Nu, i-a răspuns pe loc Vallerand. Ca să fiu cinstit, am încheiat duelul înainte de vreme.

– De ce?

– Pentru că îl compătimeam. Oricare dintre cei prezenți vă poate spune că l-aș fi putut ucide acolo, pe loc, apărîndu-mi legitim onoarea. Dar am ajuns la vîrsta la care îmi doresc să fie pace. Am îndrăznit chiar să sper că ura dintre familiile Sagesse și Vallerand se va sfîrși. Văzînd că pînă și soția lui îl privea sceptic, a adăugat: este adevărat.

– Chiar și după ce ați aflat de relația lui Sagesse cu prima dumneavoastră soție? a întrebat căpitanul.

– Ura este o emoție care secătuiește, i-a răspuns Vallerand. Nu-ți mai rămîne energie pentru altceva. Și-a privit soția și i-a zîmbit. Am ajuns să-mi dau seama cît de bogată poate fi viața mea dacă uit de ură. Și-a îndreptat din nou atenția spre căpitan: nu e ca și cum l-aș fi iertat pe Sagesse, înțelegi? Trădarea lui m-a rănit adînc. Și eu sînt orgolios, ca orice bărbat. Dar m-am săturat să hrănesc vechi amărăciuni și am dorit să las trecutul în urmă.

– Iar Sagesse a făcut imposibil acest lucru?

– N-aș spune asta. Nu am mai comunicat deloc după duel.

Căpitanul Gervais i-a mai pus cîteva întrebări legate de relația dintre Corinne și Etienne, după care a schimbat subiectul:

– Monsieur Vallerand, doi martori v-au văzut azi-noapte în Vieux Carré. Ce făceaţi acolo?

Vallerand a ezitat puţin înainte să răspundă:

– Mi-am vizitat fosta *placée.*

Şi Lysette şi căpitanul au roşit. *Pe Mariame?* s-a întrebat Lysette. Ce căutase la Mariame, pentru numele lui Dumnezeu? A clipit des, cînd şi-a dat seama că Gervais i se adresa ei:

– Madame Vallerand, dacă doriţi să părăsiţi încăperea...

– Rămîn, i-a răspuns ea.

Deşi descumpănit, Gervais şi-a reluat întrebările:

– Fosta amantă?

– Da, timp de cîţiva ani.

Lysette abia dacă a mai auzit ceva, după aceea. Variante, una mai dezgustătoare decît alta, i se roteau prin minte. Fie Max o minţise şi nu renunţase la Mariame, fie îl minţea pe căpitanul Gervais ca să ascundă adevăratul motiv pentru care fusese în Vieux Carré.

Într-un final, căpitanul Gervais s-a ridicat, semn că discuţia lor luase sfîrşit.

– Monsieur Vallerand, a spus solemn, mă simt obligat să vă aduc la cunoştinţă anumite lucruri – neoficial, desigur.

Max a înclinat capul şi l-a privit mai atent.

– Este important ca oamenii din New Orleans să vadă că legea este respectată şi acum, ca şi înainte de dominaţia americană. Publicul aproape că nu mai are încredere în instituţiile guvernamentale, inclusiv în noi, o spun cu regret.

Etienne Sagesse făcea parte dintr-o familie veche, cunoscută, iar moartea lui este considerată o mare pierdere. Oamenii cer să se ia rapid măsuri. Mai mult decît atît, nu se poate garanta un proces corect. Sistemul judiciar este şi el tulbure. Nu puteţi fi într-atît de naiv încît să vă riscaţi soarta, sperînd în dreptate şi imparţialitate.

Max a dat din cap.

– Mai ales cînd anumiţi membri proeminenţi ai comunităţii au ameninţat că vă vor denunţa, a adăugat Gervais. Unul dintre aceştia este judecător. Cu toţii au cerut să fiţi arestat.

– Aparţin cumva Asociaţiei Mexicane? a întrebat Max.

– Majoritatea, cred, i-a răspuns Gervais, uimit de întrebare.

Susţinătorii lui Burr, a realizat Lysette. Mai mult ca sigur că-i promiseseră lui Burr că se vor răzbuna pe Max, care nu le îmbrăţişase cauza. Ce ocazie mai bună decît aceasta puteau găsi?

– Vă las timp la dispoziţie să vă faceţi planuri, monsieur. Gervais l-a privit cu francheţe pe Max. Pentru că voi fi nevoit să vă arestez curînd. A făcut o pauză. Aveţi vreo întrebare, monsieur?

– Doar una, i-a răspuns Max. Cum a fost ucis Sagesse?

– A fost strangulat. E nevoie de o putere considerabilă, monsieur, ca să strîngi de gît un bărbat de talia lui Sagesse. S-a uitat sugestiv la braţele puternice ale lui Max, la umerii lui laţi. Nu sînt mulţi cei care ar fi putut face asta.

Lysette nu a scos un sunet cînd Max l-a însoţit pe căpitan pînă la uşă. Şi-a apăsat pumnii în stomac. Parcă era într-un coşmar din care nu se putea trezi.

După un minut care i s-a părut un an, Max s-a întors lîngă ea. A îngenuncheat lîngă scaunul ei şi i-a luat pumnii reci în mîinile lui calde.

– Uită-te le mine, iubito.

Ea l-a privit în ochi.

– Am fost azi-noapte la Mariame, este adevărat. Trebuia să o ajut, ca fiul ei – pe care îl are cu alt bărbat – să poată fugi din ţară. A fost descoperit că ar avea o relaţie cu o femeie albă, iar el are sîngele amestecat. Viaţa îi este în pericol. Probabil că ai auzit ce păţesc cei care... ei bine, nu are rost să intrăm în detalii. Cu cîteva zile în urmă, Mariame mi-a trimis un mesaj prin care îmi cerea ajutorul. Ştiind cît de mult însemna băiatul pentru ea, n-am putut s-o refuz.

Lysette abia dacă i-a ascultat explicaţiile.

– La ce s-a referit căpitanul Gervais cînd ţi-a spus că-ţi lasă un răgaz? Să avem timp să fugim, nu-i aşa?

– Da, a oftat Max. La asta s-a referit.

– Trebuie să plecăm chiar din seara asta. Nu-mi ia mult să-mi fac bagajele. Mergem în Mexic? Nu, în Franţa...

– Nu plecăm nicăieri, i-a spus el cu blîndeţe.

Lysette l-a prins de reverul hainei.

– Ba da! Nu-mi pasă unde trăiesc, atîta timp cît sîntem împreună! Dacă rămîi, te vor... Vocea i s-a frînt. Îl cred pe căpitanul Gervais, Max.

– Nu l-am ucis eu pe Etienne Sagesse.

– Ştiu asta. Dar nu vom reuşi niciodată să o dovedim. Şi chiar dacă am face-o nu ne-ar asculta nimeni. Autorităţile americane vor să-şi arate supremaţia asupra creolilor, iar doborîrea unui om cu poziţia ta socială ar fi ca şi cum au

pus stăpînire pe oraș. *Trebuie* să plecăm. Te vor condamna *cu siguranță*. Nu înțelegi? Dacă pățești ceva, eu...

– Nu fugim nicăieri. Asta n-o să mai fie viață, nici pentru mine și nici pentru tine.

– Nu! a strigat ea, ferindu-se de mîngîierea lui. Nu mai spune nimic! Și-a recăpătat imediat autocontrolul. Mă duc sus să împachetez. Pentru noi doi și pentru băieți. Spune-i lui Noeline să scoată cuferele. Nu, lasă, îi spun eu. S-a dat un pas înapoi, văzîndu-l că întindea mîna spre ea. Nu mă atinge!

– Nu plecăm, Lysette, i-a spus el calm.

Ea a tras aer în piept ca să-și domolească tremurul și s-a gîndit cum să-l determine să plece:

– Eu plec în seara asta spre Franța. Poți să rămîi, tu și principiile tale, sau poți merge împreună cu familia ta undeva unde să fim fericiți cu toții. Nu ar trebui să-ți ia prea mult timp să te decizi!

Lysette a dat să iasă din cameră, dar s-a întors din prag:

– Iar cînd îți cîntărești opțiunile te rog să iei în calcul și faptul că sînt mai mult ca sigur însărcinată. Copilul nostru va avea nevoie de un tată! Și dacă nici *asta* nu te face să te răzgîndești... Atunci îți jur pe toți sfinții că, dacă rămîi aici să fii spînzurat, eu plec în Franța și mă mărit cu altul! Nici *asta* nu te motivează să mergi cu mine?

A pornit-o în grabă spre dormitor iar Max s-a lăsat greoi în scaun. În ciuda îngrijorării, nu s-a putut abține să nu zîmbească. Ar fi putut căuta în lumea întreagă și n-ar fi găsit o altă femeie care să-l înțeleagă atît de bine. În cîteva fraze, Lysette reușise să-i atingă toate locurile vulnerabile.

În casă era o liniște de mormînt, tulburată cînd și cînd doar de zgomotele făcute de Lysette, care împacheta grăbită. Îndurerată, Irénée o luase cu ea pe Noeline și plecase la catedrală, unde își petrecuse cîteva ore primind consiliere de la un preot bătrîn pe care îl cunoștea bine și rugîndu-se pentru iertarea păcatelor fiului ei. Cînd a plecat, a făcut-o fără să-i spună ceva lui Max sau măcar să-l privească. Nu fusese în stare.

Max și-a dat seama cu tristețe că lui Irénée nu-i trecuse nici o clipă prin cap că ar fi putut fi nevinovat. Ani întregi trăise cu convingerea că el o ucisese pe Corinne. S-a întrebat, cu durere, cum de Irénée îl mai putea iubi pe fiul despre care credea că era un ucigaș cu sînge rece.

S-a tot învîrtit prin casă pînă la lăsarea serii, luînd în calcul ideea fugii și apoi respingînd-o. Cu ceva timp în urmă cumpărase cîteva proprietăți în Franța, pentru cazul în care cele din Louisiana i-ar fi fost puse în pericol. Dacă era nevoit să fugă, putea trăi confortabil împreună cu Lysette pentru tot restul vieții. Dar anii de exil, în care proasta reputație să nu înceteze să-l bîntuie, faptul că ar fi trebuit să privească mereu peste umăr, de teama rudelor lui Sagesse... el și Lysette nu ar mai fi putut fi fericiți. Iar vendetta pornită de familia Sagesse s-ar fi extins și asupra copiilor lui. Viețile fiilor săi ar fi fost în pericol și pînă la urmă cineva ar fi ajuns să plătească pentru această crimă de care era acuzat Max. Nu, trebuia să rămînă și să-și dovedească nevinovăția.

S-a oprit la piciorul scării și a privit spre etajul al doilea. Philippe se încuiase în camera lui. După ce se întorsese acasă și aflase de la o servitoare de iminenta arestare a lui

Max, Justin plecase din nou, fără să spună unde. O servitoare tocmai cobora cu o valiză, urmărită de vocea Lyssettei care o îndemna să se grăbească. Max a clătinat din cap. A pus piciorul pe prima treaptă. Trebuia să pună capăt situației imediat. Nu avea nici un rost ca Lysette să facă cu frenezie bagaje.

S-a oprit cînd a auzit zarvă în spatele lui. Justin a dat ușa de perete și a năvălit în casă, ca scos din minți.

– Tată! a strigat el. Tat... S-a oprit în fața lui Max, tremurînd. Ploaia de afară îi pătrunsese în hainele care se scurgeau acum pe covor.

Max a întins mîna să-l sprijine.

– Justin, unde ai fot?

– L-am... urm-urmărit pe unchiul Bernard, s-a bîlbîit Justin, agățîndu-se de brațul lui Max. E în oraș. Bea și joacă cărți la *La Sirène.*

Max nu s-a arătat deloc surprins.

– Fiecare reacționează în felul lui, mon fils. Numai Dumnezeu știe cît a suferit la rîndul lui. Lasă-l în pace. Mai bine...

– Nu! Nu! Justin l-a scuturat cu putere de mînecă. Trebuie să stai de vorbă cu el.

– De ce?

– Trebuie să-l întrebi anumite lucruri.

– Cum ar fi?

– Să-l întrebi de ce o urăște pe Lysette atît de tare. Și de ce a vrut să o lase să cadă de pe scară. Și de ce a stat în umbră, în galerie, a văzut-o cu Sagesse dar nu i-a sărit în ajutor! Să-l întrebi unde a fost azi-noapte!

– Înțeleg că te-ai certat cu Bernard pentru cine știe ce motiv, i-a răspuns Max, pe punctul de a-și pierde răbdarea. Dar acum am lucruri mai importante...

– Nu, nimic nu este la fel de important! Justin se agăța de el cu încăpățînare. Întreabă-l ce simțea pentru mama! Iar apoi mai întreabă-l ce știa Etienne de devenise atît de periculos pentru Bernard!

Max l-a scuturat cu putere pe băiat, obligîndu-l să tacă.

– Gata! Oprește-te!

Justin a închis gura.

– Înțeleg că vrei să mă ajuți. Că nu vrei să fiu acuzat de crimă. Dar asta nu te îndreptățește să-l acuzi pe altul, mai ales pe un membru al familiei. Poate că nu-l placi pe Bernard, dar...

– Vino cu mine, l-a rugat Justin. Stai de vorbă cu Bernard. Atunci vei înțelege ce încerc eu să-ți spun. Doar atît îți cer. Și nu-mi spune că nu ai timp! Ce altceva ai de făcut în seara asta? Să aștepți să vină să te aresteze?

Max l-a studiat, cu chipul implacabil iar Justin și-a ținut răsuflarea. După care Max a dat din cap și a spus:

– Bine.

Justin și-a îmbrățișat tatăl, și-a îngropat fața la pieptul lui, după care s-a dat un pas înapoi.

– Trebuie să avem grijă să nu ne întîlnim cu vreunul din familia Sagesse. Trebuie să evităm drumul principal și...

– Sîntem nevoiți să o luăm pe acolo, i-a spus Max. Pe celelalte nu se mai poate circula deja, din cauza ploii. S-a îndreptat spre ușă, cu Justin pe urmele lui.

Renée Sagesse Dubois stătea singură în salon, cu o scrisoare sigilată în poală pe care o fixa cu ochi goi. Îi era adresată lui Maximilien Vallerand. Își amintea cum îl privise pe Etienne scriind-o, chiar înainte de duel. Etienne o sigilase personal, refuzînd să-i spună ce conținea. Îi spusese să-i dea scrisoarea lui Maximilien, dacă acesta avea să fie victorios.

Renée se întreba acum de ce Vallerand îi cruțase atunci viața lui Etienne, de ce evitase ca duelul să se termine cu vărsare de sînge. Etienne îi repetase adesea asta în lunile care urmaseră, iar disprețul lui pentru Max păruse să se amplifice.

De la duel, Renée încercase de cîteva ori să-i dea lui Etienne scrisoarea înapoi. El insistase de fiecare dată ca scrisoarea să rămînă la ea, repetîndu-i instrucțiunile. Trebuia să ajungă în mîinile lui Maximilien, după moartea lui.

Dar nu-i putea respecta dorința. În ciuda promisiunii, Renée nu putea da ochii cu cel care îi ucisese fratele.

– Îmi pare rău, Etienne, a șoptit. Nu pot face asta. A început să plîngă și a aruncat scrisoarea pe covor.

Cînd s-a mai liniștit, ochii i-au căzut din nou pe scrisoare. Ce scrisese în ea Etienne, oare? Care erau adevăratele lui sentimente pentru cel care îi fusese cîndva prieten, apoi dușman, pentru ca în final să-l ucidă? Renée s-a aplecat, a ridicat scrisoarea și i-a rupt sigiliul din ceară roșie.

A început să citească, ștergîndu-și cînd și cînd lacrimile care îi curgeau pe obraji. Din prima pagină nu a înțeles mare lucru. Era prea criptică. S-a încruntat și a trecut la cea de-a doua pagină.

– Oh, nu, a şoptit. Scrisoarea îi tremura în mînă. Etienne... cum se poate una ca asta?

Max străbătea alături de fiul lui drumurile pline de noroaie, întrebîndu-se ce fusese în mintea lui de acceptase să meargă în oraş cu Justin. Nu avea nimic de cîştigat în urma discuţiei cu Bernard, care era probabil mult prea beat la ora aceea ca să mai lege două cuvinte.

De ce era Justin atît de hotărît să-l amestece şi pe Bernard în toată această harababură? A strîns din dinţi, ca să nu-i spună fiului său că se întorceau din drum. Justin îi spusese un adevăr: era prima oară cînd îi cerea ceva.

Au mînat caii, îndemnîndu-i să galopeze prin noroiul tot mai adînc. Cînd au încetinit, pentru că se apropiau de o curbă, au văzut patru călăreţi urmărindu-i la mică distanţă. Încă puţin şi îi încercuiau.

Max i-a recunoscut. Erau Severin Dubois, cei doi fraţi ai lui Etienne şi un văr. Nu era greu de ghicit care le era scopul: doreau să-l linşeze ca să răzbune moartea unuia de-al lor. Max a dus instinctiv mîna la centură. A tras o înjurătură printre dinţi cînd şi-a dat seama că-şi lăsase pistolul acasă.

Justin a smucit hăţurile spre dreapta, pregătit să fugă.

– Nu, Justin, i-a spus Max. Urmăritorii erau prea aproape, fuga era inutilă. Băiatul fie nu l-a auzit, fie l-a ignorat. Unul din urmăritori a întors puşca şi l-a lovit cu patul ei, de parcă ar fi mînuit o bîtă.

Max a scos un strigăt aspru, cuprins de panică.

– Naiba să vă ia! le-a strigat celor patru și a sărit din șa. A alergat prin noroi și a reușit să ajungă la timp la fiul lui, care aluneca inert din șa.

Severin Dubois l-a privit calm cum îl așeza pe fiul lui pe pământ.

– Nu poți pune bază pe justiție în vremurile astea, a spus. Ni s-a părut că ar fi mai bine să ne ocupăm personal.

Max i-a întors capul lui Justin, să-i vadă rana. S-a cutremurat de mînie cînd a văzut crestătura adîncă de la tîmplă. Băiatul a gemut slab și a clipit des.

– Îmi pare rău, i-a șoptit Max, sărutîndu-i obrazul palid. *Je t'aime*,Justin. O să fie bine. Nu te mișca, *mon fils*. Și-a dat jos pelerina și l-a înfășurat pe băiat în ea, protector.

– Nu va mai păți nimic, i-a spus Severin. Asta în cazul în care nu încerci să complici lucrurile.

Max l-a privit cu ură pe Dubois și l-a lăsat ușor pe Justin pe pământ. S-a ridicat și nu a opus rezistență atunci cînd unul din frații Sagesse i-a legat mîinile la spate.

Sora lui Etienne Sagesse era ultima persoane pe care Lysette se aștepta să o vadă în seara aceea. A primit-o totuși cu o politețe ireproșabilă. O compătimea pe Renée pentru pierderea suferită, chiar dacă nu o plăcea în mod deosebit.

– Unde este monsieur Vallerand? a întrebat direct Renée. Lysette a făcut ochii mari de uimire. Din cîte își amintea din scurta ei ședere la reședința familiei Sagesse, sora lui Etienne era ca de gheață, nu se pierdea niciodată cu firea. Dar acum părea o femeie complet diferită, roșie în

obraji și tremurînd de emoție. Trebuie să vorbesc cu soțul tău, i-a spus Renée, refuzînd să intre în salon. *Immédiatement.*

– Mă tem că nu este acasă, i-a răspuns Lysette.

– Unde este? Cînd se întoarce?

Lysette a cîntărit-o din priviri, întrebîndu-se dacă nu cumva rudele ei o foloseau pentru un scop ascuns.

– Nu știu, i-a răspuns cu sinceritate.

– Am ceva pentru el. Ceva din partea fratelui meu.

– Ce anume? Lysette nu și-a ascuns neîncrederea.

– O scrisoare. Etienne a dorit să-i fie înmînată lui monsieur Vallerand după moartea lui.

Lysette a dat din cap cu răceală. Fără îndoială, scrisoarea conținea alte insulte. Doar Etienne putea găsi o astfel de cale să-l chinuiască pe Max, dincolo de mormînt.

– Poți să mi-o lași mie. O să am eu grijă să o primească.

– Nu înțelegi. În ea spune totul. despre trecut... despre relație... totul.

Lysette a făcut ochii mari.

– Dă-mi-o s-o văd. I-a smuls-o femeii din mînă, s-a întors cu spatele și a început să citească cu înfrigurare:

Ce neghiob orb ești, Max. Te cunosc suficient de bine să știu că ai prefera să fii acuzat de o crimă pe care nu ai comis-o decît să crezi că propriul frate este capabil de o asemenea trădare.

... Ți-am dat ce-ai dorit... te-am lăsat să te amăgești singur, în timp ce eu...

Lysette a ridicat ochii de pe scrisoare și s-a uitat la Renée.

– Bernard? a întrebat

Renée s-a uitat cu milă la ea.

– Așa pretinde el în scrisoare. După ce relația dintre Etienne și Corinne s-a sfîrșit, ea a avut o legătură cu Bernard. I-a mărturisit asta lui Etienne și mai mult decît atît, i-a spus că avea de gînd să facă publică relația ei cu Bernard dacă acesta refuza să fugă cu ea.

Lysette a citit înfrigurată și restul scrisorii:

Nu încape îndoială că Bernard a preferat să scape de Corinne în loc să-i suporte compania o viață întreagă, în exil. Dacă aș fi avut de ales între aceste două variante și eu aș fi strîns-o de gît. Dar să facă să pară că soțul încornorat este autorul... asta este o lovitură de maestru de care doar un Vallerand este capabil.

– Etienne mai scrie că soțul tău nu a crezut niciodată că între Bernard și Corinne ar putea fi ceva, a continuat Renée. Etienne era convins că Maximilien și-ar fi dat imediat seama, dacă le-ar fi dat puțină atenție.

– Dar Max era convins că Bernard era foarte îndrăgostit de altcineva.

– Da, de o americană.

– Bernard ar fi lăsat-o însărcinată și ea a fugit... oh, cum se numea?

– Ryla Curran, a spus Renée. În scrisoare, Etienne

susţine altceva. Bernard era interesat de fată, dar nu au avut niciodată o relaţie.

– De unde ştia Etienne?

– Pentru că el, şi nu Bernard, a fost cel care a sedus-o. Renée a zîmbit cu amărăciune. Din nefericire, nu a fost prima tînără pe care Etienne a dus-o la ruină. Şi nici ultima. Dar lui Bernard i-a convenit de minune să pretindă că el fusese iubitul Rylei, pentru că astfel oamenii nu ar fi bănuit că el ar fi avut o relaţie cu Corinne.

Lysette împietrise. Nici nu voia să se întrebe ce va însemna pentru Max să afle ce făcuse fratele său.

– Bernard l-a ucis şi pe Etienne, a spus ea.

– Acelaşi lucru îl cred şi eu. Nu există nici o dovadă, dar...

– El e făptaşul! a insistat Lysette. La balul Leseur, Bernard s-a convins probabil că Etienne nu-şi va mai ţine mult gura, mai ales că bea foarte mult şi... da, sigur Bernard l-a omorît! Iar Max va fi cel care va plăti pentru această crimă!

– Nu intra în panică, i-a spus Renée. Avem timp. Trebuie doar să le arătăm scrisoarea autorităţilor, atunci cînd vor veni după Maximilien. Asta dacă el nu a fugit deja din ţară. Aşa să fie oare?

Lysette i-a aruncat o privire tăioasă.

Renée a dat să o mai întrebe ceva dar atenţia le-a fost atrasă de intrarea cuiva.

– Max? a întrebat Lysette întorcîndu-se spre uşă. Unde... Cuvintele i s-au stins pe buze.

Justin se sprijinea de tocul uşii, respirînd greu pentru că alergase cîţiva kilometri fără oprire. Avea o rană la tîmplă, era plin de sînge şi de noroi şi ud pînă la piele.

– Am nevoie de ajutor. Unde este Alexandre?

– La familia Clemens, să o vadă pe Henriette. Justin, ce s-a...?

Băiatul a întrerupt-o, strigînd ca un apucat:

– Philippe! Vino aici, Philippe!

Philippe s-a ivit în capul scării. Cînd l-a văzut pe fratele lui a luat-o la fugă în jos. Justin a privit-o pe Renée şi i-a spus plin de ură:

– Eşti o bună vecină, ce să zic. Îi ţii de urît mamei mele vitrege în timp ce soţul şi fraţii tăi îmi măcelăresc tatăl... Slăbiciunea a pus stăpînire pe el şi s-a clătinat. A întins mîna spre Lysette, care a venit imediat lîngă el să-l susţină. A ţinut-o strîns, fără să mai ţină cont de noroiul de pe haine şi de pe mîini. L-au luat cu ei, a reuşit el să mai spună, luptîndu-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Nu ştiu unde îl duc. Îl vor omorî. Dumnezeule, să nu o fi făcut deja!

Micul grup a luat-o pe drumuri lăturalnice, pline de noroi. Rudele lui Sagesse erau hotărîte să-l pedepsească pe bărbatul despre care erau siguri că-l ucisese pe Etienne. În aceste teritorii, unde puterea se schimba de la o lună la alta, definiţiile a ce era bine şi ce nu deveniseră foarte volatile. În minţile multora, ca să-ţi faci dreptate trebuia să apelezi la rude şi nu la autorităţi.

Cu mîinile legate la spate, Max a așteptat încordat ca ei să ia frîiele calului său și să se îndrepte spre un colț mai retras al plantației Sagesse. Cînd s-au oprit lîngă un luminiș și au descălecat, Max a acționat rapid: și-a îmboldit cu putere calul, sperînd ca Severin Dubois să scape din mînă frîiele.

Dar Dubois nu a putut fi luat prin surprindere. L-a trîntit jos pe Max iar acesta a aterizat cu un geamăt înfundat. Deși știa prea bine că nu avea nici o șansă, Max s-a zbătut atunci cînd răpitorii au încercat să-l facă să se ridice. Prima lovitură a fost puternică, i-a dat capul pe spate provocîndu-i o durere surdă. Înainte să apuce să-și tragă răsuflarea a devenit ținta unui torent de lovituri care i-au frînt coastele și i-au îngreunat respirația, apăsîndu-i pe plămîni. A mai primit o lovitură în cap și totul s-a întunecat.

Renée părea surprinsă.

– Spui că soțul meu l-a răpit? Severin și...?

– Da! a strigat Justin. Toată familia!

– Cu cît timp în urmă?

– Nu știu. Să fie vreo jumătate de oră, poate.

Renée a făcut un pas înainte și a atins-o ușor pe umăr pe Lysette.

– N-am știut nimic despre asta.

– Pe naiba n-ai știut! a mormăit în barbă Justin.

Ea și-a întors privirea spre el.

– Insolența ta nu servește la nimic, micuțule. I s-a adresat apoi Lysettei: cred că știu unde l-au dus, dar nu sînt sigură. Trăsura mea este afară.

– De ce-ai vrea să mă ajuți să-l găsesc? a întrebat Lysette, fără să observe că Philippe li se alăturase.

– Etienne a greșit pentru că a păstrat tăcerea toți acești ani deși știa că Maximilien era nevinovat. Nu mai pot repara ce a făcut Etienne, dar...

– Poate că ar trebui să lăsăm discursurile emoționante pentru altă dată, a întrerupt-o cu duritate Justin. Să încercăm să-l găsim pe tata înainte ca familia ta să-i sucească gîtul. Gemînd de durere, a deschis ușa de la intrare și a făcut un gest spre trăsură.

Philippe a însoțit-o pe Lysette afară în timp ce Justin a luat-o pe Renée de braț, ținînd-o strîns. Ea l-a privit cu răceală:

– Ia-ți mîna murdară de pe mine, băiete! Îmi distrugi rochia!

Justin nu și-a retras mîna pentru că avea nevoie de sprijin.

– Spune-mi unde mergem și de ce crezi că tata ar putea fi acolo, i-a spus el după ce au coborît primele trepte. Probabil că ne duci cine știe unde, ca să fii sigură că nu-l vom găsi.

– V-am dat deja toate explicațiile, i-a spus demn Renée. Vom merge în nord-vestul plantației, într-un loc retras. Unde sînt destui copaci pentru spînzurătoare. Severin a ucis acolo un om, cîndva. Știu asta, pentru că l-am urmărit.

– Ce făcuse?

S-au oprit la ușa trăsurii. Renée și-a tras cu putere mîna. Stăteau față în față, femeia fiind decisă să-l pună la punct pe băiatul arogant.

– Severin îl bănuia că ar fi fost amantul meu, i-a spus. A așteptat zadarnic însă ca băiatul să roșească, așa cum se așteptase.

– Și era adevărat? ochii lui Justin păreau ai unui adult, nu ai unui băiat de vîrsta lui.

– Da, i-a răspuns ea, sperînd să-l șocheze.

A măsurat-o din cap pînă în picioare.

– Cred că ești bună, altfel nu văd de ce și-ar risca un bărbat viața pentru asta.

Spre surpriza ei, Renée a fost cea care a roșit pînă la urmă. A urcat grăbită în trăsură.

Răpitorii se strînseseră sub un stejar înalt și înfășurau o frînghie în jurul unei ramuri groase.

– Să așteptăm să-și revină, a spus Severin Dubois iar ceilalți au mormăit nemulțumiți în timp ce ridicau trupul inert al lui Max în șaua armăsarului negru. Sensibil și plin de nerv, calul nu suporta apropierea nimănui cu excepția stăpînului său. Max era singurul care îl putea călări.

Tomas Sagesse, fratele mai mic al lui Etienne, a trecut lațul în jurul gîtului bărbatului inconștient, l-a strîns și a preluat hățul armăsarului.

– N-o să-l mai pot ține mult.

– Trebuie. Vreau ca Maximilien să fie conştient, i-a răspuns Severin. Vreau să ştie ce se întîmplă.

Cînd calul va fi lăsat liber, trupul lui Vallerand va atîrna în aer. Nu va avea gîtul rupt, dar se va sufoca. Severin s-a apropiat de calul agitat şi l-a privit pe Vallerand, a cărui faţă era plină de sînge.

– Deschide ochii! Să terminăm odată!

Calul s-a tras înapoi la auzul glasului care nu-i era familiar. Laţul s-a mai strîns iar Vallerand a deschis ochii pe jumătate. A ridicat puţin capul, reducînd din presiunea frînghiei. Severin se aştepta să citească furie sau resemnare în ochii lui, dar privirea lui Max era lipsită de orice expresie.

A reuşit cu greu să rostească ceva:

– Lysette...

Severin s-a încruntat.

– Nu e cazul să-ţi faci griji pentru ea, Vallerand. Bănuiesc că se va bucura să scape de un ticălos ca tine. I-a făcut semn lui Tomas să dea drumul la hăţuri: acum, cît mai este conştient.

Din depărtare s-a auzit strigătul disperat al unei femei.

– Nuuu!

A zărit una dintre trăsurile familiei, cu roţile pline de noroi şi pe o femeie care străbătea cîmpul spre ei, împiedicîndu-se aproape la fiecare pas. Tomas a ridicat mîna să îmboldească armăsarul, dar Severin l-a oprit cu un gest scurt. Tocmai ce o văzuse pe Renée coborînd din trăsură, urmată de fiii lui Vallerand.

Lysette cădea și se ridica, grăbindu-se cît putea de tare, deși se afunda tot mai mult în pămînt. Îngrozită, a văzut că nimeni nu ținea frîiele calului. În jurul gîtului lui Max era un laț, el fusese bătut cu sălbăticie și ținea ochii închiși. Și-a ferit privirea și i s-a adresat lui Dubois, cu voce tremurîndă:

– Faceți o greșeală. I-a întins scrisoarea. Uitați-vă aici, vă rog. Stați pe loc și citiți-o.

Tomas a dat să apuce frîiele calului, dar acesta a tresărit, gata să pornească în orice moment. Lysette i-a dat scrisoarea lui Severin și a fixat calul cu privirea, ca vrăjită, conștientă că viața soțului său atîrna de un fir de ață. Mii de rugăciuni îi treceau prin minte. Hîrtia a foșnit în mîinile bărbatului iar armăsarul a ridicat capul, nerăbdător. Max părea să-și fi pierdut cunoștința, iar Lysette se aștepta ca el să alunece din șa în orice moment.

A auzit vocea lui Justin venind din spatele ei:

– Tai eu frînghia. Nu te mișca.

S-a apropiat de cal, pe după copac și a început să se cațere, ținînd un cuțit între dinți.

– Oprește-te, băiete! a spus Severin Dubois scoțînd pistolul de la centură. Justin a continuat să urce, de parcă nu-l auzise. Băiete... a repetat Dubois, dar Lysette l-a întrerupt.

– Lasă jos pistolul, monsieur Dubois. Știi bine că soțul meu nu este vinovat.

– Scrisoarea nu dovedește nimic.

– Trebuie să crezi ce-ai citit acolo, i-a răspuns Lysette, care nu-l scăpa din ochi pe Max. E scrisă de mîna fratelui tău. Nu crezuse niciodată că va putea trăi o asemenea

agonie. Tot ce-i era drag, singura ei șansă la fericire era acum pusă în pericol, în fața ochilor ei.

– O mînă destul de nesigură, din cîte văd, a venit răspunsul lui Severin. Etienne era beat cînd a scris asta. De ce să cred un cuvînt măcar?

Renée i-a sărit în apărare:

– Nu o mai chinui, Severin! Fii bărbat și recunoaște că te-ai înșelat!

O pală de vînt a învolburat pelerina Lysettei. Armăsarul a tresărit și a luat-o la trap. Lysette a auzit un strigăt disperat – al ei – și a văzut trupul soțului ei căzînd din șa, cu o încetineală agonizantă.

Lațul nu mai era legat de copac. Justin tăiase frînghia.

Max a căzut la pămînt și nu s-a mai mișcat. O adiere rece i-a răvășit părul. Lysette a ajuns imediat la el și a îngenuncheat, plîngînd.

Capitolul 16

După ce s-a uitat la forma inertă de pe jos, Severin s-a întors spre Renée.

– Şi ce dacă ce scrie aici este adevărat? a întrebat-o. Dacă Bernard este într-adevăr cel care a ucis-o pe Corinne? Asta nu schimbă cu nimic faptul că Maximilien ţi-a omorît fratele pentru că nu o lăsa în pace pe drăgălaşa lui soţie.

– De ce să fi recurs la crimă, dacă îi dorea cu adevărat moartea lui Etienne? l-a întrebat Renée. Etienne i-a dat numeroase ocazii să o facă onorabil! Maximilien l-ar fi putut ucide în duel, dar nu a făcut-o. l-ar fi putut cere satisfacţie la balul Leseur şi ar fi obţinut-o pe loc şi nimeni nu l-ar fi putut învinovăţi de nimic! Dar nu a făcut-o. Severin, fii rezonabil, măcar de data aceasta!

Lysette îi scosese lui Max laţul din jurul gîtului şi-i adăpostise capul şi umerii în poala ei. Cămaşa îi era sfîşiată, haina îi era udă şi plină de noroi. l-a dus mîna la gît şi i-a simţit pulsul, destul de slab.

– Eşti în siguranţă, i-a şoptit ştergîndu-l pe faţă cu poalele rochiei. Lacrimi fierbinţi îi alunecau pe obraji. Max a gemut slab iar ea l-a liniştit, murmurînd: sînt aici, *bien-aimé.*

A prins-o cu degetele tremurînd de catifeaua fustei şi a căutat instinctiv să se lipească de trupul ei cald.

– Lysette... a dat să se întoarcă pe o parte dar s-a oprit, gemînd de durere.

– Nu te mișca, i-a spus Lysette.

– Te iubesc, i-a șoptit el.

– Știu, dragul meu. Și eu te iubesc. S-a uitat la Justin care rămăsese la cîțiva pași distanță și îi privea ca vrăjit. Cu o expresie hotărîtă, a spus: Justin, spune-i domnului Dubois că îl vom duce acum acasă pe tatăl tău.

Justin a dat scurt din cap și s-a dus spre Dubois, care se mai certa încă cu soția lui:

– Ce motiv ai să-l aperi? o întreba el, roșu la față.

Renée nu s-a lăsat intimidată de atitudinea lui agresivă.

– Nu-l apăr, i-a răspuns, îmblînzindu-și tonul. Vreau doar ca adevăratul ucigaș al fratelui meu să fie pedepsit. De ce nu încerci să-l găsești pe Bernard? Atunci se va face cu adevărat dreptate.

– Poate, i-a răspuns el cu asprime și a ridicat vocea, să-l audă și ceilalți: unde este Bernard?

Nu a primit nici un răspuns. Lysette nu știa ce era mai bine să se întîmple, din punctul lui Max de vedere. Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi ajutat să-l găsească pe Bernard și să facă orice doreau cu el, atîta vreme cît nu mai era obligată să dea ochii cu el. Numai că Bernard era fratele lui Max și doar Max avea dreptul să decidă ce se alegea de el.

– Bernard este acasă, le-a spus.

Justin și Philippe s-au uitat la ea, conștienți că mințea.

– Așa este, a întărit Justin. Ar fi bine să mergeți chiar acum, dacă vreți să-l prindeți.

Lysette continua să se uite la Severin Dubois.

– Voi păstra eu scrisoarea, monsieur. Este singurul lucru care îl va putea împiedica pe căpitanul Gervais să-mi aresteze soțul.

– Vreau să știu mai întîi ce ai de gînd să-i spui lui Gervais despre cele întîmplate azi, i-a răspuns Severin.

Cu alte cuvinte, putea avea scrisoarea doar dacă își dădea cuvîntul că Gervais nu va afla că ei îl bătuseră cu sălbăticie pe Max. Lysette a lăsat furia deoparte, știind bine că autoritățile nu aveau să ia nici o măsură, nici într-un caz, nici în altul. Dar ura ei pentru familia Sagesse va dura toată viața ei . Și-a promis că îi va face să plătească cu vîrf și îndesat. Nu a fost nevoie să se uite spre Justin ca să știe că și el gîndea la fel.

– Nu vom spune nimic în schimbul scrisorii, a spus ea. Acum trebuie să-l duc cît mai repede acasă pe soțul meu, altfel s-ar putea să fiți cu adevărat acuzați de crimă.

– Bineînțeles, a spus Severin. Nu era un om cu inimă mare, nu era capabil de regrete, dar felul în care îl privise tînăra soție a lui Vallerand îl făcuse să se rușineze puțin.

– E cam tînără pentru o limbă atît de ascuțită, i-a șoptit Dubois lui Renée, după care s-a întors și le-a făcut semn fraților Sagesse să se ducă la trăsură. Înțeleg acum de ce i se spune *la mariée du diable*.

– Este o fată puternică, i-a răspuns Renée și o umbră de melancolie i-a străbătut chipul. Aș fi vrut să se fi măritat cu Etienne – poate că ar fi reușit să-l schimbe.

Au pornit cu toții spre plantația Vallerand. Philippe a venit să o ajute pe Lysette să se ridice.

– Nu înțeleg, i-a spus el. Știai foarte bine că Bernard este la *La Sirène*.De ce le-ai spus că este acasă?

– Ca să cîştigăm timp, i-a răspuns Lysette, protejîndu-i faţa lui Max cu pelerina ei.

– Timp pentru ce? a întrebat Philippe.

– Să-l avertizăm pe Bernard.

– Nu! a spus Philippe, oripilat. De ce să fie prevenit? De ce să nu-i lăsăm să pună mîna pe el?

– Pentru că tatăl vostru nu şi-ar dori asta. Acum ajutămă să-l ducem la trăsură.

Deşi era subţiri, băieţii erau puternici, aşa că au reuşit să-l ducă pe tatăl lor, încă inconştient, la trăsură. El nu a scos nici un sunet iar Lysette nu a putut să nu se întrebe, îngrozită, cît de grav era rănit.

Cînd a văzut că Max era în siguranţă, înăuntru, Justin a tras-o pe Lysette deoparte. Părea hotărît şi foarte serios.

– Mă duc eu după Bernard. Ce trebuie să-i spun?

– Spune-i... Lysette s-a gîndit un pic. Spune-i că fraţii Sagesse îl caută. În noaptea asta cred că poate fi în siguranţă în depozitul cel nou pe care Max l-a construit pe malul rîului. S-a încruntat. Dar cum vei ajunge în oraş?

Justin a făcut semn spre armăsarul negru care se oprise ceva mai încolo.

– O să iau calul tatei.

– Nu vei reuşi! a protestat Lysette, ştiind cît era de nesupus.

– Ba da, i-a răspuns scurt Justin.

Lysette ştia că el nu ar fi spus asta dacă nu ar fi fost sigur. Trebuia însă să-i explice ceva, foarte clar:

– Îmi pun toată nădejdea în tine, i-a spus. Că vei face exact ce trebuie şi nu te vei înfierbînta. Du-i mesajul lui

Bernard şi pleacă. Fără acuzaţii, fără certuri. Am încredere că nu vei ridica mîna la el. Poţi face asta, Justin?

El a privit-o în ochi.

– Da. I-a luat mîna într-a lui şi i-a sărutat-o, după care şi-a lipit-o de obraz.

– Ai grijă de el, i-a spus şi a condus-o la trăsură.

La Sirène răsuna de rîsete şi de muzică, la fel ca în orice cîrciumă de pe malul rîului. Cu orice altă ocazie, Justin s-ar fi bucurat că avea ocazia să intre într-un asemenea loc. Era genul de tavernă pe placul lui, fără pretenţii şi sofisticăreli, fără să fie însă vulgară.

A intrat şi şi-a făcut loc printre clienţi ca să ajungă la sălile de joc din spate. L-a reperat imediat pe unchiul său. Bernard stătea la o masă cu un grup de prieteni şi-şi aranja cu gesturi leneşe cărţile din mînă.

– Am un mesaj pentru tine, Bernard, l-a întrerupt Justin.

Bernard l-a privit surprins.

– Justin? Bon Dieu... în ce hal arăţi! Iar te-ai bătut. Ochii i-au strălucit a dezgust. Nu mă mai deranja, băiete.

– Mesajul este din partea Lysettei. Justin a zîmbit cu răceală cînd i-a văzut pe ceilalţi oprindu-se şi trăgînd cu urechea la discuţia lor.

– Cît poţi fi de insolent! Bernard şi-a aruncat cărţile pe masă şi s-a ridicat. L-a tras pe Justin într-un colţ:

– Haide, spune ce ai de spus şi pleacă.

Justin i-a dat mîna deoparte şi l-a privit cu ochi arzători.

– Ar fi putut să fie trei crime, a spus în şoaptă. Din cauza ta era erau cît pe ce să-l omoare pe tata în seara asta.

Bernard a pălit.

– Ce prostie mai e şi asta?

– Mesajul Lysettei este următorul: familia Sagesse ştie că tu l-ai ucis pe Etienne. Te caută. Dacă ţii la viaţa ta, ar fi mai bine să dispari. Lysette te sfătuieşte să te ascunzi în depozitul cel nou de pe chei.

Bernard nu a avut nici o reacţie, doar colţul gurii i-a zvîcnit.

– E o minciună, a spus încet. Un bluf, să mă faceţi să recunosc ceva ce...

– Poate că este aşa, i-a răspuns Justin. Atunci rămîi. Da, chiar cred că ar fi mai bine să rămîi, să nu te ascunzi.

Bernard abia îşi stăpînea furia. A ridicat mîinile spre Justin, de parcă ar fi vrut să-l strîngă de gît.

Justin nu s-a clintit.

– Să nu încerci! i-a spus printre dinţi. Nu sînt nici un beţiv, nici o femeie neajutorată, aşa cum au fost victimele tale.

– Nu regret nimic, a spus Bernard cu asprime. Lumea e mai bună acum, că a scăpat de unul ca Sagesse... şi de o tîrfă ca maică-ta.

Justin s-a dat un pas înapoi, de parcă ar fi primit o lovitură. L-a urmărit în tăcere pe Bernard cum a ieşit clătinîndu-se din cameră.

După plecarea doctorului, Noeline nu s-a lăsat pînă nu l-a mai bandajat și ea și pînă nu l-a uns cu alifiile preparate de ea. După care a agățat un mănunchi de talismane deasupra ușii. Lysette nu a îndrăznit să le ia de acolo, pentru că Noeline o asigurase că erau foarte puternice.

Spre ușurarea ei, Max și-a recăpătat într-un final cunoștința și a deschis ochii.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat, după care a înjurat de durere.

Lysette s-a apropiat de pat cu un pahar cu apă în mînă. L-a ajutat să ridica capul și să bea, după care i-a povestit că era cît pe ce să fie spînzurat și i-a arătat scrisoarea care îi salvase viața.

– Renée Dubois a adus-o, ceva mai devreme. Etienne i-a spus să ți-o dea după moartea lui.

– Citește-mi-o, a spus el.

Lysette a citit-o fără inflexiuni. După ce a terminat prima pagină și i-a pomenit pentru prima oară numele lui Bernard l-a simțit pe Max înfuriindu-se deși nu s-a uitat spre el.

– Nu... a șoptit el.

Lysette a continuat să citească. Înainte să ajungă la sfîrșitul scrisorii, Max i-a smuls-o din mînă și a mototolit-o.

– Sagesse era un bețiv mincinos.

– Știu că nu vrei să-l crezi, Max, dar...

– Dar tu îl crezi, a spus Max. Și așa totul devine mai ușor, nu? Îl învinovățim pe Bernard – pe care nu l-ai plăcut de la început – și misterul celor întîmplate acum zece ani este dezlegat. Nu mai contează că Sagesse nu avea pic de

onoare. Explicația unui ticălos beţiv te mulţumeşte pe deplin. Numai că lucrurile nu au stat aşa, la naiba!

– Cum poţi fi atît de sigur? Doar pentru că Bernard este fratele tău?

– Naiba să te ia! a spus Max cu asprime. Unde este acum Bernard?

Înţelegîndu-i mînia şi îngrijorarea, Lysette i-a răspuns fără patimă.

– Este posibil ca Bernard să se ascundă în depozitul cel nou de pe chei. Ştie că rudele lui Sagesse îl caută. Poate că încearcă deja să fugă din ţară.

Max a dat cearceaful deoparte şi a încercat să se ridice la marginea patului.

– Max, ce faci? a exclamat Lysette. Nu poţi pleca nicăieri, bivol încăpăţînat ce eşti! *Nom de Dieu,* ai încasat azi o bătaie soră cu moartea!

În ciuda durerii agonizante, el a spus:

– Ajută-mă să mă îmbrac.

– În nici un caz!

– Trebuie să-l văd.

– De ce? Ştii de pe acum că va nega totul!

– O să-mi dau seama cînd îl văd dacă e adevărat sau nu.

– Nu te las să te sinucizi, Max! Hotărîtă, Lysette l-a împins înapoi în pat cu toată forţa de care era capabilă. Deşi era firavă, pe Max rănile îl slăbiseră mult. Cu un geamăt, el s-a prăbuşit pe pernă şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Alertată de zgomot, Noeline a venit într-un suflet.

– Madame?

– Sedează-l, Noeline, înainte să încerce din nou să se ridice din pat. Dă-i o doză mare, cît pentru un elefant, altfel nu va sta locului.

– *Oui,* madame.

– Eu plec puțin, a spus Lysette și s-a apropiat de scaunul pe care își lăsase pelerina plină de noroi. Da, știu că este tîrziu. Îl iau pe Justin cu mine.

Cutiile și baloții de bumbac s-au luminat slab, doar de luna de pe cer, atunci cînd ușile depozitului s-au deschis. O voce de femeie a tăiat aerul înăbușitor:

– Bernard? Ești aici?

– Lysette? Lui Bernard i se citea surpriza în glas. A aprins un chibrit.

Cu Justin alături, Lysette l-a văzut pe cumnatul ei aprinzînd o lampă cu ulei.

– Ai grijă, i-a spus ea. După cîte ni s-au întîmplat azi, tot ce ne-ar lipsi ar fi un incendiu.

– *Vouă* vi s-au întîmplat? i-a răspuns tulburat Bernard. Dumnezeule, *eu* stau ascuns aici de ore întregi, temîndu-mă pentru viața mea!

– Chiar e cazul să te temi, i-a spus Lysette.

Bernard s-a uitat la cei doi.

– Ce căutați aici? Ce a pățit Max?

– Este grav rănit, i-a răspuns Lysette, dar doctorul spune că-și va reveni.

– Şi nu mulţumită ţie, nu s-a putut abţine Justin. Lysette l-a împuns cu cotul.

Nu s-a lăsat deloc impresionată de privirea plină de ură pe care i-o arunca Bernard. Nici măcar nu a clipit:

– Viaţa îţi este în pericol, Bernard. Fraţii Sagesse vor să te omoare, iar dacă ei nu reuşesc vei fi arestat de căpitanul Gervais şi de oamenii lui. Etienne Sagesse a lăsat în urma sa o scrisoare în care spune tot ce ştia despre uciderea lui Corinne. Sînt convinsă că nu este o surpriză pentru tine să afli că te-a implicat.

– Ticăloaso... a început Bernard, făcînd cîţiva paşi spre ea.

Justin a trecut imediat în faţa ei şi şi-a dezvelit pistolul, însetat de sînge. La vederea armei, Bernard a dat înapoi şi a întrebat-o:

– Ce vrei de la mine?

– Numai adevărul, i-a răspuns Lysette. Max nu-şi va găsi liniştea pînă ce tu nu vei confirma cele afirmate în scrisoare. Răspunde-mi la întrebări şi te ajut să scapi cu viaţă.

– Ce vrei să spun? a întrebat-o el, tremurînd de furie, palid din cauza vinovăţiei.

– De ce te-ai încurcat cu Corinne?

Bernard a evitat să se uite în direcţia lui Justin.

– S-a întîmplat, pur şi simplu. Nu am vrut să fac nici un rău nimănui, şi în plus Corinne îi pusese deja coarne lui Max cu Sagesse. Abia apoi am înţeles că era pe jumătate nebună. Voia să fugim, să lăsăm totul în urmă... I-am spus că nu pot face asta, dar nici nu a vrut să audă. Într-una din

zile m-a enervat îngrozitor. M-am trezit fără să-mi dau seama cu mîinile încleștate pe gîtul ei. Lui Max îi era oricum mai bine fără ea. Îi făcea viața un iad...

– Te rog, l-a întrerupt Lysette, nu încerca să ne convingi că i-ai făcut un serviciu lui Max. A fost categorisit drept un criminal, pe nedrept, și a suferit ani întregi. L-ai lăsat să poarte stigmatul faptei tale.

Fruntea lui Bernard era plină de broboane de sudoare.

– Trebuie să mă ajuți. Indiferent ce aș fi făcut, Max nu ar vrea să fiu ucis.

– În port se află un vapor care pleacă în zori spre Liverpool. *Nighthawk*. Am vorbit cu căpitanul Tierney. Te va primi la bord, fără întrebări. A scos un săculeț și i l-a aruncat. Ai aici suficienți bani să poți începe o viață nouă în altă parte. Să nu te mai întorci niciodată, Bernard. S-a întors spre Justin, care mai ținea încă mîna pe pistol. Avea ochii în lacrimi și tremura vizibil. Să mergem, Justin. Du-mă acasă.

Au ieșit amîndoi din depozit fără să privească înapoi.

În ciuda protestelor susținătorilor lui Burr, Max nu a fost arestat. Scrisoarea lui Etienne, împreună cu ajutorul discret venit din partea guvernatorului Claiborne și neașteptata tăcere a editorilor ziarului Orleans Gazette au convins Consiliul Municipal că Bernard Vallerand era într-adevăr vinovat de crimă.

Poate că toți acei oameni influenți care conspirau cu Aaon Burr ar mai fi insistat, dar au fost ocupați cu alte

chestiuni mai presante. În vara lui 1806, Burr își adunase oamenii pe o mică insulă de pe rîul Ohio ca să pregătească de acolo cucerirea Mexicului și a Vestului. Iar zvonurile care nu i-au dat pace lui Burr după călătoria sa la New Orleans i-au adus pînă la urmă dezastrul. Abandonînd corabia care se scufunda în mod evident, generalul Wilkinson a schimbat taberele și l-a avertizat pe președintele Jefferson. Acesta a dat imediat o proclamație, chemînd la arestarea lui Burr. În același timp, una din scrisorile codificate trimisă de Burr lui Wilkinson a fost publicată într-un ziar important.

Cînd Irénée a aflat despre faptele lui Bernard a suferit de parcă l-ar fi știut mort. Ca mamă, îi era greu să accepte că unul dintre copiii ei fusese capabil de așa ceva. Șocul a îmbătrînit-o peste măsură. Și totuși, puterea interioară a susținut-o. I-a anunțat cu demnitate pe toți că numele lui Bernard nu avea să mai fie rostit în acea casă.

Max și-a revenit remarcabil de repede și și-a recăpătat vigoarea de dinainte. Deși adevărul despre Bernard fusese și pentru el o grea lovitură, era totuși mulțumit pentru că aflase ce se întîmplase cu Corinne. Cu numele acum curat și reputația nepătată, Max s-a împăcat în sfîrșit cu el însuși și cu lumea întreagă. Iar Lysette l-a ținut mereu ocupat, nelăsîndu-l să se gîndească la trecutul întunecat și înconjurîndu-l cu căldură și iubire pînă ce în inima lui nu a mai fost nimic altceva decît fericire.

În primăvară Alexandre s-a căsătorit cu Henriette Clement iar nunta a fost un prilej de bucurie pentru toţi. La început, părea că scandalul legat de moartea lui Etienne Sagesse îl va determina pe Diron Clement să-i interzică fiicei lui să se mărite cu un Vallerand. Dar bătrînul s-a lăsat convins într-un final că era o partidă potrivită şi şi-a dat consimţământul, nu înainte de a face o demonstraţie de autoritate.

Lysette s-a bucurat nespus cînd a primit o scrisoare de la sora ei Jacqueline în care îi cerea iertare pentru lunga tăcere. Scrisoarea a determinat-o pe Lysette să spere că Jeanne şi Gaspard aveau să recunoască în curînd căsătoria ei cu Max. La insistenţele ei, Jacqueline şi soţul ei au venit în vizită la plantaţie şi au rămas aproape o lună întreagă. Lui Max nu-i făcea plăcere acea tulburare a intimităţii dar nu a spus nimic, pentru că o vedea pe Lysette fericită.

Curînd după nunta lui Alexandre, Philippe a plecat în Franţa ca să-şi continue studiile şi să viziteze locurile despre care citise şi la care visase. Deşi familia l-a implorat pe Justin să meargă şi el, băiatul a ales să rămînă acasă, declarînd că nu-l interesau cîtuşi de puţin muzeele mucegăite şi vechile ruine.

Justin se schimbase mult după evenimentele din toamna care trecuse, devenind un tînăr mai matur şi mai chibzuit. Îşi petrecea mult timp în compania tatălui său.

Relaţia dintre ei era acum mai profundă şi erau mai apropiaţi ca niciodată.

Nu a mai trecut mult şi Lysette a descoperit că era însărcinată. Atitudinea lui Max a amuzat-o teribil. Se comporta ca şi cum ar fi făcut ceva cu totul remarcabil.

– *Vraiment,* nu s-a întîmplat chiar aşa, pe neaşteptate, l-a ironizat ea. Singurul lucru remarcabil, după spusele mamei tale, este că a durat atît!

– Dăruieşte-mi o fată, i-a spus el luînd-o în braţe, şi îţi aştern lumea la picioare.

– S-ar putea să mă hotărăsc să-ţi dăruiesc un fiu, i-a răspuns ea. N-ai vrea să mai ai un băiat?

El a clătinat din cap, zîmbind.

– Nu, *petite.* Avem nevoie de mai multe femei în familie.

Aşa cum era obiceiul, Max fusese complet exclus din viaţa lui Corinne atunci cînd fusese însărcinată. Cu Lysette, însă, lucrurile au stat complet diferit.

Îşi răsfăţa pînă la disperare soţia. Ori de cîte ori o durea capul sau se simţea ameţită era chemat de urgenţă medicul familiei şi certat cu foc dacă nu îşi făcea imediat apariţia. Irénée îi mărturisise unei prietene că Maximilien insistase să rămînă în cameră cînd Lysette era examinată, fără să ia deloc în seamă protestele ei. Iar doamnele în vîrstă nu au mai contenit să exclame o după-amiază întreagă, prefăcîndu-se oripilate.

După obiceiul creol, Lysette a fost nevoită ca în ultimele luni de sarcină să nu mai iasă în public și să ia parte doar la petreceri private, cu rude sau prieteni foarte apropiați. Ca să nu se plictisească, Max și-a rărit drumurile în oraș și și-a petrecut mare parte din timp pe plantație. Îi cumpăra cărți și jocuri iar într-o sîmbătă seară i-a adus pe actorii de la St. Pierre să joace o piesă în salonul lor.

În aceeași seară, după acest eveniment memorabil, Lysette s-a ghemuit la pieptul soțului ei, mulțumită și încă mirată că soțul ei făcea asemenea eforturi ca să o știe fericită.

– Cît sînt de norocoasă că sînt soția ta, i-a spus ea.

– Nu cu multă vreme în urmă nu ai fi găsit prea mulți oameni care să fie de acord cu tine, i-a zîmbit Max ironic.

– Ei bine, acum vede toată lumea cît de greșit ai fost judecat și ce bărbat minunat ești, *bien-aimé*.

– Nu dau doi bani pe ce cred alții despre mine, i-a spus el privind-o cu căldură. Vreau doar să te știu fericită.

– Aș putea fi și mai fericită.

– Da? A ridicat o sprînceană. Spune-mi ce vrei, iubito, și al tău va fi.

Lysette se juca cu nodul cravatei lui.

– O să-ți arăt cînd ajungem în pat.

Max a rîs:

– Ești remarcabil de pasională pentru o femeie *enceinte, petite*.

– Și este o problemă?

Ochii i-au strălucit a păcat:

– O problemă de care mă voi ocupa cu mare plăcere, i-a promis el. Lysette a rîs și și-a aruncat papucii din picioare, lăsîndu-se ridicată în brațe și purtată spre dormitor.

SFÎRȘIT

